

ALAN BRADLEY

*Flavia de Luce, copilul-minune al literaturii polițiste, se
întoarce cu o nouă aventură!*

*buruiana care împletește
ștreangul*

TREI

3

FICTION
CONNECTION

«O performanță desăvârșită
care întrece un debut deja
remarcabil.»

Houston Chronicle

«Absolut încântător... o
demonstrație de ingeniozi-
tate... Ceea ce ne seduce este
vocea plină de haz a Flaviei și
distribuția excentrică a per-
sonajelor.»

People

«Bradley preia elementele cla-
sice ale unui roman polițist și
le subminează, iar rezultatul e
o poveste alertă, cu nerv, care
nu trenează niciun moment.»

Entertainment Weekly

Alan Bradley

Buruiana care împletește ștreangul

Traducere din engleză și note de
Monica Vlad

www.virtual-project.eu

Din nou, pentru Shirley

CUPRINS

Unu
Doi
Trei
Patru
Cinci
Şase
Şapte
Opt
Nouă
Zece
Unsprezece
Doisprezece
Treisprezece
Paisprezece
Cincisprezece
Şaisprezece
Şaptesprezece
Optsprezece
Nouăsprezece
Douăzeci
Douăzeci şi unu
Douăzeci şi doi
Douăzeci şi trei
Douăzeci şi patru
Douăzeci şi cinci
Douăzeci şi şase
Douăzeci şi şapte
Douăzeci şi opt
Douăzeci şi nouă
Mulţumiri

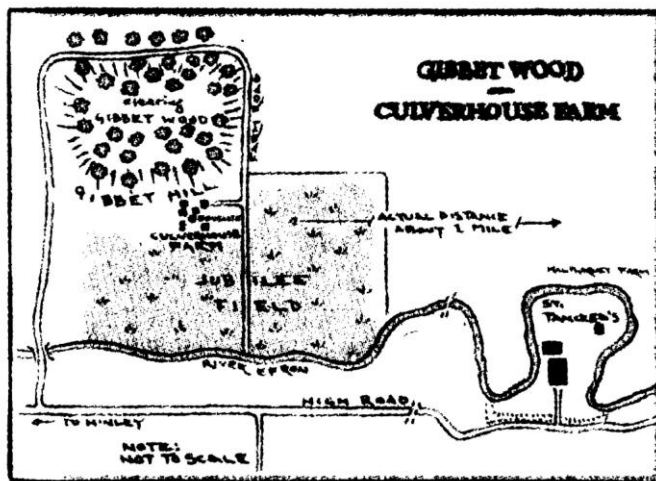
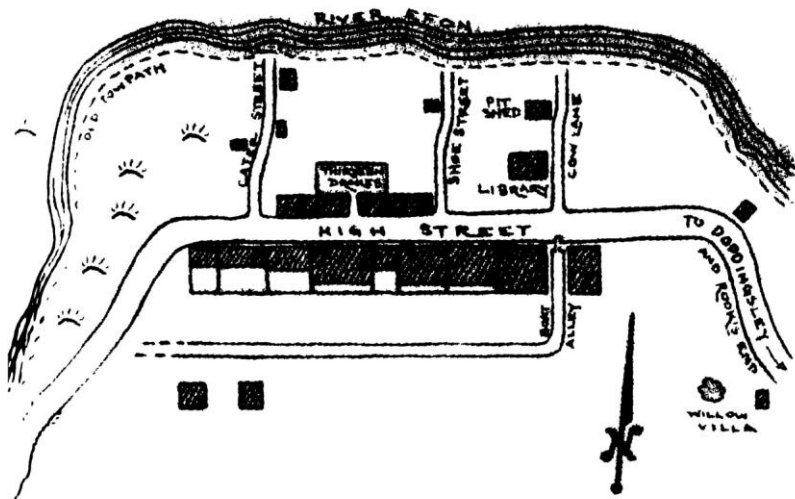
Sir Walter Raleigh către fiul său

*Trei lucruri sunt pe lume, răzlețe cât trăiesc,
De nu le-aduci alături, cu toate înfloresc;
Însă când vine ceasul de-s puse la un loc
Din ele urcă vrajba ajunsă la soroc.*

*Copac și Buruiană și Legănat de vânt;
Căci din Copac degrabă spânzurătoarea crește,
Și Buruiana-i cea ce ștreangul împletește,
Și Legănatul te-așteaptă în curând.*

*Copilul meu, când fiecare în legea ei străină se ridică,
Copacu-i verde, Buruiana multă și dulce-i Legănatul;
Dar laolaltă puse, și lemnul bun se strică,
Și ștreangul strânge, spânzurând băiatul.*

FARM

FLL

Unu

Zăceam moartă în cimitir. Se scursese o oră de când cei îndoliați își luaseră un ultim și trist rămas-bun de la mine.

La ora douăsprezece fix, când altfel ar fi trebuit să ne așezăm la masa de prânz, avusese loc plecarea de la Buckshaw: sicriul meu lucios din lemn de trandafir fusese scos din salon, coborât încetișor pe treptele mari de piatră, către alee, și împins cu o ușurință sfâșietoare în dricul care aștepta cu ușile deschise, zdrobind sub el un buchețel de flori de câmp care fusese așezat cu drag acolo de către unul dintre sătenii îndurerați.

Apoi urmasse lunga călătorie pe aleea de castani, către Mulford Gates, ai căror grifoni aprigi priviră în altă parte în timp ce treceam, deși dacă o făcură cu tristețe sau cu nepăsare, eu nu o voi afla niciodată.

Dogger, devotatul om-bun-la-toate al tatei, mersese cu pași calculați pe lângă dricul care se deplasa încet, cu capul plecat și mâna odihnindu-i-se ușor pe plafonul acestuia, de parcă mi-ar fi ferit resturile pământești de ceva ce doar el putea vedea. La poartă, unul dintre ciocli reușise în cele din urmă să-l convingă, făcându-i niște semne cu mâna, să urce într-un automobil închiriat.

Și așa mă aduseră în sătucul Bishop's Lacey, trecând solemn pe aceleași înverzite alei și pe lângă aceleași garduri vii prăfuite, pe unde obișnuiam să trec cu bicicleta în fiecare zi pe când eram în viață.

Ajunși la cimitirul Sfântul Tancred, cocoțat în vârful dealului, mă scoaseră încetișor din dric și mă purtară cu viteza melcului în sus, pe drumul străjuit de tei. Acolo, mă lăsară câteva clipe pe iarba proaspăt tunsă.

Apoi avu loc slujba de înmormântare în fața gropii, și vicarul spuse cuvintele tradiționale, în vocea lui simțindu-se o nuanță de sinceră îndurerare.

Era prima dată când ascultam slujba de înmormântare din acest punct de observație. Anul trecut fusesem împreună cu tata la înmormântarea bătrânului domn Dean, negustorul de legume și fructe al satului. De fapt, mormântul său se afla la doar câțiva metri de locul unde zăceam eu în momentul de față. Pământul de pe mormântul său se lăsase deja, formând nici mai mult, nici mai

puțin decât o adâncitură dreptunghiulară în iarba care era, de cele mai multe ori, plină cu apă stătută de ploaie.

Sora mea cea mai mare, Ophelia, zicea că mormântul se lăsase pentru că domnul Dean înviase și pentru că trupul său nu mai era acolo, în timp ce Daphne, cealaltă soră a mea, zicea că era din cauză că se prăbușise într-un mormânt mai vechi al cărui ocupant se dezintegrase.

M-am gândit la supa de oase de dedesubt: supa al cărei ingredient eram pe cale să devin.

Flavia Sabina de Luce, 1939–1950, aveau să cioplească pe piatra mea funerară, o chestie modestă și de bun-gust, din marmură, care nu lăsa loc de sentimentalisme.

Păcat. Dacă aș fi trăit suficient, aș fi lăsat dispoziții scrise pentru un epitaf care să facă o aluzie discretă la Wordsworth:

*O fată pe care nimeni n-a fost să o laude,
Și puțini o iubeau.*

Și dacă cineva s-ar fi împotrivit, aș fi lăsat versurile următoare drept cea de-a doua opțiune a mea:

*Inimile sincere de fapte împietrite
Să dispere sunt înclinate.*

Doar Feely, care le cântase acompaniindu-se la pian, ar recunoaște versurile din *A treia carte a ariilor* de Thomas Champion¹, însă ar fi prea răvășită de mâhnirea vinovată pe care ar simți-o, ca să le mai spună și altora.

Gândurile îmi fură întrerupte de vocea vicarului.

„... căci țărăna ești și în țărăna te vei întoarce, cu speranța nestrămutată a învierii către viața veșnică, cu ajutorul Domnului nostru Isus Hristos; care va preschimba trupul nostru mârșav...”

Și brusc dispărură toți, lăsându-mă singură acolo – singură ca să ascult viermii.

Asta a fost tot: sfârșitul de drum pentru biata Flavia.

Acum, membrii familiei vor fi ajuns deja înapoi la Buckshaw, se vor fi adunat în jurul mesei lungi și înguste: tata șezând în obișnuita lui tăcere glacială, Daffy și Feely ținându-se una pe alta

¹ *The Third Book of Airs* de Thomas Champion (1567–1620), poet și compozitor renescentist englez.

în brațe cu niște chipuri epuizate și ude de lacrimi, în timp ce doamna Mullet, bucătăreasa noastră, ar aduce un platou cu carne friptă.

Mi-am amintit ceva ce îmi spusese Daffy odată, pe când devora *Odissea*: că în Grecia Antică, meniul tradițional la înmormântări era carnea friptă, iar eu replicasem că, dacă ne gândim la cum gătește doamna Mullet, putem spune că nu s-au schimbat prea multe în două mii cinci sute de ani.

Însă acum, că eram moartă, gândeam, ar trebui probabil să încerc să fiu ceva mai tolerantă.

Bineînțeles, Dogger avea să fie de neconsolat. Dragul de Dogger: majordom-șofer-valet-grădinar-administrator; un biet suflet zdruncinat ale cărui talente urcau și coborau ca marea râului Severn; Dogger, care îmi salvase de curând viața și până în dimineața următoare, uitase deja. Avea să-mi fie îngrozitor de dor de el.

Și avea să-mi fie dor și de laboratorul meu de chimie. M-am gândit la toate orele prețioase pe care le petrecusem acolo, în acea aripă abandonată a conacului Buckshaw, fericită și singură printre flacoanele, retortele, tuburile și paharele de laborator care gâlgâiau pline de voieșie. Gândul că nu aveam să le mai văd niciodată era prea greu de suportat.

Am ascultat vântul ce sporea în intensitate, șoptind în ramurile de tisă de deasupra. Se făcea frig aici, în umbra turlei bisericii Sfântul Tancred, și în curând avea să se întunece.

Săraca Flavia! Săraca și țeapăna Flavia.

Daffy și Feely își vor fi dorind deja să nu fi fost atât de ticăloase cu surioara lor mai mică în timpul celor unsprezece ani petrecuți de ea pe acest pământ.

La acest gând, o lacrimă începu să mi se prelingă pe obraz.

Oare Harriet aștepta să mă întâmpine în Rai?

Harriet fusese mama mea, care murise într-un accident de alpinism, la un an după ce mă născusem eu. Oare avea să mă recunoască după zece ani? Oare avea să fie îmbrăcată în costumul de alpinist pe care îl purta când și-a găsit sfârșitul sau într-o rochie albă?

Ei bine, orice avea să poarte, eram sigură că va fi șic.

Deodată, se auzi un fâlfâit de aripi: un zgomot care răsună tare dinspre zidul de piatră al bisericii, amplificat la un volum alarmant de o jumătate de pogon de geam pătat și de lespezile de mormânt înclinate care mă impresurau. Am înghețat.

Ar fi putut să fie un înger – sau, poate, un arhanghel – venit să înapoieze Paradisului sufletul prețios al Flaviei? Dacă deschideam ochii foarte puțin, puteam vedea printre gene, însă vag.

N-aveam eu un asemenea noroc: era doar una dintre stâncuțele jigărite care își făceau mereu veacul prin cimitirul Sfântul Tancred. Aceste păsări vagaboande își făcuseră cuib în turlă exact după ce zidarii din secolul al treisprezecelea își strânseseră sculele și își luaseră tălpășița.

Acum, pasărea asta idioată aterizase stângaci pe vârful unui deget de marmură îndreptat spre Ceruri, și mă privea cu răceală, cu capul înclinat și cu ochii ca niște bumbi strălucitori și caraghioși.

Stâncuțele nu se învață minte niciodată. Ori de câte ori le-am făcut farsa asta, ele au coborât, mai devreme sau mai târziu, din turn ca să facă investigații. Pentru mintea primitivă a unei stâncuțe, orice trup așezat la orizontală într-un cimitir nu poate avea decât un singur înțeles: mâncare.

Și la fel cum făcusem de zeci de ori înainte, am sărit în picioare și am aruncat cu piatra pe care o țineam ascunsă între degetele strânse. Am ratat ținta – însă o ratam aproape de fiecare dată.

Cu un cârâit, pasărea țâșni în aer și o porni fâlfâind din aripi prin spatele bisericii, înspre râu.

Acum că eram în picioare, mi-am dat seama că mi-era foame. Bineînțeles că mi-era! Nu mai mâncasem nimic de la micul dejun. O clipă m-am întrebat vag dacă era posibil să găsesc niște resturi de tartă cu gem sau vreo bucată de chec în bucătăria parohiei. Enoriașele bisericii Sfântul Tancred se adunaseră acolo cu o seară înainte, și exista întotdeauna șansa să mai găsesc ceva de mâncare în urma lor.

Pe când înaintam prin iarba înaltă până la genunchi, am auzit un fornăit ciudat și, pentru o clipă, am crezut că stâncuța aceea obraznică se întorsese ca să aibă ea ultimul cuvânt.

M-am oprit și am ascultat.

Nimic.

Și apoi s-a auzit din nou.

Uneori găsesc că este un blestem, iar alteori, o binecuvântare faptul că am moștenit simțul auditiv foarte ascuțit al Harrietei și pot, după cum îmi place să-i spun lui Feely, să aud lucruri care v-ar face părul măciucă. Unul dintre sunetele cu care sunt în mod special deprinsă este plânsetul cuiva.

Venea dinspre colțul de nord-vest al cimitirului – de undeva de

lângă șopronul de lemn în care groparul își ținea uneltele de săpat morminte. În timp ce mă furișam încetișor, în vârful degetelor, sunetul se auzi mai tare: era cineva cu un plâns foarte demodat, un fel de bocet care îți rupe sufletul.

E lucru știut că în timp ce majoritatea bărbaților pot trece pe lângă o femeie care plânge ca și cum ar purta ochelari de cal, iar urechile le-ar fi înfundate cu nisip, nicio femeie nu poate auzi vreodată o alta care suferă, fără să dea imediat fuga la ea și să-i sară în ajutor.

M-am uitat pe după o coloană de marmură neagră, și iat-o, întinsă cât era de lungă, cu fața în jos pe lespede de calcar a unui mormânt, cu părul ei roșu revărsat peste inscripția alterată de intemperii, ca niște mici râulețe de sânge. Dacă facem abstracție de țigara care-i stătea foarte cochec între degete, s-ar fi putut spune că fusese pictată de un preraphaelit, ca de pildă Burne-Jones. Aproape că mi-era groază să deranjez.

– Salutare, am zis. Ești bine?

E un alt lucru știut că, de obicei, începem astfel de conversații cu o remarcă absolut idioată. Mi-a părut rău imediat după ce am spus-o.

– Ah! Bineînțeles că sunt bine, strigă ea, sărind în picioare și ștergându-se la ochi. Și de ce te-ai furișat așa pe la spatele meu? Și, mă rog, cine ești tu?

Cu o scuturare a capului își dădu părul pe spate și își scoase bărbia în față. Avea pomeți înalți și chipul spectaculos de triumfiular al unui star de film mut, și am dedus din felul în care își dezvelise dinții că era speriată de moarte.

– Flavia, am zis. Numele meu e Flavia de Luce. Locuiesc prin apropiere – la Buckshaw.

Mi-am aruncat degetul mare într-o direcție nespecifică.

Ea se uita încă fix la mine ca o femeie care trăiește un coșmar.

– Îmi pare rău, am zis. Nu am vrut să te sperii.

Cât era de înaltă – nu mai mult de un metru și cincizeci și șase sau un metru și cincizeci și șapte de centimetri – se ridică și făcu un pas către mine, ca versiunea nervoasă a lui *Venus* de Botticelli pe care o văzusem mai demult pe o cutie de biscuiți „Huntley and Palmers”.

Am rămas pe poziție, zgâindu-mă la rochia ei. Era dintr-o stambă crem, cu model, avea un corset strâmt și o fustă evazată, stropită cu mii de floricele roșii, galbene, albastre și portocaliu-deschis ca al macilor și nu m-am putut abține să nu observ că

ativul era pătat cu noroi pe jumătate uscat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, trăgând cu afectare din țigara cu vârful în jos. Nu ai mai văzut niciodată o persoană faimoasă?

Faimoasă? Nu aveam nici cea mai vagă idee cine era. Aveam de gând să-i spun că văzusem pe cineva într-adevăr faimos, și că acea persoană fusese Winston Churchill. Tata mi-l arătase dintr-un taxi, la Londra. Churchill stătea în fața hotelului Savoy, cu degetele mari agățate de buzunarele vestei, și vorbea cu un bărbat îmbrăcat într-un impermeabil galben.

– Dragul de Winnie, șoptise tata ca pentru sine.

– Of, la ce folos? zise femeia. Afurisit loc... afurisiți oameni... afurisite mașini!

Și începu din nou să plângă.

– Te pot ajuta cu ceva? am întrebat.

– Of, pleacă și lasă-mă în pace, suspină ea.

„Foarte bine, atunci”, am gândit. De fapt, am gândit mai mult de atât, însă de vreme ce încerc să fiu o persoană mai bună...

Am rămas acolo preț de câteva clipe, aplecându-mă puțin în față pentru a vedea dacă lacrimile care îi șiroiau intrau în reacție cu suprafața poroasă a calcarului. Lacrimile, știam eu, erau compuse în mare parte din apă, clorură de sodiu, mangan și potasiu, pe când calcarul era alcătuit îndeosebi din calcit, care era solubil în clorură de sodiu – însă doar la temperaturi ridicate. Deci, dacă nu cumva temperatura din cimitirul Sfântul Tancred creștea brusc cu câteva sute de grade, părea greu de crezut că avea să se întâmple aici ceva interesant din punct de vedere chimic.

M-am întors și am plecat.

– Flavia...

M-am uitat în urmă. Ea întindea o mână către mine.

– Îmi pare rău, zise. Am avut o zi îngrozitoare, de la început până la sfârșit.

M-am oprit – apoi am luat-o ușor și prudent înapoi, în timp ce ea își ștergea ochii cu dosul palmei.

– Rupert a fost prost dispus încă de la început – chiar dinainte de a pleca de la Stoa Moor azi-dimineață. Ne cam ciondăniserăm, cred, și apoi treaba cu furgoneta – a fost ultima picătură, cum se zice. S-a dus să găsească pe cineva care s-o repare, iar eu... ei bine, iată-mă.

– Îmi place părul tău roșu, am zis.

Își duse imediat mâna la păr și zâmbi, așa cum, într-un fel, eram sigură că va face.

– Morcoveată, așa mi se spunea când eram de vârsta ta. Morcoveată! Imaginează-ți!

– Drăguț, am zis. Cine e Rupert? am întrebat.

– Cine-i Rupert? repetă ea. Îți bați joc de mine!

Arată cu degetul într-o direcție, iar eu m-am întors să privesc într-acolo: pe alee, într-un colț al cimitirului, se afla o furgonetă rablagită – un Austin Eight. Pe partea laterală a caroseriei, cu niște litere aurii și mari ca de circ, încă lizibile sub un strat gros de noroi și praf, erau cuvintele PĂPUȘILE LUI PORSON.

– Rupert Porson, zise ea. Toată lumea îl cunoaște pe Rupert Porson. Rupert Porson, cel din Veverița Snoddy – *Regatul vrăjit*. Nu l-ai văzut la televizor?

Veverița Snoddy? *Regatul vrăjit*?

– Nu avem televizor la Buckshaw, am zis. Tata zice că e o invenție împuțită.

– Tatăl tău este fără îndoială un om neobișnuit de înțelept, zise ea. Tatăl tău este fără îndoială...

Fu întreruptă de zornăitul metalic al unui lanț de bicicletă desprins. Vicarul sosea bălăbănindu-se de după colțul bisericii. Se dădu jos și își sprijini bicicleta deteriorată marca Raleigh de cea mai apropiată piatră funerară. Pe când se îndrepta spre noi, mi-am zis că, uite, Canon Denwyn Richardson nu arată deloc ca un vicar tipic de țară. Era mare, sincer și cordial, și dacă ar fi avut tatuaje, ar fi putut fi luat drept căpitanul unuia dintre acele vapoare ruginite și bătrâne care se târaie cu greu dintr-un port însorit într-altul, prin ultimele avamposturi nenorocite ale Imperiului Britanic.

Veșmântul lui bisericesc de culoare neagră era pătat și vărgat cu praf calcaros, de parcă ar fi căzut de pe bicicletă.

– Rahat! zise el în momentul în care mă zări. Mi-am pierdut clema de la pantaloni și mi-am făcut manșetele ferfeniță, și apoi, scuturându-se de praf în timp ce se îndrepta către noi, adăugă: Cynthia o să-mi tragă o săpuneală.

Ochii femeii se măriră și îmi aruncă repede o privire.

– A început de curând să-mi scrijelească inițialele pe obiectele personale cu un ac, continuă el – însă chestia asta nu m-a împiedicat să le pierd. Săptămâna trecută, am pierdut hârtiile copiate pentru buletinul de știri parohial, cu o săptămână înainte, un mâner rotund din aramă de la sacristie. E înnebunitor, zău așa.

– Salutare, Flavia, zise el. Îmi face întotdeauna plăcere să te văd la biserică.

– Acesta este vicarul nostru, Canon Richardson, i-am spus femeii roșcate. Poate te ajută el.

– Denwyn, zise vicarul, întinzând mâna spre străină. Nu prea mai suntem protocolari de la război încoace.

Femeia întinse două sau trei degete și îi atinse palma, însă nu zise nimic. Pe când întindea mâna, mâneca scurtă a rochiei ei se ridică, și zării fugitiv vânația urâtă, verde cu vinețiu, de pe antebraț. Ea o acoperi în grabă cu mâna stângă, trăgând de material în jos pentru a o ascunde.

– Și cum aș putea fi de folos? întrebă vicarul, arătând spre furgonetă. În mica noastră vale pastorală, suntem rareori solicitați să servim asemenea persoane distinse.

Ea zâmbi cu curaj.

– Ni s-a stricat furgoneta – sau aproape. Ceva care are legătură cu carburatorul. Dacă ar fi fost ceva electric, sunt sigură că Rupert ar fi putut-o repara într-o clipită, însă mă tem că sistemul de alimentare îl depășește.

– Tii! zise vicarul. Sunt sigur că Bert Archer, de la service, vă poate repara furgonetă. Îl sun, dacă doriți.

– O, nu, zise femeia repede – poate *prea* repede –, nu am vrea să vă pricinuiam niciun deranj. Rupert a ieșit la strada principală. Probabil că deja a găsit pe cineva.

– Dacă ar fi găsit, s-ar fi întors până acum, zise vicarul. Dați-mi voie să-l sun pe Bert. El dă întotdeauna o fugă până acasă și trage un pui de somn după-amiaza. Nu mai e la fel de tânăr cum era, înțelegeți – niciunul dintre noi nu mai este, ca să vorbim pe șleau. Cu toate astea, maxima mea preferată e aceea că atunci când ai de-a face cu mecanici auto – chiar și dintre cei mai blajini – nu strică deloc să ai binecuvântarea bisericii.

– O, nu. E prea mare deranjul. Sunt sigură că o să ne descurcăm.

– Prostii, zise vicarul, pornind-o deja prin pădurea de pietre funerare și fugind cât îl țineau picioarele către casa parohială. Nu e niciun deranj. Mă întorc cât ai zice pește.

– Sfinția Voastră! strigă femeia. Vă rog...

El se opri la jumătatea drumului și se întoarse fără prea mare tragere de inimă spre noi.

– Nu e asta... Vedeți dumneavoastră, noi...

– Aha! E problema banilor, atunci, zise vicarul.

Ea încuviință cu tristețe, cu capul în jos, părul roșcat revărsându-i-se peste față.

– Sunt sigur că se poate aranja, zise vicarul. Al Iată-l și pe soțul dumitale.

Un bărbat mic de statură, cu un cap mare și un umblet dezechilibrat traversa apăsat cimitirul în direcția noastră, piciorul lui drept descriind la fiecare pas un semicerc larg și neobișnuit. Când se apropie, am observat că gamba îi era vârată într-o proteză grea de fier.

Trebuie să fi avut în jur de patruzeci și ceva de ani, însă era greu de precizat.

În ciuda dimensiunii sale miniaturale, torsul puternic și antebrațele bine definite păreau gata să tășnească din costumul de pânză ușoară care le ținea captive. În comparație cu acestea, piciorul lui drept era demn de milă: după felul în care i se lipea pantalonul de picior, fălăind inutil în jurul a ceea ce se afla dedesubt, îmi puteam da seama că acolo nu era altceva decât o așchie. Cu capul lui imens, mi se părea că nu e nici mai mult nici mai puțin decât o caracatiță uriașă, târându-se prin cimitir pe tentaculele ei inegale.

Se opri brusc și ridică respectuos o șapcă plată, cu vârful ascuțit, care scoase la iveală un smoc de păr ciufulit de un blond-spălăcit, care se asorta întocmai cu micul său barbișon.

– Rupert Porson, bănuiesc, zise vicarul, strângându-i mâna nou-venitului cu un gest binevoitor și prietenesc. Eu sunt Denwyn Richardson – iar aceasta este tânăra mea prietenă Flavia de Luce.

Porson făcu un semn cu capul în direcția mea și îi aruncă o privire încruntată, aproape invizibilă, femeii, înainte de a da drumul unui zâmbet larg și strălucitor.

– Probleme cu motorul, înțeleg, continuă vicarul. Un lucru destul de enervant. Totuși, dacă acest lucru l-a adus pe creatorul *Regatului vrăjit* și al *Veveriței Snood* în mijlocul nostru – ei bine, atunci el nu face decât să confirme vechea zicală, nu-i așa?

Nu preciză la ce veche zicală făcea referire, și niciunul dintre noi nu se sinchisi să întrebe.

– Eram pe cale să-i spun bunei dumneavoastră soții, zise vicarul, că parohia Sfântul Tancred ar fi onorată dacă ați fi de acord să țineți un mic spectacol în sala casei parohiale, în timp ce vă este reparată furgoneta. Îmi dau seama, bineînțeles, cât de solicitați trebuie să fiți, însă ar fi de neiertat din partea mea, dacă nu v-aș propune acest lucru în numele copiilor – și da, și al adulților! – din Bishop's Lacey. E bine, din când în când, să le permitem copiilor să dea atacul la pușculițele lor pentru o cauză

culturală onorabilă, nu sunteți de acord cu mine?

– Ei bine, Sfinția Voastră, zise Porson cu o voce mieroasă – prea puternică, prea răsunătoare, prea dulceagă, am gândit eu, pentru un bărbat atât de mititel –, avem într-adevăr un orar destul de strict. Turneul nostru a fost extenuant, vedeți dumneavoastră, și suntem așteptați la Londra...

– Înțeleg, zise vicarul.

– Însă, adăugă Porson, ridicând melodramatic un deget arătător – nimic nu ne-ar face mai multă plăcere decât să ni se permită să plătim pentru ceea ce primim, ca să zic așa. Nu-i așa, Nialla? Va fi exact ca pe vremuri.

Femeia dădu din cap, însă nu spuse nimic. Privea stăruitor spre colinele din depărtare.

– Bine, atunci, zise vicarul, frecându-și cu vigoare mâinile una de alta, de parcă ar fi făcut focul – e totul aranjat. Haideți să vă arăt sala. E cam păraginită, însă dispune de o scenă, și se spune că acustica e cât se poate de remarcabilă.

Și cu asta, cei doi bărbați dispărură în spatele bisericii.

Pentru o clipă, păru să nu mai fie nimic de spus. Și apoi femeia vorbi:

– Nu ți se întâmplă să ai o țigară, nu-i așa? Așa aș fuma una!

Am scuturat prostește din cap.

– Hm, făcu ea. Pari exact genul de puștoaică care ar putea avea. Pentru prima oară în viața mea, am rămas fără cuvinte.

– Nu fumez, am reușit totuși să spun.

– Și de ce nu? întrebă ea. Ești prea tânără sau prea cuminte?

– Mă gândeam să mă apuc de săptămâna viitoare, am zis pe un ton ezitant. Pur și simplu, nu am ajuns încă la chestia asta.

Ea își dădu capul pe spate și râse din toată inima și cu toată gura, ca o artistă de cinema.

– Îmi plac, Flavia de Luce, zise ea. Însă mingea e la mine, nu-i așa? Tu mi-ai spus numele tău, dar eu nu ți l-am spus pe-al meu.

– E Nialla, am zis eu. Domnul Porson ți-a spus Nialla.

Ea întinse mâna, cu o expresie gravă pe chip.

– Așa e, zise ea – așa mi-a spus. Tu însă îmi poți spune Mama Gâscă.

Doi

Mama Gâscă!

Nu mi-au plăcut niciodată comentariile frivole, mai ales când le fac alții și, în special, nu dau doi bani pe ele atunci când vin din partea unei persoane adulte. Din experiență știu că dacă un om mare se ține încă de glume, ele nu sunt, de multe ori, decât un paravan pentru altceva mult, mult mai rău.

Și totuși, în ciuda acestor lucruri, m-am pomenit înghițind replica tăioasă – și delicios de răutăcioasă! – care îmi stătea deja pe vârful limbii, în loc de asta, am reușit să schitez un zâmbet vag.

– Mama Gâscă? am repetat cu suspiciune.

Ea izbucni din nou în lacrimi, și m-am bucurat că-mi ținusem gura. Eram pe punctul de a fi imediat recompensată cu o poveste picantă.

În plus, începusem deja să detectez o ușoară și invizibilă atracție între mine și această femeie. Putea fi oare milă? Sau era teamă? Nu-mi dădeam seama: știam doar că o substanță chimică, adânc sedimentată într-una din noi, striga la substanța complementară de mult pierdută – sau să fi fost vorba de antidotul ei? – sedimentată în cealaltă.

Îmi așezai ușor o mână pe umărul ei și întinsei batista. Se uită sceptic la batistă.

– Este în regulă, am zis. Sunt doar pete de iarbă.

Chestia asta o făcu să izbucnească într-un extraordinar hohot de plâns. Își îngropă fața în batistă și umerii i se cutremurară atât de violent, încât pentru o clipă am crezut că are să se sfărâme în bucăți. Dându-i timp să se adune – și fiind cam stânjenită de izbucnirea ei – mă îndreptai puțin pentru a studia inscripția de pe o piatră funerară înaltă și alterată de intemperii care indica mormântul unei anume Lydia Green, care murise în 1638, la vârsta de „o sută treizeci și cinci de ani”.

Odinioară era verde, acu' însă e dalbă, scria pe piatra funerară, *jelită de puțini prieteni*.

Dacă Lydia ar fi trăit, am reflectat, acum ar avea patru sute patruzeci și șapte de ani și ar fi, probabil, o persoană care să merite efortul de a o cunoaște.

– Of, mă simt ca o toantă!

M-am întors și am văzut-o pe străină ștergându-se la ochi și zâmbindu-mi cu chipul ud de lacrimi.

– Sunt Nialla, zise ea întinzând o mână. Asistenta lui Rupert.

Mi-am înfrânt repulsia și i-am strâns mâna cu viteza fulgerului. Așa cum bănuiam, avea mâna udă și lipicioasă. De îndată ce acest lucru a fost posibil fără încălcarea bunelor maniere, am dus mâna într-un loc unde nu putea fi văzută, adică la spate, și mi-am șters-o de fustă.

– Asistenta?

Cuvântul îmi ieși din gură înainte de a-l putea opri.

– Of, știu că vicarul a presupus că sunt soția lui Rupert. Însă nu este așa. Sincer! Nu este deloc așa.

Am aruncat involuntar o privire înspre furgoneta cu inscripția *Păpușile lui Porson*. Ea văzu imediat asta.

– Ei bine, da... călătorim împreună. Bănuiesc că eu și Rupert ne purtăm ceea ce s-ar putea numi... o foarte mare afecțiune unul altuia. Însă soț și soție...?

Da' chiar mă credea proastă? Nu trecuse mai mult de o săptămână de când Daffy ne citise cu voce tare, mie și lui Feely, din *Oliver Twist*, și știam, la fel de sigur cum îmi știu propriul nume, că această femeie, Nialla, era pentru Rupert Porson ceea ce era Nancy pentru Bill Sikes. Oare nu-și dăduse seama că observasem vânătaia mare și urâtă de pe antebrățul ei?

– De fapt, e așa de distractiv să hoinărești prin Anglia împreună cu Rupert. Știi, pe el îl recunoaște lumea peste tot pe unde mergem. Chiar alaltăieri, spre exemplu, aveam spectacol la Market Selby și am fost remarcați la oficiul poștal de către o doamnă grasă care purta o pălărie cu flori. „Rupert Porson! a țipat ea. Rupert Porson folosește Poșta Regală, ca toată lumea!”

Nialla râse.

– Și apoi s-a rugat de el să-i dea un autograf. Știi, mereu fac chestia asta. A insistat ca el să scrie: „Cele mai bune urări de la Veverița Snoddy”. Când se semnează așa, întotdeauna desenează vreo câteva nuci. Ea a spus că voia autograful pentru nepotul ei, dar eu știam că nu era așa. Când călătorești mult, capeți un anumit simț pentru astfel de lucruri. Îți poți da întotdeauna seama de anumite lucruri.

Nu se mai oprea din trâncănit. Dacă aș fi tăcut, nu ar fi trecut nici măcar un minut până ce mi-ar fi mărturisit ce număr poartă la chiloți.

– Cineva de la BBC i-a spus lui Rupert că douăzeci și trei la

sută din publicul lui e format din casnice fără copii. Pare mult, nu-i așa? Însă e ceva în legătură cu *Regatul vrăjit* care ne satisface dorința innăscută de evadare. Exact așa i-au spus lui Rupert: „dorința innăscută de evadare”. Toată lumea trebuie să evadeze, nu-i așa? Într-un fel sau altul, vreau să spun.

– Toată lumea în afară de Mama Gâscă, am zis eu.

Ea râse.

– Uite ce e, nu te-am dus cu preșul. Eu *sunt* Mama Gâscă. Cel puțin, asta sunt atunci când îmbrac costumul. Așteaptă și ai să vezi – o pălărie înaltă de vrăjitoare, cu un bor căzut și o cataramă argintie, o perucă sură cu zuluși care atârnă și o rochie largă și umflată care arată de parcă a aparținut odinioară Mamei Shipton. Știi cine a fost Mama Shipton?

Bineînțeles că știam. Știam că fusese o cotoroanță bătrână care se presupune că ar fi trăit în secolul al șaisprezecelea și că ar fi prevăzut viitorul, prorocind, printre altele, Marea Ciumă, Marele Incendiu din Londra², inventarea avioanelor și a vaselor de război și sfârșitul lumii în anul 1881; și la fel ca ale lui Nostradamus, profețiile Mamei Shipton erau sub formă de catrene: „Focul și apa minuni vor face” și așa mai departe. Știam, de asemenea, că încă mai există și astăzi nebuni în libertate care cred că ea a prezis utilizarea apei grele la fabricarea bombei atomice. În ceea ce mă privește, eu nu credeam nicio iotă din toate astea. Nu erau nimic altceva decât o adunătură de prostii.

– Am auzit de numele ăsta, am zis.

– În ordine, nu contează. Cu ea semăn atunci când sunt înțolită din cap până în picioare pentru spectacol.

– Genial, am zis, fără să cred prea mult în ceea ce spuneam.

Ea își dădu seama că nu eram prea entuziasmată.

– Și ce face o fată drăguță ca tine într-un loc ca ăsta? întrebă ea cu un rânjel, cuprinzând cu un gest al mâinii întregul cimitir.

– Vin deseori aici ca să meditez, am zis.

Chestia asta păru să o amuze. Își țuguie buzele și folosi o voce teatrală enervantă.

– Și la ce meditează Flavia de Luce în vechiul și straniu cimitir de țară?

– La faptul că mi-aș dori să fiu singură, am trântit-o eu, fără a intenționa să fiu dinadins neobrăzată. Era, pur și simplu, adevărul-adevărat.

² Marele Incendiu din Londra care a avut loc în anul 1666.

– Să fii singură, zise ea dând din cap.

Am observat că nu era deloc dezarmată de replica mea întepătoare.

– Se pot spune multe în legătură cu dorința de a fi singură. Însă tu și cu mine știm, Flavia, nu-i așa, că „a fi singură” și „a fi singuratică” nu sunt deloc sinonime?

M-am înviorat puțin. Iată că exista cineva care cel puțin părea să se fi gândit la unele dintre lucrurile la care mă gândisem și eu.

– Nu, am admis.

Se lăsă o tăcere lungă.

– Povestește-mi despre familia ta, zise Nialla încet, în cele din urmă.

– Nu sunt multe de spus, am zis. Am două surori, pe Ophelia și pe Daphne. Feely are șaptesprezece ani, iar Daffy are treisprezece. Feely cântă la pian și Daffy citește mult. Tata e filatelist. E foarte devotat timbrelor lui.

– Și mama ta?

– E moartă. A murit într-un accident când aveam un an.

– Doamne Dumnezeule! zise ea. Mi-a spus cineva despre o familie care locuiește într-un conac vechi, mare și întortocheat de prin zonă: un colonel excentric cu trei fete care umblă de colo-colo ca niște piei roșii. Că doar nu ești una dintre *ele*?

Văzu imediat după expresia chipului meu că eram.

– Of, biată copilă! zise ea. Îmi pare rău, nu am vrut să... Adică...

– E în regulă, i-am spus. De fapt, e mai rău de-atât, însă nu vreau să vorbesc despre asta.

Am văzut privirea pierdută din ochii ei: privirea unui adult care se zbate cu disperare să găsească puncte comune cu cineva mai tânăr.

– Și cum îți petreci timpul? întrebă ea. Nu ai niciun fel de preocupare... sau pasiune?

– Sunt pasionată de chimie, am zis – și îmi place să țin albume cu tăieturi din ziare.

– Pe bune? zise ea cu entuziasm. Ca să vezi! La fel făceam și eu când eram de vârsta ta. Cartonaje din pachetele de țigări și flori presate: panseluțe, rozete, degețel roșu, nemțișori; nasturi vechi, felicitări de Sfântul Valentin, poeme despre roata de tors a bunicii din *Anuarul pentru fete...* Ce distractiv era!

Propriile mele albume cu tăieturi din ziare constau din trei volume groase, de culoare purpurie, cu decupaje din avalanșa de reviste și ziare vechi care se revărsaseră și apoi inundaseră

biblioteca și salonul de la Buckshaw, împrăștiindu-se prin dormitoare nefolosite și prin debarale, înainte de a fi duse, în cele din urmă, să lăncezească în stive ude și mucegăite într-o criptă în pivniță. Din paginile lor, decupasem cu grijă tot ce putusem găsi despre otrăvuri și criminali care uciseseră prin otrăvire, până ce albumele mele cu tăieturi dădeau pe-afară de unii precum Maiorul Herbert Rowse Armstrong, legumicultor amator și avocat, care și-a trimis soția pe lumea cealaltă cu ajutorul unor fierturi preparate cu multă dragoste din erbicid arsenios; Thomas Neill Cream, Hawley Harvey Crippen și George Chapman (e remarcabil, nu-i așa, ce multe nume de mari otrăvitori încep cu litera C?), care cu stricnină, scopolamină și respectiv antimoniu au trimis o veritabilă armată de neveste în pas de defilare spre morminte; Mary Ann Cotton (înțelegeți ce vreau să spun?) care, după mai multe încercări reușite pe porci, a otrăvit șaptesprezece persoane cu arsenic; Daisy de Melker, femeia din Africa de Sud care avea drept pasiune otrăvirea instalatorilor: mai întâi se căsătorea cu ei, apoi divorța de ei dându-le o doză de stricnină.

– Păstrarea unui album cu decupaje din ziare este divertismentul perfect pentru o domnișoară, zicea Nialla. O treabă inofensivă... și totuși educativă.

Exact ce gândeam și eu.

– Maică-mea mi le-a îndesat pe ale mele în coșul de gunoi când am fugit de acasă, zise ea pe un ton care dacă ar fi continuat, s-ar fi putut transforma într-un chicot.

– Ai fugit de acasă? am întrebat.

Lucrul ăsta mă intriga la fel de tare ca florile ei de degețel roșu, din care, îmi aminteam, putea fi extrasă digitalina, alcaloidul vegetal (mai cunoscut aceloră dintre noi care sunt chimiști drept $C_{36}H_{56}O_{14}$). O clipă m-am gândit cu plăcere la dățile când în laboratorul meu tratasem cu alcool frunzele de degețel roșu culese din grădină, studiind acele lor subțiri și lucioase în timp ce treceau în stare cristalină, și încântătoarea soluție verde ca smaraldul care se forma când le dizolvam în acid clorhidric și adăugam apă. Rășina precipitată putea, bineînțeles, să fie readusă la nuanța ei verde inițială cu ajutorul acidului sulfuric, preschimbată în roșu deschis cu ajutorul vaporilor de brom, și din nou în verde smarald prin adăugare de apă. Era ceva magic! Era, bineînțeles, și o otrăvă mortală, și în felul acesta, era cu siguranță mult mai fascinantă decât nasturii ăia idioți și *Anuarul pentru fete*.

– Hm, zise ea. Mă plictisiseam să spăl, să usuc, să mătur și să

șterg praful și să-i ascult pe vecini cum vomită; mă plictisiseam să zac noaptea în pat și să ascult tropotul calului prințului pe lespezile de piatră.

Am zâmbit.

– Bineînțeles, Rupert a schimbat toate aceste lucruri, zise ea. „Vino cu mine la Poarta Diarbekirului”, mi-a spus el. „Vino în Orient și te voi transforma într-o prințesă îmbrăcată în mătăsuri vaporose și plină de diamante mari cât verzele.”

– Și a făcut asta?

– Nu. De fapt, ceea ce a spus a fost: „Mi-a fugit afurisita de asistentă. Vino cu mine la Lyme Regis la sfârșitul săptămânii și o să-ți dau o guinee, șase mese îndestulătoare pe zi și un sac de dormit. O să te învăț arta manipulării”, a zis el, și eu am fost suficient de proastă încât să cred că se referea la păpuși.

Înainte să apuc să-i cer detalii, ea sări în picioare și își scutură praful de pe fustă.

– Că veni vorba despre Rupert, zise ea – mai bine am intra să vedem cum se înțelege cu vicarul. Este sinistru de liniște în sală. Crezi că e posibil să se fi omorât unul pe altul?

Rochia ei înflorată foșni grațios printre pietrele funerare, iar mie nu-mi mai rămase decât să tropăi cu încăpățănare în urma ei.

Înăuntru, l-am găsit pe vicar stând în picioare în mijlocul sălii. Rupert era sus pe platformă, în centrul scenei, cu mâinile în șolduri. Și dacă ar fi fost chemat la rampă în teatrul Old Vic, imaginea nu ar fi putut fi mai melodramatică. De parcă Soarta însăși ar fi trimis-o, o rază neașteptată de lumină străluci prin geamul pătat al ferestrei din fundul sălii, fixând chipul răsturnat al lui Rupert chiar în centrul său rotund și auriu. El luă o poză teatrală și începu să recite din Shakespeare:

*Ea jură că-i din adevăr, icoana
și eu o cred, deși minciuna-i simt,
mă vede june fără de prihană
neînvățat cu-al lumii veșted jînd.
Mă crede tânăr deși bine știe
că zile-mi mai bune-mi sunt trecut
și eu pare s-o cred și-n viclenie
și-al ei și al meu, ni-i adevărul slut.³*

³ William Shakespeare, *Sonetul 138*; traducere de Gheorghe Tomozei,

După cum menționase vicarul, acustica sălii era remarcabilă. Arhitecții victorienii construiseră interiorul asemenea unei cochilii din lambriuri curbate și netede, care servea drept placă de rezonanță pentru cel mai slab sunet: era de parcă te-ai fi aflat în interiorul unei viori Stradivarius. Vocea caldă și dulce ca mierea a lui Rupert era pretutindeni, învăluindu-ne pe toți în rezonanța sa bogată:

*Ea tace mincinoasa. De ce oare
nu-i spun că sunt bătrân, cum de-am uitat?
Ești un nărav al dragostei, uitare,
anii nu-i știi, câți ai cu-adevărat!
Și-astfel o mint, la rându-i și ea minte,
minciuna-i dintre vini cea mai cuminte...⁴*

– Acum mă auziți, Sfinția Voastră?

Vraja fu imediat ruptă. Era de parcă Laurence Olivier ar fi trântit un „Hau! Hau! Probă de microfon... unu... doi... trei” în mijlocul monologului „A fi sau a nu fi”.

– Excelent! exclamă vicarul.

Ceea ce mă surprinse cel mai mult în legătură cu monologul lui Rupert fu că înțelegeam ce spunea. Datorită pauzei aproape imperceptibile de la sfârșitul fiecărui vers și manierei neobișnuite în care ilustra nuanțele de sens cu degetele lui lungi și albe, eu înțelegeam cuvintele. Înțelegeam fiecare cuvântel.

De parcă ar fi fost aspirate prin pori, prin osmoză, am știut chiar din momentul în care au năvălit asupra mea că ascultam cuvintele pline de amărăciune pe care un bătrân i le spunea unei iubite mult mai tinere decât el.

Îi aruncai o privire Niallei. Ea duse mâna la gât. În tăcerea reverberantă și împietrită care urmă, vicarul rămase nemișcat, de parcă ar fi fost o statuie cioplită din marmură albă și neagră.

Eram martora unui lucru pe care nu-l înțelegeam cu toții.

– Bravo! Bravo!

Măinile făcute căuș ale vicarului începură brusc să se lovească una de alta într-o serie de aplauze răsunătoare.

– Bravo! Sonetul o sută treizeci și opt, dacă nu cumva mă înșel

amarnic. Și, dacă mi-aș putea exprima umila părere, probabil niciodată mai frumos recitat.

Rupert se umflă indiscutabil în pene.

Afară, soarele intră după un nor. Raza lui aurie păli într-o clipită, iar când dispăru, redevenirăm patru persoane obișnuite într-o cameră întunecată și prăfuită.

– Splendid, zise Rupert. Sala se potrivește de minune.

Se deplasă șchiopătând de-a lungul scenei și începu să coboare stângaci treptele înguste, cu degetele de la o mână răsirate și lipite de perete drept sprijin.

– Atenție! zise Nialla, făcând repede un pas către el.

– Stai acolo! se răsti el, cu o privire îngrozitor de feroce. Mă descurc.

Ea se opri brusc – de parcă ar fi plesnit-o peste față.

– Nialla crede că sunt copilul ei.

El râse, încercând să facă o glumă din tot acest incident.

Din privirea ei criminală, am dedus că Nialla nu credea deloc așa ceva.

Trei

– Bine, atunci! zise vicarul cu voioșie în glas, frecându-și mâinile una de alta, de parcă acel incident nu avusese loc. E stabilit. Cu ce începem?

Se uită nerăbdător când la unul, când la celălalt.

– Cu descărcatul furgonetei, cred, zise Rupert. Presupun că putem lăsa lucrurile aici până la spectacol?

– Ah, bineînțeles... bineînțeles, zise vicarul. Sala parohiei este la fel de sigură ca o casă. Poate chiar ceva mai sigură.

– Atunci cineva va trebui să se uite la furgonetă... și vom avea nevoie de un loc unde să ne instalăm vreo câteva zile.

– Lăsați-mă pe mine să mă ocup de aspectul ăsta, zise vicarul. Sunt sigur că pot să resolv. Iar acum, să ne suflecăm mânecile și să ne apucăm de treabă. Vino, draga mea Flavia. Sunt sigur că vom găsi ceva potrivit pentru înzeestrările tale speciale.

Ceva potrivit pentru înzeestrările mele speciale? Mă cam îndoiam de chestia asta – doar dacă nu cumva era vorba despre otrăvire, lucru care constituia desfătarea mea principală.

Dar pentru că nu mă simțeam în stare pentru moment să plec acasă la Buckshaw, am afișat pentru vicar cel mai frumos zâmbet (reținut) copiat din *Ghidul Fetei*, și l-am urmat, împreună cu Rupert și Nialla, afară în cimitir.

În momentul în care Rupert deschise ușile din spate ale furgonetei, avusei ocazia să arunc o primă otheadă la ce înseamnă viața unui artist ambulant. Interiorul întunecat al Austinului era minunat echipat cu șiruri întregi de sertare lăcuite, fiecare sertar fiind cuibărit comod deasupra, lângă și sub cele învecinate; parcă erau cutiile de pantofi din prăvălia unui pantofar bine organizat, fiecare sertar putând să alunece în interior și în exterior pe propriul său suport glisant. Pe podeaua furgonetei stăteau una peste alta cutiile mai mari – cufer de transport, de fapt – cu mânere de sfoară la capete, pentru a putea fi trase ușor afară din furgonetă și cărate oriunde se duceau.

– Rupert a făcut singur toate astea, zise Nialla cu mândrie. Sertarele, scena pliabilă, instalația de iluminat... Reflectoarele sunt făcute din cutii vechi de vopsea, nu-i așa, Rupert?

Rupert încuviință absent în timp ce trăgea după sine un

mănunchi de țevi.

– Și asta nu e tot. A tăiat cablurile, a făcut stâlpii de susținere, a pictat decorul, a cioplit păpușile... totul – cu excepția *chestiei ăleia*, bineînțeles.

Făcu semn spre o valiză neagră, voluminoasă, cu mâner de piele și cu perforații în partea laterală.

– Ce e acolo? Un animal?

Nialla râse.

– E ceva mai bun de-atât. Este lucrul cu care se mândrește Rupert și care îl face fericit: un magnetofon. I-a fost trimis din America. L-a costat o sumă destul de frumușică, poți fi sigură de asta. Totuși, e mai ieftin decât să închiriezi orchestra BBC-ului pentru a interpreta muzica de fond!

Rupert începuse deja să scoată cutiile din furgonetă, mormăind în timp ce o făcea. Brațele lui semănau cu niște macarale, care se ridicau și se răsuceau... Se ridicară și se răsuciră, până ce, în sfârșit, aproape toate lucrurile fură așezate unele peste altele în iarbă.

– Permiteți-mi să dau o mână de ajutor, zise vicarul, înșfăcând mânerul de sfoară de la capătul unui cufăr negru în formă de sicriu pe care era imprimat cu litere albe cuvântul „Galligantus”, iar Rupert îl apucă de celălalt capăt.

Eu și Nialla ne deplasam înapoi și încolo, încolo și înapoi, cu fragmentele și articolele mai ușoare și, într-o jumătate de oră, toate lucrurile stăteau unele peste altele în sala parohială, în fața scenei.

– Bună treabă! zise vicarul, scuturându-și de praf mânecile jachetei. Bună treabă, într-adevăr. Acum, sâmbătă vă convine? Pentru spectacol, vreau să spun? Ia să vedem... Astăzi este joi... Asta înseamnă că mai avem o zi pentru a pregăti totul și pentru a repara furgonetă.

– Din partea mea, e în regulă, zise Rupert.

Nialla încuviință și ea, cu toate că nu fusese întrebată.

– Atunci rămâne pentru sâmbătă. O voi pune pe Cynthia să facă niște fluturași de reclamă la hectograf. Poate să-i distribuie mâine pe la prăvălii... și să lipească vreo câțiva în câteva locuri strategice. Cynthia e atât de amabilă când vine vorba de astfel de lucruri.

Nenumărate erau expresiile prin care o puteai descrie pe Cynthia Richardson, dar „amabilă” nu se afla printre ele; cuvântul „căpcăună”, în schimb, se afla.

La urma urmelor, Cynthia fusese cea care, cu figura ei de

rozătoare, mă prinsese odată stând pe vârfuri pe altarul Sfântului Tancred și folosind unul din bricele tatei pentru a răzui o mostră de șafru albastru de pe un vitraliu medieval. Șafrul e un arseniat bazic impur de cobalt, preparat prin calcinare, pe care meșteșugarii din Evul Mediu îl folosiseră pentru a picta pe sticlă, iar eu pur și simplu ardeam de nerăbdare să analizez chestia respectivă în laboratorul meu pentru a determina cât succes avuseseră creatorii săi în separarea acestuia de fier, o operațiune esențială.

Cynthia mă înșfăcase, mă ridicase în aer și mă pocnise chiar acolo, la fața locului, folosind în mod nejustificat un exemplar din *Imnurile vechi și actuale* (ediție standard) care se afla în apropiere.

– Ceea ce ai făcut tu, Flavia, nu e vrednic de laudă, a zis tata când i-am raportat această jignire. Ai stricat bunătate de lamă concavă Thiers-Issard, aflată în stare perfectă.

Cu toate astea, trebuie să recunosc că Cynthia e o foarte bună organizatoare, însă la fel erau și bărbații cu bice care i-au pus pe sclavi să ridice piramidele. Cu siguranță, dacă exista cineva care să poată să acopere Bishop's Lacey cu hârtii de la un capăt la altul în trei zile, acea persoană era Cynthia Richardson.

– Ia stai! exclamă vicarul. Tocmai mi-a venit cea mai extraordinară idee! Spuneți-mi ce părere aveți. De ce să nu prezentăm *două* spectacole în loc de unu? Nu pretind că sunt expert în arta teatrului de păpuși, firește – știu ce este posibil și ce nu și așa mai departe – însă de ce să nu dăm un spectacol sâmbătă după-amiază pentru copii, și un altul sâmbătă seara, când ar putea să asiste mai mulți adulți?

Rupert nu răspunse imediat, ci își frecă bărbia cu mâna. Chiar și eu îmi dădeam seama că două spectacole ar dubla încasările.

– Păi, zise el în cele din urmă, cred că se poate. Deși ar fi vorba despre același spectacol...

– Splendid! zise vicarul. Și care va fi, deci... programul, adică?

– Se va deschide cu o scurtă piesă muzicală, zise Rupert. Este una nouă, la care lucrez. Nu a auzit-o nimeni niciodată, așa că ar fi o ocazie bună să o ascultăm. Apoi *Jack și vrejul de fasole*. Întotdeauna cer *Jack și vrejul de fasole*, atât cei mici, cât și cei mari. Prețul va fi cel clasic. Foarte accesibil.

– Trăsnet! zise vicarul.

Scoase o foaie împăturită de hârtie și un ciot de creion dintr-un buzunar interior și mângâli ceva.

– Ce părere aveți de asta? întrebă el, descriind cu creionul pe

hârtie o codiță finală și citind apoi cu voce tare și cu o expresie satisfăcută pe chip, ceea ce scrisese:

Direct de la Londra!

– Sper să iertați mica minciună și semnul de exclamație, îi șopti el Niallei.

Păpușile lui Porson

(Mânuite de mult aplaudatul Rupert Porson. Exact ca la BBC.)

Program

I. Un interludiu muzical

II. Jack și vrejul de fasole

(Primul fiind prezentat pentru prima dată pe scenă; cel de-al doilea universal recunoscut atât de cei mari, cât și de cei mici.)

Sâmbătă, 22 iulie 1950, la Sala Parohială Sfântul Tancred, din Bishop's Lacey.

Spectacole la orele 14:00 și 19:00 fix!

– ... Altfel o să se tot mocăie, adăugă el. O voi pune pe Cynthia să deseneze repede o mică marionetă pe care să o așeze în partea de sus a foi. Este o artistă extrem de talentată, știți – nu că ar fi avut suficiente ocazii câte i-ar fi plăcut ei pentru a se manifesta artistic – of, Doamne, mă tem că divaghez. Mai bine m-aș duce la îndatoririle mele telefonice.

Și zicând asta, plecă.

– Ce bătrânel ciudat, remarcă Rupert.

– E de treabă, i-am spus. Duce o viață cam tristă aici.

– Aha, zise Rupert. Știu ce vrei să spui. Înurmântări și așa mai departe.

– Da, am zis. Înurmântări și așa mai departe.

Însă eu mă gândeam mai mult la Cynthia.

– Și încotro sunt rețelele? întrebă brusc Rupert.

Pentru o clipă am rămas consternată. Trebuie să-i fi părut extrem de dobitoacă.

– Rețelele de alimentare cu electricitate, repetă el. Curent. Panourile electrice. Da' bănuiesc că nu știi unde sunt, nu-i așa?

Din întâmplare, știam. Cu doar câteva săptămâni înainte

fusesem obligată să stau în culise cu doamna Witty, ajutând-o să tragă de mânerele masive ale anticului panou electric, în timp ce elevii ei din primul an de balet tropăiau de colo-colo pe dușumele, în timpul recitalului *Merele de aur ale Soarelui*⁵, în care Pomona (Deirdre Skidmore, o plasă împotriva insectelor) îi făcea curte nehotărâtului Hyas (un Gerald Plunkett roșu la față, îmbrăcat cu niște colanți improvizați, croiți dintr-o pereche de indispensabili de iarnă), oferindu-i un amestec interminabil de fructe din *papier-mâche*.

– În partea dreaptă a scenei, am zis. În spatele cortinei negre.

Rupert clipi o dată sau de două ori, îmi azvârli o privire tăioasă și urcă din nou tropăind treptele înguste către scenă. Timp de câteva clipe îl puturăm auzi mormăind ceva în barbă acolo sus, mormăieli întrerupte de zgomotele metalice ale mânerelor care erau trase cu zgomot și ale butoanelor cuplate și decuplate.

– Nu-l lua în seamă, șopti Nialla. E întotdeauna stropșit ca o pisică din momentul în care spectacolul e programat și până când cade cortina. După asta, e de regulă într-o dispoziție perfectă.

În timp ce Rupert se juca cu panoul electric, Nialla începu să desfacă mai multe snopuri de stâlpi drepti de lemn, care erau legați strâns între ei cu niște curelușe de piele.

– Scena, îmi spuse ea. Totul se îmbină cu șuruburi și piulițe-fluturi. Rupert a proiectat-o și construit-o singur. Ai grijă la degete.

Făcusem un pas înainte ca să o ajut cu bucățile mai lungi.

– Mă descurc singură, mulțam, zise ea. Am făcut-o de sute de ori – a devenit un reflex. Singurul lucru care necesită două persoane e ridicarea podelei.

Un foșnet în spatele meu mă făcu să mă întorc. Era vicarul cu o privire mai degrabă nefericită pe chip.

– Mi-e teamă că nu am vești prea bune, zise el. Doamna Archer îmi spune că Bert e plecat la Londra, la un curs de calificare și că se întoarce abia mâine, iar la Ferma Hulubăriei unde speram să vă instalez nu răspunde nimeni. Însă doamna de acolo nu răspunde prea des la telefon când e singură acasă. O să vină sâmbătă aici cu niște ouă, însă va fi mult prea târziu. V-aș oferi casa parohială, bineînțeles, dar Cynthia mi-a amintit într-un mod destul de convingător că suntem în plin proces de zugrăvire a camerelor de

⁵ În engleză, *The Golden Apples of the Sun*, colecție de nuvele a scriitorului american Ray Bradbury (n. 1920).

oaspeți: paturile sunt demontate și stivuite pe holuri, dulapurile blochează palierele și așa mai departe. De-a dreptul înnebunitor.

– Nu vă faceți griji, Sfinția Voastră, zise Rupert de pe scenă.

Aproape că am sărit în sus. Uitasem că era acolo.

– O să campăm acolo unde ne aflăm, adică în cimitir. Avem un cort în stare bună în furgonetă, pături de lână și o saltea de cauciuc, un primus și fasole la conservă pentru micul dejun. Ne vom simți la fel de confortabil ca puricii într-o pătură.

– Ei bine, zise vicarul – dacă ar depinde doar de mine, eu...

– Ah, zise Rupert ridicând un deget. Știu ce gândiți: nu putem lăsa țiganii să campeze printre morminte. Răposații trebuie respectați și așa mai departe.

– Păi, zise vicarul – ar putea fi un sâmbure de adevăr în asta, însă...

– O să ne instalăm într-un colțișor liber, nu-i așa? În felul ăsta nu pângărim nimic. Nu ar fi prima oară când am dormi într-un cimitir, nu-i așa, Nialla?

Nialla se îmbujoră puțin și privi fascinată la ceva aflat pe podea.

– Ei bine, atunci cred că s-a aranjat, zise vicarul. Nu prea avem de ales, nu-i așa? În plus, e doar pentru o singură noapte. Ce rău ar putea fi în asta? Doamne-Dumnezeule! zise el, uitându-se la ceasul de la mână. Cum *tempus* într-adevăr *fugit*! I-am făcut promisiunea solemnă Cynthiei că mă întorc imediat. Vedeți dumneavoastră, pregătește cina devreme. Joia, noi luăm întotdeauna cina devreme, din cauza repetițiilor corului. V-aș invita și pe dumneavoastră la ce s-o putea pune pe masă, însă...

– Nici pomeneală, îl întrerupse Rupert. Am cerut și așa prea mult pentru o singură zi, Sfinția Voastră. Și în afară de asta, nu știu dacă mă credeți, dar Nialla e extrem de pricepută când vine vorba despre o masă compusă din șuncă cu ouă pregătite la un foc de tabără într-un cimitir. Vom mânca precum bandiții corsicani și vom dormi neîntorși.

Nialla se așază mult prea gingaș pe o cutie nedesfăcută, și mi-am dat seama că, brusc, se simțise epuizată. Cearcănele păreau să i se fi format sub ochi la fel de repede cum trec norii de furtună prin fața lunii.

Vicarul își frecă bărbia.

– Flavia, draga mea. Tocmai mi-a venit o idee extraordinară. De ce nu te întorci tu mâine dis-de-dimineată să dai o mână de ajutor? Sunt sigur că *Păpușile lui Porson* ar fi foarte recunoscătoare să primească ajutorul unei asistente pline de

energie. Eu trebuie să vizitez mâine niște persoane bolnave și să merg la Asociația Altarului, adăugă el. Mi-ai putea servi drept *locum tenens*, cum ar veni. Le poți arăta oaspeților noștri parohia, cum se spune, în afară de a fi o persoană bună la toate.

– Aș fi fericită să fac asta, am zis, făcând o reverență aproape imperceptibilă.

Măcar Nialla mă recompensă cu un zâmbet.

Afară, în spatele cimitirului, o recuperai pe Gladys, bicicleta mea credincioasă, din iarba înaltă, și câteva clipe mai târziu zburam amândouă către casă de-a lungul aleilor însoțite care duceau către Buckshaw.

Patru

– Bună ziua tuturor, am zis din spatele lui Feely, după ce mă strecurasem pe nesimțite în salon.

Fără să se întoarcă de la oglinda în care se admira, Feely se uită la reflecția mea în oglinda vălurită din cauza vechimii.

– Ai încurcat-o de data asta, zise ea. Tata te-a căutat toată după-amiaza. Tocmai a isprăvit de vorbit la telefon cu polițistu' Linnet, din sat. Trebuie să mărturisesc că părea cam dezamăgit să afle că nu ți-a pescuit nimeni cadavrul ud learcă din balta în care se bălăcesc de obicei rațele.

– Și de unde știi tu că nu s-a întâmplat asta? am parat eu cu șiretenie. De unde știi că nu sunt o stafie care s-a întors să te bântuie din mormânt?

– Pentru că ai șiretul desfăcut și îți curge nasul, zise Daffy, ridicându-și privirea din cartea ei.

Era romanul *Amber, pentru totdeauna*⁶ și îl citea pentru a doua oară.

– Despre ce e vorba? am întrebat-o din prima.

– Muște în ciorbă, zise ea cu un rânjet încrezut, iar eu mi-am notat în minte să trec chestia asta pe lista mea de lecturi obligatorii. Ador cărțile din domeniul științelor naturii.

– Nu aveți de gând să mă întrebați unde am fost? am zis.

Ardeam pur și simplu de nerăbdare să le spun despre *Păpușile lui Porson* și tot ce știam despre Nialla.

– Nu, răspunse Feely, atingându-și cu degetele vârful bărbiei în timp ce se apleca pentru a se admira mai bine în oglindă. Nimeni nu e câtuși de puțin interesat de ceea ce faci tu. Ești ca un câine pe care nu-l dorește nimeni.

– Nu sunt nedorită, am zis.

– O, ba da, ești! zise ea cu un râs zgomotos. Dacă numești o singură persoană din casa asta care te vrea prin preajmă, îți dau o guinee. Haide – numește-o.

– Harriet! am zis. Harriet mă voia, altfel nu m-ar fi făcut.

Feely se răsuci și scuipă pe podea. Chiar *scuipă!*

– Pentru cultura ta generală, Grivei, Harriet a căzut într-o

⁶ În engleză *Forever Amber*, roman din anul 1944 al autoarei americane Kathleen Winsor (1919–2003).

profundă mocirlă mentală după nașterea ta.

Aha! am zis. Te-am prins! Mi-ai spus că am fost adoptată.

Era adevărat. Ori de câte ori Daffy sau Feely voia să mă scoată din sărite, reînnoia această afirmație.

– Și așa este, zise ea. Tata și Harriet au căzut de acord să te adopte chiar înainte de a te naște. Însă când a venit vremea, iar mama ta naturală te-a adus pe lume, ai fost dată din greșeală altcuiva – unui cuplu din Kentul de Est, cred. Din nefericire, ei te-au adus înapoi. Se spune că a fost prima dată în istoria de două sute de ani a leagănului de copii când cineva a adus înapoi un bebeluș pentru că nu l-a plăcut.

– Și nici Harriet nu te-a mai vrut, de îndată ce te-a adus acasă, însă hârtiile erau semnate deja, iar comitetul de conducere a refuzat să te primească înapoi a doua oară. Nu voi uita niciodată ziua în care am auzit-o pe Harriet spunându-i tatei în dormitor că nu ar putea să iubească niciodată o smiorcăită cu față de șoarece. Însă ce putea face?

– Ei bine, a făcut ceea ce orice femeie normală ar face în asemenea circumstanțe: a căzut într-o profundă stare de tulburare – într-una din care probabil nu și-a mai revenit niciodată. Era încă sub influența acestei stări când a căzut – sau a sărit? – de pe acel munte din Tibet. Tata a dat întotdeauna vina pe tine – nu se poate să nu-ți fi dat seama de acest lucru.

În cameră se făcu un frig ca de gheață și, brusc, am simțit că amoțesc din cap până în vârful degetelor de la picioare. Deschisei gura să spun ceva, însă descoperii că mi se uscaseră și mi se zbârciseră ca o bucată de piele scofălcită. Lacrimi fierbinți îmi inundară ochii, și o rupsei la goană afară din cameră.

O să-i arăt eu scroafei ăleia nesuferite de Feely. O s-o leg și o să-i fac niște noduri atât de strânse, încât, la înmormântarea ei, o să fie nevoie să aducă un marinar ca s-o dezlege.

În Brazilia crește un copac, *Carica digitata*, pe care localnicii îl numesc *chamburu*. Ei cred că este o otravă atât de periculoasă, încât un simplu pui de somn tras sub ramurile sale poate provoca ulceratii care supurează întruna, urmate mai devreme sau mai târziu de o moarte extraordinar de chinuitoare.

Totuși, din fericire pentru Feely, *Carica digitata* nu crește în Anglia. Iar din fericire pentru mine, pătrunjelul câinelui, mai cunoscut drept cucută, crește. De fapt, cunoșteam un loc jos și mlăștinos din Seaton's Meadow, la nici zece minute distanță de Buckshaw, unde creștea chiar în acel moment. M-aș fi putut duce

acolo și m-aș fi putut întoarce înainte de cină.

De curând, îmi adusesem la zi notițele despre coniină, principiul activ al chestiei respective. Aveam s-o extrag prin distilarea oricăror alcalii accesibile – probabil din puțin bicarbonat de sodiu pe care îl țineam la îndemână în laboratorul meu, ca remediu împotriva exceselor culinare ale doamnei Mullet. Apoi, prin înghețare, aveam să îndepărtiez solzii recristalizați, irizați ai mai puțin puternicei conhidrine. Coniina rezultată, aproape pură, avea să emane un „minunat” miros de șoarece, și mai puțin de jumătate de picătură din chestia asta uleioasă avea să-mi ajungă pentru a-mi regla niște conturi mai vechi.

Stare de agitație, vomă, convulsii, spume la gură, spasme îngrozitoare – îmi atinsei buricele degetelor în timp ce spuneam:

*Cianură sfințită
Arsenic superrapid
Hocus-pocus în supă.
Aprindeți lumânările
Aduceți sicriele
Dezvăță-i să se mai joace
cu Flavia de Luce!*

Cuvintele mele răsunară, lovindu-se de tavanul înalt al foaiierului și de tâmplăria închisă la culoare și bine lustruită a galeriilor de deasupra. În afară de faptul că nu pomenea de cucută, acest mic poem, pe care îl compusesem cu o ocazie complet diferită, era, de altfel, o expresie perfectă a sentimentelor mele actuale.

Alergai de-a lungul dalelor albe și negre de pardoseală și urcai scara în spirală care ducea în aripa de est a casei. Aripa „Tar”, așa cum i se spunea, era numită astfel după Tarquin de Luce, unul dintre străvechii unchi ai Harrietei care locuise la Buckshaw înaintea noastră. Unchiul Tar își petrecuse cea mai mare parte a vieții încuiat în magnificul laborator victorian de chimie aflat în colțul de sud-est al casei, studiind „fărâmele universului”, așa cum scrisese într-una din multele sale scrisori către Sir James Jeans, autorul *Teoriei dinamice a gazelor*.

Chiar sub laborator, în Galeria Lungă, se află un portret în ulei al unchiului Tar. În acel portret, el privește pe deasupra microscopului său, cu buzele strânse și fruntea încruntată, de parcă cineva cu un șevalet, o paletă și o cutie cu vopsele ar fi dat

în mod grosolan buzna peste el chiar în momentul în care era pe cale să descopere deLucium.

Cară-te! Spune, în mod evident, expresia sa. Cară-te și lasă-mă în pace!

Așa că s-au cărat – și la fel, în cele din urmă, a făcut și unchiul Tar.

Laboratorul și tot ceea ce se află în el erau acum de câțiva ani buni ale meu. Nu venea nimeni niciodată pe aici – și cu atât mai bine.

Pe când băgam mâna în buzunar și scoteam cheia, ceva alb căzu pe podea. Era batista pe care i-o împrumutasem Niallei în cimitir – și era încă ușor umedă la atingere.

Imaginea Niallei crescuse în mintea mea, așa cum o văzusem pentru prima dată, întinsă pe o piatră funerară alterată de intemperii, cu părul revărsându-i-se ca o mare roșie, cu lacrimile fierbinți *sfârâind* în praf.

Toate piesele căzură la locul lor ca în mecanismul unei broaște. Bineînțeles!

Răzbunarea va trebui să mai aștepte.

Cu o foarfecă pentru cuticule pe care o șterpelisem de pe măsuta de toaletă a lui Feely, am tăiat patru bucăți umede din batistă, având grijă să evit petele de iarbă pe care le făcusem eu, și să tai doar acele părți care erau diagonal opuse petelor – locurile în care plânsese Nialla.

Pe acestea le-am îndesat – cu niște clești – într-o eprubetă, pe care apoi am injectat-o cu o soluție de trei la sută acid sulfosalicilic pentru a precipita proteina. Acesta era așa-numitul test Ehrlich.

În timp ce lucram, mă gândeam cu plăcere la cât de mult schimbase lumea marele Alexander Fleming când în mod accidental strănutase într-un vas Petri. Aceasta era genul de știință dragă inimii mele. Cine, la urma urmelor, poate să spună deschis că nu a strănutat vreodată deasupra unei culturi de bacterii? I se poate întâmpla oricui. Mi s-a întâmplat și mie.

După strănut, extraordinar de finul observator Fleming a băgat de seamă că bacteriile din vas se retrăgeau, înspăimântate parcă, din fața fragmentelor de mucus scuipate în timpul strănutului. Și nu peste mult timp, el a izolat o anumită proteină din mucusul lui care le făcea pe bacterii să se retragă, cam în același fel în care prezența unui câine cu spume la gură îi ține pe spărgători la distanță. El a numit această proteină lizozimă, și tocmai aceasta era substanța pe care o testam eu acum.

Din fericire, chiar și în toiul verii, holurile străvechi de la Buckshaw erau la fel de reci și umede ca proverbialul mormânt. Temperatura din camere în aripa estică, acolo unde se afla laboratorul meu – sistemul de încălzire fusese instalat cu dușmănie doar în aripa vestică a casei odinioară chibzuit împărțită între frații aflați în conflict –, nu era niciodată mai mare de cincisprezece grade Celsius, care, din întâmplare, este exact temperatura la care lisozima precipită în momentul în care acidul sulfosalicilic este adăugat.

Am privit vrăjită, în timp ce un vâl de cristale începea să se formeze, fulgii lor albi așternându-se ușor în mica iarnă care se formase în interiorul eprubetei.

Următorul lucru pe care l-am făcut a fost să aprind arzătorul Bunsen și să încălzesc cu prudență un pahar cu apă la o temperatură de douăzeci și unu de grade. Nu a durat mult. Când termometrul a arătat că era pregătit, am vârât fundul eprubetei în baia caldută și am rotit-o încetișor.

În timp ce nou-formatul precipitat se dizolva, am slobozit un geamăt de încântare.

– Flavia! urcă vocea estompată a tatei până sus, în laborator.

Traversase holul de la intrare, o luase în sus pe scara în spirală, pătrunsese în aripa de vest și își croise drum de-a lungul coridorului către cel mai sudic punct, iar acum se strecurase prin ușa mea închisă, sleită de puteri, la fel de subțire de parcă ar fi ajuns în Anglia tocmai din Ultima Thule.

– Cina, am crezut că-l aud strigând.

– Este al naibii de enervant, zise tata.

Stăteam așezați în jurul mesei din sufragerie, tata în celălalt capăt, Daffy și Feely fiecare de-o parte și de alta, iar eu în colțul cel mai îndepărtat, la Cape Horn.

– Este al naibii de enervant, zise el din nou, să stau aici și să o ascult pe fiica mea recunoscând că mi-a furat apa de colonie pentru un afurisit de experiment chimic.

Fie că negam aceste lucruri, fie că îmi recunoșteam vina, tatei i se părea la fel de enervant. Pur și simplu nu puteam câștiga. Învătasem că cel mai bine era să tac.

– La naiba, Flavia, de-abia cumpărasem afurisita de sticlă. Nu pot să merg la Londra pe căldura asta mirosind ca o pulpă stricată de porc, nu-i așa?

Tata era cea mai elocventă persoană din lume atunci când era

furios. Șterpelisem sticla de Roger & Gallet pentru a umple un pulverizator cu care fusese nevoie să stropesc prin casă după ce un experiment în care era implicat hidrogenul sulfurat eșuase în mod lamentabil.

Scuturai din cap.

– Îmi pare rău, zisei, luând o privire de câine abătut și tamponându-mi ochii cu un șervețel. Ți-aș cumpăra o sticlă nouă – însă nu am bani.

Feely se uită urât la mine, pe deasupra mesei lungi, cu un profund dispreț, de parcă aș fi fost o rățușcă de tinichea la tir. Nasul lui Daffy era înfipt cu hotărâre într-o carte de Virginia Woolf.

– Însă aș putea să-ți fac o altă apă de colonie, am zis cu voioșie în glas. Nu e decât etanol amestecat cu uleiuri citrice și plante de grădină. O să-l rog pe Dogger să-mi adune niște rozmarin și niște levănțică, o să fac rost de niște portocale, lămâi și limete de la doamna Mullet...

– Ba n-o să faci asta, domnișoară Flavia, spuse doamna Mullet, dând năvală – la propriu – în cameră, împingând ușa la perete cu unul din șoldurile ei voluminoase și așezând cu zgomot o tavă mare pe masă.

– O, nu! am auzit-o pe Daffy șoptindu-i lui Feely. E din nou „Lăudărosul”.

„Lăudărosul”, cum îl numeam noi, era un desert inventat de doamna Mullet, care, din câte ne puteam da seama, consta dintr-un fel de jeleu verde și gros în maț de cărnați, cu glazură dublă de cremă Devon, decorat cu frunzulițe de mentă și alte resturi de plante diferite. Stătea acolo pe masă, tremurând obscen din când în când, ca un melc de grădină mare și înfiorător.

– Să te lingi pe degete, nu alta, zise tata. Foarte delicios, într-adevăr.

O spusese cu ironie, însă antenele doamnei Mullet nu erau deprinse cu sarcasmul.

– Știam eu c-o să vă placă, zise ea. Chiar azi-dimineață îi spuneam lu’ Alf al meu: „A trecut ceva vreme de când domnu’ colonel și fetele n-au mai mâncat unu’ din minunatele mele jeleuri. Ei fac totdeauna aprecieri în legătură cu jeleurile mele (chestia asta chiar era adevărată), iar mie-mi place să le fac pentru persoanele dragi mie.”

O spusese de parcă angajatorii ei ar fi avut coarne.

Feely scoase un sunet ca de pasager enervat aflat pe peronul de îmbarcare pe transatlanticul *Queen Mary*, într-o zi de noiembrie.

– Mâncați, dragele mele, zise doamna Mullet, netulburată. Vă face bine.

Și apoi plecă.

Tata mă fixă cu una dintre privirile lui. Deși adusese cu el la masă ultimul număr din *Filatelitul londonez*, așa cum făcea întotdeauna, de-abia dacă îl deschisese. Tata era un colecționar pasionat, ca să nu spun înrăit, de timbre, și își dedicase în totalitate viața zgâirii atente printr-o lupă la o adunătură aparent nesfârșită de mici capete colorate și de peisaje. Însă acum nu se uita la timbre – se uita la mine. Semnele nu prevesteau ceva bun.

– Unde ai fost toată după-amiaza? întreabă el.

– La biserică, răspunsei prompt și afectat, sperând că a sunat puțin evlavios.

Eram o maestră a acestui gen de pălăvrăgeală care devia de la subiectul principal.

– La biserică? întreabă el.

Părea puțin cam surprins.

– Și de ce mă rog?

– Am ajutat-o pe o femeie, am zis. I s-a stricat furgoneta.

– Aha, zise el, îngăduindu-și o jumătate de milimetru de zâmbet. Bine că ai fost la fața locului pentru a-ți pune la dispoziție talentele de mecanic auto.

Daffy rânji cu nasul în cartea ei; știam că asculta cu plăcere felul în care eram umilită. Spre onoarea ei, Feely părea în continuare absorbită de lustruirea unghiilor pe bluza din mătase albă.

– Face parte din trupa unui teatru de păpuși, am zis. Vicarul i-a rugat – pe Rupert Porson, vreau să spun, și pe Nialla – ăsta e numele ei – să pună în scenă un spectacol în sala parohială sâmbătă, și vrea ca eu să-i ajut.

Tata se mai dezumflă nițel. Vicarul era unul dintre puținii săi prieteni din Bishop's Lacey și nu prea putea să nu mă lase să-l ajut.

– Rupert apare la televizor, am îndrăznit eu să spun. E destul de faimos, de fapt.

– Nu în cercurile mele, zise tata, privindu-și ceasul de la mână și împingându-și scaunul în spate. Opt fix, zise el. Joi.

Nu trebuia să dea mai multe explicații. Fără un cuvânt, Daffy, Feely și cu mine ne-am ridicat și ne-am îndreptat supuse către salon, într-un șir inegal, ca un convoi.

Serile de joi erau Seri Radio la Buckshaw. Tata decretase de

curând că trebuia să petrecem mai mult timp împreună ca familie și, astfel, Seara Radio fusese stabilită ca supliment la serile lui obișnuite de lectură obligatorie, desfășurate miercurea. Săptămâna aceasta urma extraordinara *Simfonie a cincea* de Ludwig van Beethoven, sau „Larry”, cum îi spuneam eu ori de câte ori voiam să o calc pe Feely pe bățături. Îmi aminteam că Feely ne spusese odată că, pe partitura originală, numele de botez al lui Beethoven apăruse drept „Louis”.

„Louis Beethoven” mi se părea numele unui gangster în rol secundar dintr-un film cu Edward G. Robinson, cineva cu o față pământie și ciupită de vărsat, cu un tic nervos enervant și cu o pușcă mitralieră Thompson într-o cutie de vioară.

– Zi *Sonata Lunii* de Louie B., aveam să mârâi eu cu o voce răgușită ca de mafiot, intrând în cameră în timp ce ea exersa la claviatură. O clipă mai târziu aveam să fug cât mă țineau picioarele, cu Feely pe urmele mele și cu partitura împrăștiată pe podea.

Acum, Feely era preocupată să-și compună o poză artistică în mărime naturală la pianul Chesterfield, ca o artistă de cinema. Daffy se lăsă într-o parte într-un fotoliu capitonat, picioarele atârându-i peste unul din brațele acestuia.

Tata porni radioul și se așază pe un scaun de lemn cu spătar, cu spatele drept. În timp ce becurile se încălzeau, am făcut o tumbă pe podea, am mers în mâini cu spatele de-a curmezișul camerei și am căzut într-o poziție gen „Buddha”, cu picioarele încrucișate, având pe chip ceea ce speram să fie o expresie impenetrabilă.

Tata îmi azvârli o privire ucigătoare, însă pentru că programul începuse deja, se hotărî să nu spună nimic.

După o lungă și plictisitoare introducere a unui crainic, care păru să dureze până în secolul viitor, *Simfonia a cincea* începu, în sfârșit.

Du-du-du-DA.

Mi-am pus bărbia în palme, mi-am sprijinit coatele pe genunchi și m-am lăsat în voia muzicii.

Tata ne spusese că prețuirea muzicii avea o importanță fundamentală în educația unei femei decente. Acelea erau cuvintele lui exacte, iar eu ajunsesem să-mi dau seama că exista muzică potrivită pentru meditație, muzică pentru scris și muzică pentru relaxare.

Cu ochii pe jumătate închiși, mi-am întors fața către fereastră.

Din punctul meu de observație de pe podea, puteam vedea ambele extremități ale terasei reflectate în geamul glasvandului, care stătea întredeschis și, dacă nu cumva ochii mă înșelau, ceva se mișcase acolo, afară: o formă întunecată trecuse prin fața ferestrei.

Cu toate astea, nu am îndrăznit să sar în picioare și să mă uit mai bine. Tata insista asupra ascultării atente a muzicii. Chiar și simpla bătaie a ritmului cu piciorul avea să provoace imediat o privire aspră și un deget îndreptat acuzator și amenințător către noi.

M-am aplecat ușor înainte și am văzut că un bărbat îmbrăcat din cap până-n picioare în negru tocmai se așezase pe o bancă, sub tufele de trandafiri. Se lăsase pe spate, cu ochii închiși, ascultând muzica ce plutea prin ușile deschise. Era Dogger.

Dogger era omul de Nădejde al tatei, cu N mare: grădinar, șofer, valet, administrator om bun la toate. Așa cum am mai spus, el le făcea pe toate.

Experiențele lui Dogger ca prizonier de război rupseseră ceva în interiorul lui: ceva care, din când în când, cu o ferocitate de necrezut, îi sfâșia creierii ca o fiară hămesită, lăsându-l ca o epavă care tremura din toate mădulele.

Însă în seara asta era liniștit. În seara asta se îmbrăcase pentru simfonie cu un costum închis la culoare, își pusese ceea ce părea a fi o cravată de uniformă și își lustruise pantofii de străluceau ca niște oglinzi. Stătea nemișcat pe banca de sub tufa de trandafiri, cu ochii închiși, cu fața în sus ca unul dintre sfinții copti mulțumiți pe care îi văzusem în paginile de artă ale revistei *Country Life*, cu snopul lui de păr alb luminat din spate de o rază supranaturală trimisă de soarele ce apunea. Era plăcut să-l știi acolo.

M-am întins plină de mulțumire și mi-am întors atenția înapoi la Beethoven și la fantastica lui *Simfonie a cincea*.

Cu toate că a fost un muzician foarte mare și un excepțional compozitor de simfonii, Beethoven s-a dovedit destul de des un ratat îngrozitor în ce privește sfârșiturile acestora. Cea de-a cincea era exemplul perfect.

Mi-am amintit că sfârșitul chestiei respective, *allegro*-ul, era unul din acele momente când Beethoven pur și simplu parcă n-ar mai fi găsit butonul de „oprire”.

Dum... dum... dum-dum-dum, făcea, și credeai că se terminase.

Dar nu...

Dum, da, dum, da, dum, da, dum, da, dum, da, dum – DA dum.

Aveai timp să te ridici în picioare și să te întinzi, oftând satisfăcută pentru că tocmai ascultasei o mare operă și brusc:

DA dum. DA dum. DA dum. Și așa mai departe. *DA dum.*

E ca o hârtie de muște care ți s-a lipit de degete și pe care nu o mai poți dezlipi. Al naibii lucru se agață de viață ca un melc turtit.

Mi-am adus aminte că simfoniilor lui Beethoven li se dăduseră uneori nume precum: *Eroica*, *Pastorală* și așa mai departe. Pe asta ar fi trebuit să o numescă *Vampirul* pentru că, pur și simplu, refuză să se întindă pe jos și să moară.

Însă în afara sfârșitului său „lipicios”, adoram *Simfonia a cincea*, iar ceea ce îmi plăcea cel mai mult la ea era faptul că era ilustrarea a ceea ce consideram eu a fi o „muzică de alergat”.

Mă imaginam cu brațele întinse, fugind valvârtej sub razele calde ale soarelui, în josul dealului Goodger, coborând în niște zigzaguri ample, cu cozile fluturând în vânt în spatele meu, zbierând *Simfonia a cincea* cât de tare mă țineau plămânii.

Reveria mea plăcută fu întreruptă de vocea tatei.

– Aceasta este cea de-a doua mișcare, acum, *andante con moto*, spunea el tare.

Tata striga întotdeauna numele mișcărilor cu o voce care se potrivea mai bine unei săli de antrenament militar decât unui salon.

– Înseamnă „la pas, cu mișcare”, adăugă el, instalându-se înapoi în scaun de parcă, momentan, își făcuse datoria.

Mie mi se părea redundant: cum ai putea merge *fără* mișcare? Sfida legile fizicii, însă compozitorii nu sunt ca noi aștilalți.

Majoritatea, spre exemplu, sunt morți.

Pe când mă gândeam cum e să fii moartă în cimitir, mi-am amintit de Nialla.

Nialla! Aproape că uitasem de Nialla! Convocarea tatei la cină venise chiar în momentul în care terminam experimentul chimic. Mi-am alcătuit în minte o imagine a ușoarei nebulozități, a fulgilor care se roteau în eprubetă și a mesajului senzațional pe care îl purtau.

Dacă nu cumva mă înșelam îngrozitor, Mama Gâscă era însărcinată.

Cinci

M-am întrebat dacă ea știa acest lucru.

Chiar înainte de a se fi ridicat plângând de pe lespedea din calcar, observasem că Nialla nu purta verighetă. Nu că lucrul acesta ar fi însemnat ceva: chiar și Oliver Twist avea o mamă care nu era căsătorită.

Dar pe rochia ei era noroi proaspăt. Cu toate că înregistrasem acest lucru în cine știe ce hâțiș încălțit al minții, până acum nu-i prea dădusem importanță.

Deși, dacă stăteai bine să te gândești, părea foarte evident că ea făcuse pipi în cimitir. Din moment ce nu plouase, noroiul proaspăt de pe tivul ei indica faptul că făcuse asta, în grabă, în colțul de nord-vest, departe de privirile indiscrete, în spatele mormanului de pământ pe care groparul, domnul Haskins, îl ținea la îndemână pentru operațiunile de săpare a mormintelor.

„Trebuie să fi fost disperată”, am hotărât eu în gând.

Da! Asta era! Nicio femeie de pe lumea asta nu ar alege un loc atât de neprimitor („îngrozitor de insalubru”, l-ar fi numit Daffy), dacă ar avea de ales. Motivele erau nenumărate, însă cel care îmi veni imediat în minte a fost unul peste care dădusem din întâmplare de curând în paginile *Săptămânalului femeilor australiene* în timp ce așteptam în antecameră la un dentist, pe strada Farringdon. „Zece semne timpurii ale unui eveniment binecuvântat”, se intitula articolul, iar nevoia de a urina frecvent se afla în capul listei.

– A patra mișcare. Allegro. Cheia Do major, tună tata, de parcă era un conductor de cale ferată care anunța următoarea stație.

Am încuviințat vioi pentru a-i arăta că eram atentă, apoi m-am cufundat iar în gândurile mele. Ia să vedem, unde eram? Ah, da – la Oliver Twist.

Odată, într-o călătorie la Londra, Daffy ne arătase de la fereastra taxiului în care ne aflam locul exact din Bloomsbury unde se aflase casa de copii în care stătuse Oliver. Cu toate că acum era o piață destul de agreabilă și plină de vegetație, m-am imaginat fără prea mare efort urcând cu greutate acele trepte din față, de mult dispărute, dar totuși acoperite de zăpadă, ridicând ciocânelul uriaș din alamă și cerând adăpost. Când aveam să le

povestesc despre viața mea de semiorfană de la Buckshaw împreună cu Feely și Daffy, nimeni nu avea să-mi pună vreo întrebare. Aveam să fiu primită cu brațele deschise.

Londra! La naiba! Uitasem cu desăvârșire. Astăzi era ziua în care trebuia să merg cu tata în oraș ca să probez aparatul dentar. Nu e de mirare că era supărat. În vreme ce eu savuram moartea în cimitir și stăteam la palavre cu Nialla și cu vicarul, tata mai mult ca sigur clocotea și spumega prin casă ca un distrugător supraalimentat cu combustibil.

Ei bine, acum era prea târziu. Beethoven își croise – în cele din urmă – drumul ostenit spre casă, precum plugarul lui Thomas Gray, lăsând lumea pradă întinericului, și mie – și tatei.

– Flavia, aș vrea să am o vorbă cu tine, dacă nu te superi, zise el, închizând radioul cu un *clic* prevestitor de rele.

Feely și Daffy se ridicară de pe locurile unde stătuseră și ieșiră în tăcere din cameră, oprindu-se suficient de mult timp la ușă pentru a-mi azvârli strâmbăturile lor tipice pentru: „Acum ai încurcat-o!”

– La naiba, Flavia, zise tata după ce ele plecară. Știi la fel de bine ca mine că în după-amiaza asta aveam o programare pentru dinții tăi.

Pentru dinții mei! O făcea să sune de parcă Serviciul Medical de Stat îmi emisese un set complet de proteze dentare din ghips.

Însă ceea ce spunea era adevărat: distrusesem de curând un aparat dentar în stare foarte bună, îndreptând sârmele pentru a deschide o broască. Tata bodogănisese, bineînțeles, însă îmi făcuse altă programare la Londra, la fierăria aia de la etajul trei de pe strada Farringdon, unde aveam să fiu prinsă în curele de scaun ca Boris Karlov⁷, în timp ce diverse bucăți de feronerie aveau să-mi fie vârâte în gură, înșurubate și fixate de gingii.

– Am uitat, am zis. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi reamintești la micul dejun.

Tata clipi nedumerit. Nu se așteptase la un răspuns atât de viguros – sau la unul întors cu asemenea dibăcie. Deși fusese ofițer de carieră, când venea vorba despre manevrele din propria sa ogradă, era cât se poate de neștiutor.

– Poate am putea merge mâine, am adăugat eu cu un glas vioi.

⁷ Pseudonimul lui William Henry Pratt (1887–1969). Actor cunoscut în special pentru interpretarea rolului Frankenstein, din filmul cu același nume, regizat în 1931 de James Whale. (*N.red.*)

Deși la o primă privire nu pare, aceasta a fost o lovitură de maestru. Tata ura telefonul cu o pasiune dincolo de orice închipuire. Vedea chestia respectivă – „instrumentul” cum îl numea el – nu doar ca pe o subminare a poștei, ci și ca pe un atac fățiș asupra tradițiilor Poștei Regale în general și a folosirii timbrelor poștale în special. Prin urmare, refuza categoric să-l folosească în orice situație, cu excepția celor mai cumplite. Știam că o să-i ia săptămâni, dacă nu chiar luni, ca să ridice iar chestia aia din furcă și să facă o programare. Chiar dacă i-ar scrie dentistului, tot ar dura ceva timp până s-ar încheia procesul de expediere și de primire a răspunsului. Între timp, eu eram scăpată din încurcătură.

– Și nu uita, zise tata, aproape ca o completare, că mâine sosește mătușa Felicity.

Mi se înecară corăbiile ca batiscaful profesorului Picard.

Sora tatei năvălea în casa noastră în fiecare vară, părăsind casa ei din Hampstead. Deși nu avea copii (probabil pentru că nu fusese niciodată căsătorită), avea totuși niște vederi destul de înspăimântătoare în privința creșterii potrivite a copiilor: vederi pe care nu pregeta niciodată să le spună cu voce tare.

– Copiii ar trebui bătuți cu biciul, obișnuia ea să spună – doar dacă nu cumva intră în politică sau în barou, caz în care trebuie, pe lângă asta, să fie înecați.

Lucru care rezuma destul de frumos întreaga ei filosofie. Cu toate astea, ca orice tiran crud și batjocoritor, avea câteva picături de sentimentalism secrete unde în interior care ieșeau gâlgâind la suprafață din când în când (de cele mai multe ori de Crăciun și uneori, cu întârziere, la zilele aniversare), când avea să ne vâre pe gât cadourile ei alese pe sprânceană.

Daffy, spre exemplu, care ar devora *Melmoth rătăcitorul*⁸ sau *Abația coșmarurilor*⁹, ar primi de la mătușa Felicity un exemplar din *Cartea practică a fetei*, iar Feely, care nu s-a gândit niciodată la nimic altceva în afară de cosmetice și ascunderea propriilor coșuri, ar rupe hârtia cu care e împachetat cadoul ei și ar descoperi niște cizme de gutapercă („ideale pentru escapadele rurale”).

Și cu toate astea, odată, când răsese de mătușa Felicity în

⁸ În engleză *Melmoth the Wanderer*, roman publicat în anul 1820, scris de Charles Robert Maturin (1782–1824).

⁹ În engleză *Nightmare Abbey*, roman de Thomas Love Peacock (1785–1866).

fața tatei, el se enervase imediat mai tare ca niciodată. Însă își recăpătase repede cumpătul, ducând un deget la colțul ochiului pentru a opri un tic nervos.

– V-a trecut vreodată prin minte, întrebă el, cu acea îngrozitoare voce egală, că mătușa Felicity nu este ceea ce ar putea părea?

– Vrei să spui, i-o întoarse Feely, că toată țicneala asta e doar o prefăcătorie?

Eu nu am putut să privesc decât cu admirație îndrăzneala ei.

Tata o fixă câteva clipe cu privirea cumplită a acelor ochi de un albastru rece din familia de Luce, apoi se răsuci pe călcâie și ieși din cameră.

– Dumnezeuule Mare, ai milă de noi toți! zisese Daffy, însă doar după ce el plecase.

Și astfel, darurile oribile ale mătușii Felicity continuaseră să fie primite în tăcere – cel puțin în prezența mea.

Nici nu începui bine să-mi amintesc abuzurile ei asupra firii mele blânde, că tata continuă:

– Trenul ei ajunge în Doddingsley la zece și cinci, și aș vrea să fii acolo să o întâmpini.

– Dar...

– Te rog să nu mă contrazici, Flavia. Eu am niște treburi de rezolvat în sat. Ophelia dă un fel de recital pentru ceaiul de la Institutul Femeilor, iar Daphne pur și simplu refuză să se ducă.

Stoarceți-mă pe mine cât puteți de mult! Ar fi trebuit să știu că așa se va întâmpla.

– Îl voi trimite pe Mundy cu o mașină. Voi aranja cu el când vine în seara asta să o ia pe doamna Mullet.

Clarence Mundy era proprietarul singurului taxi din Bishop's Lacey.

Doamna Mullet rămânea până târziu pentru a termina curățarea semianuală a oalelor și cratițelor: un ritual care umplea întotdeauna bucătăria de aburi grași și fierbinți, iar pe locuitorii de la Buckshaw de grețuri. Cu aceste ocazii, tata insista întotdeauna să o trimită după aceea acasă cu taxiul. La Buckshaw circulau diverse teorii în legătură cu motivele lui.

Era evident că nu aveam cum să fiu în drum către sau de la Doddingsley împreună cu mătușa Felicity și, în același timp, să-i ajut pe Rupert și pe Nialla să-și pună în scenă spectacolul de păpuși. Trebuia, pur și simplu, să-mi fixez prioritățile și să mă ocup, în primul rând, de cele mai importante lucruri.

Deși în partea de est a cerului apăruse un firicel auriu, soarele

nu se ridicase încă atunci când goneam pe drumul spre Bishop's Lacey. Cauciucurile lui Gladys fredonau melodia aceea săcăitoare, ca un zumzet, pe care o scot atunci când ea este extraordinar de mulțumită.

O ceață joasă plutea peste pășunile întinse de-o parte și de alta a drumului și m-am prefăcut că sunt fantoma lui Cathy Eamshaw care zboară spre Heathcliff (fără bicicletă) de-a lungul mlaștinilor din Yorkshire. Din când în când, câte o mână de schelet se ițea de prin tufele de muri și se agăța de puloverul meu roșu de lână, însă Gladys și cu mine eram prea rapide pentru ele.

Oprind chiar lângă biserica Sfântul Tancred, văzui micul cort alb al lui Rupert instalat în iarba înaltă, la capătul cimitirului plin cu pietre funerare. Îl ridicase pe locul gropilor comune, unde se odihneau persoanele sărace și unde, prin urmare, se aflau trupuri, dar nu existau pietre funerare. Bănuind că lui Rupert și Niallei nu li se spusese acest lucru, hotărâi că nu aveau să-l afle de la mine.

Nu făcui mai mult de câțiva metri prin iarba îmbibată de apă, că pantofii și șosetele îmi erau deja flească.

– Hei? strigai încetișor. E cineva acasă?

Nu se auzi niciun răspuns. Niciun sunet. Tresării atunci când o stâncuță curioasă alunecă din vârful turlei și ateriză cu un perfect pleosc aerodinamic pe zidul dărăpănat din calcar.

– Hei? am strigat din nou. Cioc, cioc! E cineva acasă?

Se auzi un foșnet în cort și Rupert își scoase capul afară, cu părul vâlvoi intrându-i în ochi, care erau roșii de parcă ar fi fost alimentați de dinami electrici.

– Dumnezeuule, Flavia! zise el. Tu ești?

– Scuze, am zis. Am venit puțin cam devreme.

Își retrase capul în cort și-l auzii cum încearcă să o trezească pe Nialla. După câteva căscături și mormăieli, pânza începu să se miște brusc în niște unghiuri ciudate, ca și cum în interior cineva înlătura sticlă spartă cu o mătură de nuiele.

Câteva minute mai târziu, Nialla ieși aproape târându-se în patru labe din cort. Purta aceeași rochie ca ieri, și cu toate că materialul părea neplăcut de jilav, scoase o țigaretă Woodbine și o aprinse chiar înainte de a se ridica de tot în picioare.

– Noroc, zise ea, fluturând o mână atotcuprinzătoare în direcția mea și făcând ca fumul țigării să se ridice și să se amestece cu ceața care zăbovea printre pietrele funerare.

Tuși cu un brusc spasm îngrozitor, iar stâncuța, care își ițise capul, făcu câteva sărituri în lături pe zid, de parcă ar fi fost

dezgustată.

– Nu ar trebui să fumezi chestiile astea, am zis.

– Sunt mai bune decât scrumbiile afumate, replică ea și râse de propria-i glumă. Și în afară de asta, ce știi tu?

Știam că răposatul meu strămoș Tarquin de Luce, al cărui laborator de chimie îl moștenisem, fusese, în vremurile sale de studenție, redus la tăcere și dat afară cu obrăznicie din Sindicatul Universității Oxford când luase cuvântul într-o dezbatere, trăgând concluzia că tutunul este o plantă dăunătoare.

Dădusem din întâmplare, nu cu mult timp înainte, peste notițele unchiului Tar cuprinse într-un jurnal. Meticuloasele sale studii chimice păreau să fi confirmat legătura dintre fumat și ceea ce se numea „paralizie generală”. Din moment ce el fusese, prin firea sa, genul mai degrabă timid și retras, „umilirea cea mai mare și mai abjectă”, după cum se exprimase, din partea colegilor săi studenți contribuise foarte mult la ulterioara sa viață singuratică.

Mi-am strâns brațele la piept și am făcut un pas înapoi.

– Nimic, zisei.

Spusesem prea multe. Era frig și umezeală în cimitir, și avusei brusca viziune a patului cald din care mă dădusem jos ca să vin aici și să dau o mână de ajutor.

Nialla slobozi vreo câțiva colăcei de fum. Îi urmări ridicându-se până ce se risipiră.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu sunt o persoană prea plăcută dimineața devreme. Nu am vrut să par necioplită.

– Este în regulă, am zis.

Însă nu era.

O crenguță pocni surprinzător de tare în tăcerea sufocantă a ceții. Stăncuța își desfăcu aripile și o porni în zbor către vârful unui arbore tisa.

– Cine e acolo? strigă Nialla, repezindu-se brusc spre zidul de piatră de var și aplecându-se deasupra acestuia. Ai naibii copii, zise ea. Încearcă să ne sperie. L-am auzit pe unul dintre ei râzând.

Cu toate că moștenisem auzul extrem de ascuțit al Harrietei, eu nu auzisem nimic altceva în afara pocnetului acelei rămurele. Nu i-am spus Niallei că ar fi un lucru cu adevărat ciudat ca vreunul dintre copiii din Bishop's Lacey să se afle în cimitir la o oră atât de matinală.

– O să-l pun pe Rupert pe urmele lor, zise ea. Ca să-i învețe minte. Rupert! strigă ea tare. Ce faci acolo? Pariez că puturosul ăla s-a băgat din nou în sacul de dormit, adăugă ea, făcându-mi cu

ochiul.

Întinse mâna și zgâlțâi unul dintre cablurile de ancorare ale cortului și, asemenea unei parașute care se deschide în aer, toată acea chestie se prăbuși într-o masă de pânză care se scufundă încetiușor. Cortul fusese instalat pe pământul moale al cimitirului săracilor și se prăbuși într-o clipită.

Rupert ieși din acel naufragiu în doi timpi și trei mișcări. O apucă pe Nialla de încheietura mâinii și i-o răsuci la spate. Țigara ei căzu în iarbă.

– Să nu mai faci niciodată! țipă el. Să nu mai faci niciodată!

Nialla făcu un semn spre mine și Rupert îi dădu drumul imediat.

– La naiba, zise el. Mă bărbieream. Puteam să-mi tai afurisita de beregată.

Își scoase bărbia în afară și o împinse într-o parte, de parcă își desfăcea un guler invizibil.

„Ciudat, am gândit. Are încă barbă, și mai mult decât atât, nu există nicio urmă de cremă de ras pe fața lui.”

– Zarurile au fost aruncate, zise vicarul.

Venise în cimitir fredonând ca un pendul giroscopic, prin ceață apăruse mai întâi ceva negru și apoi ceva alb, iar în timp ce mergea, își freca mâinile și vorbea singur.

– Cynthia a fost de acord să multiplice niște fluturași în sacristie, iar noi o să le distribuim înainte de prânz. Acum, în legătură cu micul dejun...

– Am mâncat, mulțumesc, zise Rupert, făcând semn cu degetul mare către cort, care acum stătea frumos împachetat în iarbă.

Și era adevărat. Câteva rotocoale de fum se înălțau încă dinspre focul care fusese stins cu apă. Rupert adusese o cutie cu talaș din spatele furgonetei și într-un timp surprinzător de scurt aprinsese în cimitir un splendid foc de tabără care trosnea. Apoi, scosese la iveală o cafetieră, o franzelă și câteva bețe ascuțite pentru a prăji pâine la foc. Nialla reușise chiar să găsească un borcan cu marmeladă scoțiană, undeva, în bagajul lor.

– Sunteți siguri? întrebă vicarul. Cynthia mi-a zis să vă spun că dacă...

– Foarte siguri, zise Rupert. Suntem foarte obișnuiți cu...

– A ne mulțumi cu puțin, zise Nialla.

– Da, ei bine, atunci, zise vicarul – mergem înăuntru?

Ne călăuzi prin iarbă către sala parohială și, în timp ce scotea

la iveală un inel de chei, m-am întors să privesc dincolo de cimitir către poartă. Dacă *fusesse* într-adevăr cineva acolo, avusese timp să fugă. Un cimitir în ceață oferă un număr infinit de locuri unde te poți ascunde. Cineva ar putea foarte bine să se așeze pe vine în spatele unei pietre funerare, la o distanță nu mai mare de trei metri, iar tu nu ai avea cum s-o știi. Aruncând o ultimă privire atotcuprinzătoare la ceea ce mai rămăsese din ceața care se ridica, m-am întors și am intrat înăuntru.

– Ei bine, Flavia, ce părere ai?

Mi se tăie răsuflarea. Ceea ce fusese ieri o scenă goală era acum un splendid teatru de păpuși, unul despre care ai fi putut crede că a fost transportat peste noapte, ca prin minune, din Salzburgul secolului al optsprezecelea.

Avanscena, care avea o lățime de un metru și jumătate sau doi metri, era acoperită cu o cortină de catifea roșie, ornamentată și înflorată din belșug cu fir de aur și brodată cu măștile Comediei și ale Tragediei.

Rupert dispăru în culise și, pe când priveam cu venerație, un șir de lumini, roșii, verzi și de culoarea chihlimbarului pălră încetul cu încetul până ce partea inferioară a cortinei fu un curcubeu intens de catifea.

Lângă mine, vicarul își ținu respirația în timp ce cortina se ridica încetisor. Își împreună mâinile cuprins de extaz.

– Regatul vrăjit, spuse el în șoaptă.

Acolo, în fața ochilor noștri, cuibărită printre niște dealuri verzi, se afla o căsuță ciudată, cu acoperișul de paie, cu partea din față pe jumătate capitonată cu lemn, completă până la cel mai mic detaliu, de la banca de lemn de sub fereastră și până la micii trandafiri din hârtie mătăsoasă ce se găseau în grădina din față.

Pentru o clipă, mi-am dorit să fi locuit acolo: să mă pot face mică și să mă strecur în acea mică lume perfectă în care fiecare obiect părea să strălucească de parcă era luminat din interior. De îndată ce m-aș instala în căsuță, aș amenaja un laborator de chimie în spatele fereștricilor și...

Vraja fu ruptă de sunetul a ceva care căzu și de un brutal „La naiba!” de undeva de sus, din cerul pictat în albastru.

– Nialla! zise vocea lui Rupert din spatele cortinei. Unde e cârligul pentru drăcia aia?

– Scuze, Rupert, strigă ea, și observai că îi luă ceva vreme ca să răspundă – trebuie să fie încă în furgonetă. Aveai de gând să-l

sudezi, mai ții minte?

– E chestia care ține uriașul în picioare, explică ea. Însă – adăugă, zâmbindu-mi – nu trebuie să dezvăluim prea multe secrete. Chestia asta face ca tot misterul să dispară, nu crezi?

Înainte ca eu să-i pot răspunde, ușa din fundul sălii parohiale se deschise și silueta unei femei se proiectă în contre-jour. Era Cynthia, soția vicarului.

Nu făcu nicio mișcare pentru a intra, ci rămase locului așteptând ca vicarul să vină în goană la ea, lucru pe care el îl făcu imediat. În timp ce-l aștepta, își întoarse fața către lumina din exterior și, din locul în care mă aflam, putui să-i disting foarte clar ochii albaștri și reci.

Avea buzele ținute de parcă i-ar fi fost legate strâns cu șnururi, și părul ei blond-cenușiu și rar era prins – dureros, se părea – într-un coc oval la ceafa unui gât excepțional de lung. Îmbrăcată cu bluza ei din tafta bej, cu fusta de culoarea mahonului și încălțată cu pantofii cu șireturi, semăna nici mai mult, nici mai puțin decât cu un pendul întors la maximum.

În afara ciomăgelii zdravene pe care mi-o aplicase, era greu să precizez ce anume îmi displăcea la Cynthia Richardson. După toate aparențele, ea era o sfântă, o luptătoare, un licăr de speranță pentru cei bolnavi și un sprijin pentru cei nevoiași. Faptele ei bune erau proverbiale în Bishop's Lacey.

Și cu toate astea...

Era ceva în persoana ei care pur și simplu nu mă convingea: o moleșeală îngrozitoare, un fel de renunțare neputincioasă și obosită care putea fi văzută pe chipurile și în trupurile victimelor Blitzului¹⁰, în numerele din timpul războiului ale revistei *Picture Post*. Însă la soția unui vicar...?

Toate aceste lucruri îmi treceau prin minte în timp ce ea continua să sușotească și să se consulte cu soțul ei. Și apoi, fără să arunce mai mult de o otheadă fulgerătoare înăuntru – plecă.

– Excelent, zise vicarul, schițând un zâmbet în momentul în care se îndreptă încetitor spre noi. Se pare că familia Ingleby m-a sunat înapoi.

Familia Ingleby, Gordon și Grace, era proprietara Fermei

¹⁰ Campanie de atacuri aeriene declanșate de Reichul nazist împotriva Marii Britanii. Începând cu 6 septembrie 1940, până pe 10 mai 1941, Luftwaffe a bombardat orașe din Marea Britanie, provocând moartea a 43 000 de persoane, peste jumătate dintre ele în Londra.

Hulubăriei, o amestecătură de terenuri și păduri vechi care se întindea de la nordul la vestul parohiei Sfântul Tancred.

– Gordon v-a oferit cu amabilitate un loc unde să vă montați cortul la capătul Câmpului Jubilee – un loc încântător. Este pe malul râului, nu departe de aici. La o aruncătură de băț, zău așa. O să aveți multe ouă proaspete, umbra unor sălcii neasemuite și compania pescărușilor.

– Sună perfect, zise Nialla. Un mic colț de rai.

– Cynthia mi-a spus că și doamna Archer a sunat. Mi-e teamă că din această direcție nu sunt vești atât de îmbucurătoare. Bert este plecat la Cowley, în cursă la fabrica Morris, și se întoarce abia mâine noapte. Furgoneta funcționează cât de cât?

Îmi dădui seama, din privirea îngrijorată de pe chipul vicarului, că avea coșmaruri cu o furgonetă pe care scrie „Păpușile lui Porson” parcată la ușa bisericii duminică dimineța.

– Un kilometru sau doi nu ar trebui să constituie o problemă, zise Rupert, apărând brusc lângă scenă. O să meargă mai bine acum că este descărcată și pot să mângâi șocul puțin.

O umbră îmi trecu repede prin minte, însă o lăsa să treacă.

– Excelent, zise vicarul. Flavia, drăguță, n-ai vrea să-i însoțești? Le poți arăta drumul.

Şase

Bineînţeles că a fost nevoie să ocolim.

Dacă am fi mers pe jos, am fi făcut o plimbare clandestină pe dalele din spatele bisericii, de-a lungul râului, pe vechea alee care marchează hotarul sudic al Fermei Malplaquet şi apoi peste pârleazul de la intrarea pe Câmpul Jubilee.

Dar, pe şosea, pentru că în apropiere nu exista pod, se putea ajunge la Ferma Hulubăriei doar luând-o spre vest, către Hinley, şi apoi, la un kilometru şi jumătate de Bishop's Lacey, cotind şi opintindu-te în susul laturii vestice, abrupte a dealului Gibbet, pe un drum al cărui praf se ridica acum în urma noastră sub forma unor valuri albe. Eram la jumătatea distanţei către creastă, ocolind Pădurea Gibbet pe o potecă atât de îngustă, încât murii zgâriau şi se agăţau de părţile laterale ale furgonetei care tremura din toate încheieturile.

– Nu lua în seamă oasele mele, zise Nialla, râzând.

Stăteam strânse una într-alta pe locul din faţă ca nişte râme într-un borcan. Rupert era la volan, iar eu şi Nialla aproape că stăteam una în poala alteia, având fiecare câte un braţ petrecut peste umerii celeilalte.

Motorul furgonetei Austin dădea cu sălbăcie rateuri în timp ce Rupert, potrivit cine ştie cărei formule vechi şi secrete, cunoscută doar de el, gâdila când şocul, când acceleraţia.

– Familia asta, Ingleby, strigă el peste seria neîncetată de explozii. Spune-ne ceva despre ea.

Cei din familia Ingleby erau nişte indivizi mai degrabă ursuzi, care trăiau izolaţi. Din când în când îl văzusem pe Gordon Ingleby lăsând-o pe Grace, soţia lui mărunţă ca o păpuşă, în piaţa din sat unde, întotdeauna îmbrăcată în negru, vindea ouă şi unt cu foarte puţin entuziasm, sub un umbrar dungat. Ştiam, aşa cum ştia toată lumea din Bishop's Lacey, că izolarea familiei Ingleby începuse odată cu tragica moarte a singurului lor copil, Robin. Înainte de asta, fuseseră nişte oameni prietenoşi şi sociabili, însă de atunci se închiseseră în ei. Cu toate că trecuseră cinci ani, cei din sat încă le înţelegeau durerea.

– Au o fermă, am zis.

– Aha! zise Rupert, de parcă tocmai rezumasem întreaga istorie

a familiei Ingleby de pe vremea lui Wilhelm Cuceritorul.

Furgoneta se smucea și se zgâlțâia în timp ce urcam, iar eu și Nialla a trebuit să ne sprijinim cu palmele de bord pentru a nu ne lovi cap în cap.

– Ce loc vechi și îngrozitor, zise ea, făcând semn cu capul înspre pădurile de pe partea stângă.

Chiar și cele câteva raze de soare care reușiseră să pătrundă prin frunzișul des păreau să fie înghițite de universul întunecat al trunchiurilor seculare.

– Se numește Pădurea Gibbet, am zis. Prin apropiere era un sat numit Wapp's Hill, până cam prin secolul al optsprezecelea, cred, însă acum nu a mai rămas nimic din el. Spânzurătoarea se afla la vechea răscruce de drumuri din mijlocul pădurii. Dacă urci pe poteca aceea, îi poți vedea încă stâlpii. Deși sunt destul de putreziți.

– Pfu, zise Nialla. Nu, mulțumesc.

Am decis că era mai bine, cel puțin pentru moment, să nu-i spun că tocmai la acea răscruce din Pădurea Gibbet fusese găsit spânzurat Robin Ingleby.

– Dumnezeuule Mare! zise Rupert. Ce naiba e aia?

Arată către ceva care atârna de o creangă – ceva care se mișca în briza dimineții.

– A fost Meg Nebuna pe aici, am zis. Adună cutii goale de tablă și gunoi de pe drumuri și le înșiră pe bucăți de sfoară. Îi plac lucrurile strălucitoare. E ca o coțofană.

O tavă rotundă de plăcintă, o cutie ruginită de Bovril, o bucată argintie de la o mască de radiator și o lingură îndoită de supă se răsuceau încetișor încoace și încolo în soare, precum cine știe ce nadă gotică grotescă.

Rupert scutură din cap și își îndreptă din nou atenția către șoc și accelerație. Când aproape ajunserăm pe culmea dealului Gibbet, motorul slobozi o trosnitură înspăimântătoare și, cu un gâlgâit de aspirație, muri. Furgoneta se opri cu o smucitură, iar Rupert trase repede frâna de mână.

După liniile adânci de pe chipul său îmi dădui seama că era aproape epuizat. Lovi cu pumnii în volan.

– Să nu-mi spui, zise Nialla. Avem musafiri.

Pentru o clipă am crezut că se referea la mine, însă degetul ei arăta prin parbriz către marginea potecii, unde un chip smead și murdar se zgâia la noi dintr-o tufă.

– E Meg Nebuna, am zis. Locuiește pe undeva, pe aici – pe

undeva, prin pădure.

În timp ce Meg se îndrepta în fugă spre furgonetă, am simțit cum Nialla se trăgea înapoi.

– Nu-ți face griji, e blândă.

Meg, îmbrăcată cu niște haine zdrențăroase din pânză neagră cu nuanțe rugini, semăna cu un vultur care fusese aspirat de o tornadă și apoi scuipat din nou afară. O cireașă roșie de sticlă atârna voios de o sârmă a pălăriei ei negre, în formă de oală.

– Da, blândă, zise Meg, pe un ton familiar, la geamul deschis al furgonetei. „Fiți dar înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii.”¹¹ Salutare, Flavia.

– Aceștia sunt prietenii mei, Meg – Rupert și Nialla.

Ținând seama de faptul că eram îngrămădiți cu toții claie peste grămadă în Austin, m-am gândit că e în regulă dacă-i spun lui Rupert pe numele de botez.

Meg o studie pe Nialla pe îndelete. Întinse un deget murdar și atinse rujul de pe buzele Niallei. Nialla se trase ușor înapoi, însă ascunse acest gest cu un strănut fals.

– E marca Tangee, zise ea cu voioșie în glas. Roșu Dramatic. Își schimbă culoarea când te dai cu el. Uite, încearcă-l.

Era o interpretare magnifică, și a trebuit să-i dau nota maximă pentru felul în care și-a mascat teama într-o manieră deschisă și însuflețită.

A fost nevoie să mă trag puțin într-o parte pentru ca ea să-și poată pescui rujul din buzunar. I-l întinse, iar degetele murdare ale lui Meg înșfăcă din mână ei tubul auriu. Fără să o slăbească pe Nialla din priviri, Meg își trasă o fâșie largă din chestia respectivă peste buzele ei crăpate și murdare, strângându-le de parcă ar fi băut ceva cu paiul.

– Încântător! zise Nialla. Superb!

Ea băgă din nou mâna în buzunar și extrase de acolo o cutie lucioasă de pudră, o chestie deosebită, dintr-un email de un portocaliu aprins, în formă de fluture. Îl deschise și scoase la iveală o oglinjoară rotundă prinsă pe partea interioară a capacului, și după ce aruncă o privire rapidă la propria sa imagine în oglindă, i-o înmână lui Meg.

– Poftim, uită-te.

Cât ai clipi, Meg înșfăcă cutia de pudră și se studie în oglindă, întorcând cu însuflețire capul dintr-o parte într-alta. Satisfăcută

¹¹ *Biblia*, Matei 10:16. (N. red.)

de ceea ce vedea, ne recompensă cu un zâmbet larg care scoase la iveală găurile negre lăsate de cei câțiva dinți care îi lipseau.

– Încântător! mormăi ea. Strașnic!

Și își vârî fluturile portocaliu în buzunar.

– Dă-o încoace!

Rupert încercă să-i înșface cutia, iar Meg se trase speriată înapoi, de parcă acum l-ar fi observat pentru prima oară. Zâmbetul îi dispăru la fel de brusc cum îi apăruse.

– Te cunosc pe tine, zise ea pe un ton misterios, cu ochii fixați pe bărbuța lui. Ești Diavolul în persoană, asta ești. Aoleu! Asta s-a întâmplat – Diavolul s-a întors în Pădurea Gibbet.

Și zicând asta, se retrase cu spatele către tufiș și dispăru.

Rupert ieși cu greutate din furgonetă și trânti ușa.

– Rupert! strigă Nialla.

Însă în loc să se ducă în tufișuri după Meg, așa cum am crezut că va face, Rupert parcurse o scurtă distanță în susul drumului, se uită puțin în jurul lui, apoi se întoarse încetișor înapoi, stârnind praful cu picioarele.

– E doar o pantă lină, și suntem la o aruncătură de băț de culme, ne aduse el la cunoștință. Dacă reușim să împingem furgoneta până la castanul ăla bătrân, putem să-i dăm drumul la vale. E posibil chiar să o repornim. Ți place să conduci, Flavia?

Deși petrecusem ore întregi în vechiul automobil Phantom II al Harrietei, care se afla parcat în garajul nostru, o făcusem întotdeauna cu scopul de a reflecta la anumite lucruri sau de a scăpa de anumite lucruri. De fapt, nu condusesem niciodată un automobil aflat în mișcare. Deși ideea nu era la prima vedere neatrăgătoare, mi-am dat repede seama că nu-mi doream cu adevărat să mă pomenesc năpustindu-mă scăpată de sub control în josul coastei estice a dealului Gibbet și să distrug mașina.

– Nu, am zis. Poate Nialla...

– Niallei nu-i place să conducă, o trânti el.

Am știut imediat că făcusem o gafă, ca să spun așa. Sugerând ca Nialla să conducă, sugeram în același timp ca Rupert să-și dea fundul jos și să împingă – cu piciorul ăla schilod al lui.

– Ceea ce am vrut să spun, am zis, e că probabil tu ești singurul dintre noi care poate reporni motorul.

Era cea mai veche șmecherie din lume: să apelez la mândria lui masculină, și eram mândră că mă gândisem la lucrul ăsta.

– Exact, zise el, cățărându-se înapoi la volan.

Nialla coborî din mașină, iar eu după ea. Oricare ar fi fost

gândurile mele în legătură cu înțelepciunea unei femei aflate în situația ei, care împinge o furgonetă în susul unui deal într-o zi călduroasă, le lăsaî deoparte. Și, în afară de asta, nu prea puteam aduce chestia în discuție.

Ca o săgeată, Nialla se repezi în spatele furgonetei, lipindu-și spinarea de ușile din spate și folosindu-se de picioarele ei puternice pentru a împinge.

– Eliberează afurisita aia de frână de mână, Rupert! strigă ea.

M-am așezat lângă ea și, cu toată puterea care se afla în mine, m-am proptit în picioare și am împins.

Minunea minunilor, chestia aia idioată începu să se miște. Probabil din cauză că lucrurile necesare pentru teatrul de păpuși fuseseră descărcate în fața sălii parohiale, furgoneta cu mult mai ușoară începu curând să se târâie, încet, dar implacabil, în sus, spre culmea dealului. Imediat ce am pus-o în mișcare, ne-am întors și am împins cu mâinile.

Furgoneta se opri doar o singură dată, iar acest lucru se întâmplă în momentul în care Rupert apăsă ambreiajul și răsuci cheia. Un gaz de culoare neagră țâșni din țeava de eșapament și, fără a privi în jos, știui că va trebui să-i explic tatei distrugerea unei alte perechi de șosete albe.

– Nu da drumul la ambreiaj încă – așteaptă până ajungem pe culme! strigă Nialla. Bărbații! bodogăni Nialla către mine. Bărbații și zgomotele lor împruțite și obositoare.

Zece minute mai târziu, ne aflam pe culmea dealului Gibbet. La o depărtare nu foarte mare, câmpul Jubilee se înclina înspre râu, o pătură ușor vălurită de in, de un albastru atât de intens, încât l-ar fi făcut până și pe van Gogh să plângă.

– Încă o opintire din toate puterile, zise Nialla – și pornim.

Gemurăm și mormăirăm, împingând și urnind metalul fierbinte, apoi, brusc, de parcă s-ar fi aflat în stare de imponderabilitate, furgoneta începu să se miște de una singură. Coboram dealul.

– Repede! Sari înăuntru! zise Nialla, și alergarăm pe lângă furgonetă care prindea viteză, săltând și izbindu-se de drumul accidentat.

Săltarăm pe treapta furgonetei, iar Nialla deschise ușa. Câteva clipe mai târziu ne prăbușirăm, îmbrățișându-ne, pe locul de lângă Rupert, în timp ce el manevra comenzile motorului. La jumătatea drumului, când motorul porni, în sfârșit, furgoneta slobozi un fum

periculos și apoi o tuse nesănătoasă. La poalele dealului, Rupert pișcă frânele și o cotirăm ușurel pe alea care duce către Ferma Hulubăriei.

Supraîncălzit din cauza eforturilor depuse, Austinul rămase scuișând și fumegând ca un ceainic spart în curtea fermei, care părea abandonată. Din experiența mea, ori de câte ori soseai la o fermă, întotdeauna ieșea cineva din hambar să te întâmpine, ștergându-și mâinile soioase pe o cârpă și strigând la o femeie cu un coș cu ouă să facă briose și să pună de ceai. Sau, cel puțin, ar fi trebuit să fie un câine care să latre.

Deși nu se vedea niciun porc, la capătul unui șir de șoproane care stăteau să se prăbușească, era o cocină dărăpănată, plină de urzici înalte. Dincolo de ea era o volieră cu turnulețe. Diverse găleți de lapte, toate ruginite, zăceau împrăștiate prin curte, și o găină stingheră ciugulea fără prea mare tragere de inimă printre buruieni, privindu-ne cu ochii ei galbeni și atenți.

Rupert coborî din furgonetă și trânti ușa cu zgomot.

– Alo? strigă el. E cineva aici?

Nu se auzi niciun răspuns. Trecu pe lângă buturuga uzată pentru tăiat lemne, se îndreptă spre ușa din dos a casei și bătu cu putere cu pumnul în ea.

– Alo? E cineva acasă?

Își făcu mâinile căuș și se uită prin fereastra întunecată a ceea ce odinioară trebuie să fi fost camera, apoi ne făcu semn și nouă să coborâm din furgonetă.

– Ciudat, șopti el. E cineva care stă în mijlocul camerei. Îi văd silueta profilată pe fereastra îndepărtată.

Mai bătu de vreo două ori tare la ușă.

– Domnule Ingleby, am strigat – doamnă Ingleby, sunt eu, Flavia de Luce. Am adus cele două persoane de la biserică.

Urmă un lung moment de tăcere și apoi auzirăm zgomotul unor bocanci grei pe podeaua de lemn. Ușa se crăpă scoțând la iveală un interior întunecat și un bărbat blond, în salopetă, apăru clipind în lumina orbitoare.

Nu îl mai văzusem niciodată.

– Sunt Flavia de Luce, zisei – de la Buckshaw.

Făcui semn cu mâna spre sud-est, în direcția Buckshaw-lui.

– Vicarul m-a rugat să le conduc pe aceste persoane până la Ferma Hulubăriei.

Bărbatul blond ieși, aplecându-se realmente pentru a trece prin

ușa joasă fără a se lovi la cap. Era, după cum l-ar fi descris Feely, „indecent de frumos”: un impunător zeu nordic. Pe când acest Siegfried blond se întorcea pentru a închide cu grijă ușa în urma lui, am văzut că pe spatele salopetei sale era vopsit un cerc mare, de un roșu estompat.

Asta însemna că fusese prizonier de război.

Mintea îmi zbură repede înapoi la buturuga pentru tăiat lemne și la toporul care nu se afla acolo. Dacă îi tăiasse în bucăți pe cei doi Ingleby și le așezase membrele ca pe niște surcele în spatele sobei din bucătărie?

Ce gând absurd. Războiul se terminase de cinci ani, iar eu îi văzusem pe cei doi Ingleby – cel puțin pe Grace – nu mai târziu de săptămâna trecută.

Și în afară de asta, știam deja că prizonierii germani de război nu sunt foarte periculoși. Pe primii i-am văzut în timpul celei dintâi ieșiri la cinematograful din viața mea, la Palace, în Hinley. Când prizonierii îmbrăcați în jachete albastre au fost conduși de către gardieni în cinema și li s-au arătat locurile unde să se așeze, Daffy mi-a dat un ghiont și a făcut semn spre ei.

– Dușmanul! a șoptit ea.

Când s-au stins luminile și a început filmul, Feely s-a aplecat către noi și a zis:

– Gândește-te numai, vei sta lângă ei în întuneric timp de două ore. Singură... dacă eu și Daffy ne ducem după ceva dulce.

Filmul era *Mai presus de toate*¹² și nu m-am putut abține să nu observ că atunci când *HMS Torrin* a fost scufundat în Marea Mediterană de către bombardierele Luftwaffe¹³, cu toate că prizonierii nu au aplaudat acea acțiune în mod fățiș, totuși au existat printre ei unii care au zâmbit.

– Nemții capturați nu trebuie tratați în mod inuman, ne spusese tata când ne întorseserăm acasă, citând ceva ce auzise la radio – ci trebuie să li se arate în mod clar că noi îi privim, fie că sunt ofițeri sau oameni obișnuiți, ca pe niște proscriși ai societății oamenilor decenti.

Cu toate că respectam cuvântul tatei – cel puțin în principiu –, era limpede că bărbatul care ne întâmpinase la Ferma Hulubăriei nu era un proscriș; sub nicio formă.

¹² *In Which We Serve*, film englezesc din anul 1942.

¹³ Luftwaffe este numele în general folosit pentru forțele militare aeriene ale Germaniei.

La cinci ani de la proclamarea păcii, el purta salopeta doar din mândrie.

– Îmi dați voie să mă prezint? Sunt Dieter Schrantz, zise el, cu un zâmbet larg, dând mâna cu fiecare dintre noi, pe rând, începând cu Nialla. Numai din aceste cuvinte, se văzu limpede că vorbea engleza aproape perfect. Își pronunță până și numele ca un englez, cu sunete apăsate și fără să scoată printre dinți, în mod neplăcut, numele de familie.

– Vicarul a zis că veniți.

– Afurisita de furgonetă s-a defectat, zise Rupert, smucindu-și capul către Austin cu o anumită doză de agresivitate, după părerea mea. De parcă ar fi...

Dieter zâmbi.

– Nu vă faceți griji, o să vă ajut eu să o împingeți pe alee până la câmpul Jubilee. Acolo ești cazat, prietene.

Prietene? Era clar că Dieter se afla în Anglia de ceva vreme.

– Doamna Ingleby este acasă? am întrebat.

Considerai că poate era mai bine ca Niallei să i se facă un tur al împrejurimilor, ca să spunem așa, înainte ca ea să ceară asta.

Umbra unui nor străbătu chipul lui Dieter.

– Gordon e pe undeva, prin pădure, zise el, arătând înspre Pădurea Gibbet. Îi place să lucreze singur în cea mai mare parte a timpului. Se va întoarce curând ca să o ajute pe Sally pe pajiște. O să-i vedem când o să ducem furgoneta în jos către râu.

„Sally” era Sally Straw, o membră a Armatei de Uscat a Femeilor¹⁴, sau „Agricultoarea”, cum i se spunea, care lucra la Ferma Hulubăriei de ceva vreme, încă din timpul războiului.

– În regulă, am zis. Salutare! Iată-le pe Tick și Tock.

Cele două pisici cu blana pestriță ale doamnei Ingleby ieșiră agale din șopron, câscând și întinzându-se la soare. Le lua adeseori cu ea, pentru a-i ține de urât la piață, așa cum făcea cu multe din animalele ei de la fermă, inclusiv, din când în când, cu gâsca ei, Matilda.

– O cheamă Tick¹⁵, îmi spusese ea odată, când întrebasesm despre numele lor – pentru că are puncte. Și pe cealaltă o cheamă Tock pentru că flecărește ca o coțofană.

¹⁴ În engleză, Women's Land Army, organizație britanică civilă formată din femei care lucrau în agricultură etc. în timpul Primului și celui de-al Doilea Război Mondial, înlocuindu-i pe bărbații plecați pe front.

¹⁵ În engleză, „tick” înseamnă, printre altele, și „punct”.

Tock se îndreptă spre mine, lansată deja într-o conversație miorlăitoare. Între timp, Tick, se îndreptă agale către voliera care se profila întunecată în spatele labirintului de șoproane păărăginite și sărăcăcioase.

– Luați-o voi înainte, am zis. O să cobor și eu spre câmp în câteva minute.

Am luat-o pe Tock în brațe.

– Cine e o pisicuță drăguță? am găngurit, urmărind cu coada ochiului să văd dacă se lăsase cineva păcălit. Se pare că pisica nu se lăsase deloc păcălită: începuse imediat să se vânzolească.

Însă Rupert și Nialla se îngămădiseră deja în furgoneta care încă tremura din toate mădulele în curte.

Dieter dădu brânci furgonetei și se urcă pe platforma laterală a acesteia și o clipă mai târziu, după ce îmi făcură cu mâna, ieșeau zgâlțâindu-se din curte și o luau pe aleea care ducea în jos, către Câmpul Jubilee și către râu. Un ușor fum, nu departe de locul unde mă aflam, confirmă plecarea lor.

În momentul în care îi pierdui din vedere, o lăsai pe Tock jos în curtea plină de praf.

– Unde e Tick? întrebai. Du-te să o cauți.

Tock își reluă lungul ei monolog felin și se îndreptă țațoș către volieră.

E inutil să spun că am urmat-o.

Şapte

Voliera era o operă de artă. Nu există o altă manieră de exprimare şi nu aş fi fost câtuşi de puţin surprinsă dacă aş fi aflat că face parte din patrimoniul naţional.

Tocmai de la această remarcabilă mostră de arhitectură îşi luase numele Ferma Hulubăriei – „hulubărie” fiind un cuvânt mai vechi pentru volieră. Aceasta consta dintr-un turn rotund şi înalt de cărămizi străvechi, având fiecare o nuanţă de trandafir ofilit, şi neexistând două care să semene între ele. Construită pe vremea Reginei Ann, voliera fusese odinioară folosită pentru a creşte şi înmulţi porumbei pentru hrană. În acele zile, picioarele micilor porumbei erau rupte pentru a-i îngreşa în cuib (acest aspect îl spicuisem din conversaţiile mele cu doamna Mullet, în bucătărie). Însă vremurile se schimbaseră. Gordon Ingleby era un columbofil pasionat, iar păsările care trăiseră în turn în acest secol erau mai degrabă răsfăţate şi mângâiate decât opărite cu apă clocotită. La sfârşit de săptămână, el le trimitea cu trenul în cine ştie ce loc îndepărtat de pe harta Angliei, de unde erau eliberate, iar acestea se reîntorceau imediat fâlfâind din aripi la Ferma Hulubăriei. Aici, păsările aveau să fie întâmpinate de ticăitul unor cronometre mecanice elaborate, cu multe dezmierdări, cu multe laude şi cu multe grăunţe.

Cel puţin aşa fusese până când micul Robin Ingleby fusese găsit atârând în spânzurătoarea putrezită din Pădurea Gibbet. Din acea zi, în afara câtorva exemplare sălbatice, la Ferma Hulubăriei nu mai existau porumbei.

Când murise, bietul Robin era de aceeaşi vârstă cu mine şi îmi venise greu să cred că cineva atât de tânăr chiar ar putea să moară. Şi totuşi, acesta era adevărul.

Când locuieşti într-un sat, cu cât lucrurile sunt ținute mai mult sub tăcere, cu atât auzi mai multe, şi îmi amintesc bârfa care îşi făcuse loc prin Bishop's Lacey la momentul respectiv, înălţându-se precum marea la pilonii care susţin digul.

„Se spune că tânărul Robin Ingleby s-a sinucis.” „Robin Ingleby a fost omorât de părinţii lui.” „Micuţul a fost asasinat de satanişti. Ia aminte la vorbele mele.”

Mare parte a acestor teorii îmi parveniseră prin doamna Mullet

și la ele mă gândeam acum, pe când mă apropiam de turn, privind uimită în sus la miile de deschizături.

Așa cum făcea călugărul numit lector în mănăstirile medievale, Daffy ne citea adeseori cu voce tare în timp ce ne aflam la masă. Ni se oferise de curând descrierea făcută de Henry Savage Landor, din *Călătorind pe tărâmurile râvnite*¹⁶, a Turnurilor Tăcerii din Persia, în vârful cărora perșii¹⁷ așezau cadavrele în poziție șezând, cu o țepușă sub bărbie pentru a-i ține în poziție verticală. În momentul în care corbii veneau să se înfrupte din cadavru, era considerat drept un bilet sigur de intrare în Paradis dacă globul ocular drept era înfulecat primul de către corbi. Stângul nu prea era de bun augur.

Nu puteam să nu mă gândesc la acest lucru acum și la relatarea autorului despre ciudatele turnuri circulare din Persia care atrăgeau porumbeii, având fiecare în centru câte o groapă adâncă pentru colectarea găinațului, a cărui producție era singurul motiv pentru a lăsa păsările în viață.

Ar putea exista, mă întrebam, vreo legătură stranie între turnuri, păsări, moarte și descompunere? Stând acolo preț de câteva clipe și încercând să mă gândesc care ar putea fi acea legătură, auzii un sunet neobișnuit venit dinspre turn.

La început mă gândii că ar putea fi murmurul și uguiul porumbeilor, aflați deasupra, în porumbar. Sau să fi fost vântul?

Părea totuși un sunet prea continuu pentru oricare din aceste lucruri, înălțându-se și coborând ca alarma unei sirene care anunță un raid aerian, aproape la limita auzului.

Ușa deformată din lemn stătea întredeschisă și am descoperit că mă puteam strecura cu ușurință prin ea către centrul gol al turnului. Tock trecu frecându-mi-se de glezne, apoi dispăru în întuneric în căutare de șoricei.

Duhoarea înțepătoare a locului respectiv mă izbi în față: mirosul chimic de neconfundat al găinațului de porumbel, din care marele Humphry Davy a produs, prin distilare, carbonat de amoniu, cu un reziduu de carbonat de calciu și sare obișnuită, o descoperire pe care o verificasem odată printr-un experiment efectuat în laboratorul meu de chimie de la Buckshaw.

Sus, deasupra capului, nenumărate raze de soare care

¹⁶ În engleză, *Across Coveted Lands*, carte scrisă de Henry Savage Landor (1865–1924).

¹⁷ Adepți ai zoroastrismului, religie antică proprie popoarelor Iranului.

pătrundeau prin deschizături acopereau pereții curbați cu pete de lumină galbenă. Era ca și cum aș fi pătruns într-o strecurătoare în care un uriaș pusese la scurs oasele fierte pentru supă.

Aici, în interior, vaietul se auzea și mai tare, un vârtej de zgomote amplificate de pereții circulari al căror miez eram chiar eu. Nu aș fi putut să strig – chiar dacă aș fi îndrăznit să o fac.

În centrul încăperii, pivotând pe un stâlp vechi de lemn, se afla o schelă mobilă, oarecum asemănătoare scării dintr-o bibliotecă, care cândva trebuie să fi fost folosită de către păzitorii păsărilor pentru a ajunge la păsările condamnate.

Chestia respectivă scârțâi înspăimântător în momentul în care pusei piciorul pe ea.

Urcai, centimetru cu centimetru, ținându-mă strâns, întinzându-mi brațele și picioarele, făcând niște pași uriași și imposibili de la o traversă care scârțâia la alta. Privii în jos doar o singură dată și simții că amețesc.

Cu cât urcam mai sus, cu atât sunetul ascuțit devenea mai puternic, ecourile sale reunindu-se acum într-un cor de voci ca o tânguială ascuțită și sălbatică.

Deasupra mea, în stânga, se deschidea o nișă arcuită, mai mare decât celelalte. Stând pe vârfuri și apucând bordura de cărămidă cu degetele, m-am putut ridica până ce ochii mi-au ajuns la nivelul podelei acestei grote.

Înăuntru, se afla o femeie în genunchi, cu spatele la mine. Cânta. Vocea ei subțire se lovea de cărămizi și mi se rotea în creier:

*Prigorul de apă a fost luat
Vântul încet l-a legănat
Un cântec de leagăn i-a cântat
În brațe l-a alintat
Și într-o barcă l-a legănat.*

Era doamna Ingleby!

În fața ei, pe o cutie întoarsă cu fundul în sus, ardea o lumânare, sporind prin mirosul său de fum căldura înăbușitoare a micii peșteri de cărămidă. În partea dreaptă se afla rezemată o fotografie alb-negru a unui copil: fiul ei mort, Robin¹⁸, care zâmbea fericit la aparatul de fotografiat, ciuful lui de păr blond părând aproape alb în soarele unor îndepărtate zile de vară. În partea

¹⁸ În engleză, „robin” înseamnă „prigor”.

stângă, așezată într-o rână, de parcă fusese trasă pe o plajă pentru a fi curățată de scoici, se afla o bărcuță de jucărie.

Mi-am ținut respirația. Ea nu trebuia să știe că mă aflam aici. O să cobor încetișor și...

Picioarele începură să-mi tremure. De-abia mă mai țineau și tălpile de piele ale pantofilor îmi alunecară pe cadrul putrezit de lemn. Pe când începeam să cobor încetișor, doamna Ingleby își reîncepu bocetul, de data asta un alt cântec și, lucru straniu, cu o altă voce, un gâlgâit aspru, gălăgios și pirateresc:

*Deși curajosul Robin a plecat dintre noi,
Inima lui dăinuie încă,
Și noi bem în cinstea lui de trei ori câte trei.*

Și slobozi un răs oribil și fornăit.

Mă ridicai din nou pe vârfuri, exact la timp pentru a o vedea scoțând dopul unei sticle înalte și transparente, dându-și capul pe spate și trăgând repede o dușcă. Îmi păru a fi gin, și se vedea clar că se ocupase de ceva vreme de sticla respectivă.

Cu un oftat lung și sfâșietor, vâri înapoi sticla sub o grămadă de paie și aprinse o lumânare nouă de la flacăra celeilalte, care era pe cale să se stingă. Cu ajutorul unor picături de ceară topită, o făcu să stea dreaptă lângă surata ei epuizată.

Și acum începu alt cântec, acesta într-o notă mai joasă și mai întunecată; cânta mai încet, aproape jelind, pronunțând fiecare cuvânt cu o claritate exagerată și înfiorătoare:

*Robin cel Rău, dorindu-și un asemenea festin
O să ia micul dejun cu o funie și o bucată de unt
La care să-și invite toți tovarășii
Care se desfată cu asemenea isprăvi întunecate.*

O funie și o bucată de unt? Isprăvi întunecate?

Brusc mi-am dat seama că mi se făcuse părul măciucă, la fel cum mi se întâmplase când Feely frecase pieptenele ei negru de ebonită de puloverul de cașmir și îl apropiase de ceafa mea. Însă în timp ce încercam să calculez cât de repede aș putea coborî cadrul de lemn ca să o rup la sănătoasa, femeia vorbi:

– Vino sus, Flavia, zise ea. Vino și alătură-mi-te în micul meu recviem.

„Recviem?” am gândit. „Oare chiar vreau să mă cațăr într-o

celulă cu pereții din cărămidă împreună cu o femeie care în cel mai bun caz e într-o ușoară stare de ebrietate și în cel mai rău e o maniacă ucigașă?”

M-am târât în acel întuneric.

Pe măsură ce ochii mi se obișnuiau cu lumina lumânării, am văzut că ea purta o bluză albă de bumbac cu mâneci scurte și bufante, și cu un decolteu rotund. Cu părul negru ca pana corbului și cu fusta ei viu colorată, putea cu ușurință să fie luată drept o țigancă ghicitoare.

– Robin s-a dus, zise ea.

Aceste cuvinte aproape că îmi frânseră inima. Ca oricine altcineva din Bishop's Lacey, întotdeauna am crezut că Grace Ingleby trăiește în propria ei lume singuratică: o lume în care Robin se joacă încă în curtea plină de praf a casei, alergând dintr-o parte într-alta după găini ameteite, dând năvală în bucătărie din când în când pentru a cere ceva dulce.

Însă acest lucru nu era adevărat: ea stătuse, ca și mine, lângă mica piatră funerară în cimitirul Sfântul Tancred și citise inscripția simplă: *Robin Tennyson Ingleby, 1939–1945, Adormit întru Domnul.*

– Robin s-a dus, zise ea din nou, acum aproape ca un geamăt.

– Da, am zis. Știu.

Firicele de praf pluteau ca niște lumi în miniatură în razele de soare subțiri cât creioanele ce pătrundeau în crepusculul încăperii. Mă așezai pe grămada de paie.

Și atunci, un porumbel se înalță din cuibul său și ieși prin mica fereastră arcuită. Aproape că mi se opri inima în loc. Crezusem că porumbeii au plecat de mult timp de acolo și aproape că mă așezasem pe bietul prostuț.

– L-am dus la mare, continuă Grace, mângâind bărcuța, fără a da importanță păsării. Știi, Robin iubea marea.

Mi-am tras genunchii sub bărbie și i-am cuprins cu brațele.

– Se juca în nisip. Construia castele de nisip.

Se lăsă o tăcere îndelungată și văzui că era cu mintea în altă parte.

– Și mâncați înghețată? am întrebat, de parcă asta era cea mai importantă întrebare din lume. Nu-mi veni altceva în minte.

– Înghețată?

Ea dădu din cap.

– Ne-o serveau în cupe de hârtie... niște cupe de hârtie mici și țuguiate. Noi voiam cu aromă de vanilie – amândurora ne plăcea vanilia, și lui Robin, și mie. Lucru ciudat, totuși...

Ea oftă:

– Când am mâncat-o, avea gust de ciocolată... de parcă nu clătiseră lingurița cum trebuie.

Dădui din cap cu înțelepciune.

– Se întâmplă uneori, zisei.

Ea întinse mâna și mângâie din nou bărcuța, trecându-și vârfurile degetelor peste carena netedă și vopsită. Apoi suflă în lumânare și o stinse.

Rămăsei ceva vreme în tăcere, în revărsarea de lumină care se infiltra în peștera aceea cu pereții din cărămidă roșie. „Așa trebuie să fie în uter”, mă gândii.

Cald. Așteptând să se întâmple ceva.

– De ce ești aici? zise ea în cele din urmă.

Am observat că nu mai articula cuvintele la fel de neclar ca înainte.

– Vicarul a trimis două persoane ca să-și instaleze cortul pe câmpul Jubilee. M-a rugat pe mine să le arăt drumul.

Ea mă apucă de braț.

– Gordon știe? întrebă ea.

– Cred că știe, am zis. I-a spus vicarului că e în regulă dacă își instalează cortul la capătul aleii.

– La capătul aleii...

Ea dădu drumul unui oftat lung și greoi.

– Da, e în regulă, nu-i așa?

– E un teatru ambulant de păpuși, am zis. „Păpușile lui Porson.” O să dea o reprezentație sâmbătă. I-a rugat vicarul. Vedeți, li s-a stricat furgoneta... și...

Am fost cuprinsă brusc de inspirație.

– De ce nu veniți și dumneavoastră? am întrebat. Va fi toată lumea din sat acolo. Ați putea sta lângă mine și...

Doamna Ingleby se uita îngrozită la mine.

– Nu! zise ea. Nu! N-aș putea face asta.

– Poate dumneavoastră și domnul Ingleby ați putea veni împreună și...

– Nu!

Se ridică în picioare, stârnind un nor gros de pleavă, și pentru câteva clipe, în timp ce pleava se învătea în jurul nostru, rămăserăm complet nemișcate, ca două siluete într-un glob de jucărie.

– Mai bine ai pleca, zise ea brusc, cu o voce răgușită. Te rog să pleci acum.

Fără a mai spune un cuvânt, am orbecăit până la deschizătura din podea, cu ochii lăcrimându-mi din cauza prafului. Și cu un efort surprinzător de mic, m-am pomenit lunecând pe girueta de lemn și începând lunga coborâre.

Trebuie să recunosc că m-am gândit la povestea lui Jack și a vrejului de fasole.

Curtea fermei era pustie. Dieter plecase împreună cu Rupert și Nialla în josul aleii care ducea la râu, iar până acum, probabil, instalaseră deja cortul. Dacă aveam noroc, ajungeam la timp pentru o ceașcă de ceai. Mă simțeam de parcă stătusem trează toată noaptea.

Și chiar așa, cât să fi fost ceasul?

Dumnezeule mare! Trenul mătușii Felicity urma să ajungă la zece și cinci, iar eu uitasem cu desăvârșire de ea! Tata o să-mi pună pielea-n băț.

Chiar dacă mătușa Felicity nu scotea aburi deja și nu făcea spume la gură pe peron, cum Dumnezeu aveam să ajung la Doddingsley? În linie dreaptă erau vreo zece kilometri buni de la Ferma Hulubăriei până acolo și, după câte știam, nu-mi crescuseră aripi peste noapte.

Am rupt-o la goană în josul aleii, rotindu-mi brațele de parcă acestea mă puteau propulsa cu o viteză mai mare. Din fericire, trebuia să cobor, iar în momentul în care am ajuns la poalele pantei, am văzut furgoneta lui Rupert parcată sub sălcii.

Dieter deschisese capota Austinului și pipăia ceva prin măruntaiele acestuia. Nialla agăța o cămașă de niște tufișuri, la uscat. Gordon Ingleby nu se vedea nicăieri, și nici Sally Straw.

– E prima mea ocazie de a-l vedea puțin pe bătrânul soare, îmi spuse Nialla. Dieter aruncă un ochi la motor. Ce ți-a luat atât de mult?

– Cât e ceasul? o întrebai pe un ton rugător.

– Întreabă-mă să te-ntreb, replică ea. Rupert e singurul care are ceas și e plecat pe undeva.

„Așa cum face întotdeauna.” Nu spuse chiar aceste cuvinte, însă înțelesul era la fel de clar de parcă le-ar fi strigat din vârful Big Ben-ului.

– Dieter? am întrebat eu.

Dieter scutură din cap.

– Îmi pare rău. Mi se interzice de atât de mult timp să posed unul...

– Scuză-mă, l-am întrerupt, însă trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

Înainte ca ei să îmi poată răspunde, m-am repezit cu toată viteza pe aleea ce mergea de-a lungul râului. Era ușor să alergi pe vechiul drum care ocolea extremitatea sudică a câmpului Jubilee și, în neașteptat de puține minute, țopăiam pe pietrele ce duceau către cimitir.

Ceasul clopotniței arăta patru fără douăzeci de minute, lucru care era imposibil: idioteția naibii se oprise probabil în timpul domniei lui Henric al VII-lea și nimeni nu se sinchisise să o pună din nou în stare de funcționare.

Gladys, bicicleta mea marca BSA, era exact în locul unde o lăsasem, lângă sala parohială. Am pornit-o către Buckshaw.

În momentul în care dădeam colțul Aleii Spindle, ceasul instalat în zidul hanului *Treisprezece Rățoi* arăta că era fie miezul zilei, fie miezul nopții. Mi-e teamă că am lăsat să-mi scape un cuvânt destul de nepoliticos.

Am ieșit ca vântul din sat și am pornit-o spre sud, către Buckshaw, până ce am ajuns în cele din urmă la Mulford Gates, unde Clarence Mundy stătea și aștepta, cocoțat pe aripa taxiului său, trăgând cu sete dintr-o țigară. După mormanul de mucuri de pe jos, mi-am dat seama că nu era prima.

– Salutare, Clarence, am zis. Cât e ora?

– Zece fix, zise el, uitându-se la sofisticatul său ceas militar. Mai bine ai urca în mașină.

Apăsă ambreiajul chiar în timp ce urcam în mașină și aceasta porni ca o rachetă.

Treceam mâncând norii pe lângă alei și spalieri, iar Clarence manevra schimbătorul de viteze ca un înlânzitor de șerpi care se luptă cu o cobră, apucându-l de cap pentru câteva secunde și vârându-l într-alt locaș al cutiei. Afară, peisajul rural se revărsa într-o nesfârșită ceață verde, iar mie mi-a venit să țip „Uraaa!” – însă m-am abținut.

În timpul războiului, Clarence pilotase hidroavioane Sunderland, mari cât niște elefanți, patrulând fără încetare întinderea vastă a Atlanticului, în căutarea submarinelor germane și, în timp ce aproape că zburam pe lângă spalierile ce treceau în goană pe lângă noi, părea că încă se închipuie la bordul uneia dintre acele dihănii. În orice moment, gândeam, o să tragă de volan și atunci o să ne ridicăm în aer. Și poate, în timpul înălțării noastre în cerul senin al verii, vom reuși să o zărim pe Harriet.

Înainte de a se căsători cu tata, Harriet își pilotase propriul Havilland Gipsy Moth, pe care îl numise *Spiritul vesel*, iar eu mi-o închipuiam uneori plutind singură acolo, în lumina soarelui, intrând și ieșind din văile pufoase de cumulus, fără a trebui să dea socoteală nimănui, în afara vântului.

Clarence frână și opri la capătul peronului gării din Doddingsley, chiar în momentul în care trenul sosea pufăind la celălalt capăt.

– Zece și cinci, zise el uitându-se la ceas. La ȋanc.

După cum știam că se va întâmpla, primul pasager care coborî din vagon fu mătușa Felicity. În ciuda căldurii, ea purta un pardesiu lung și viu colorat și o cască colonială mare, legată sub bărbie cu o fundă albastră și lată. Din persoana ei ieșeau în toate direcțiile diverse chestii: ace de pălărie, mânere de umbrelă, reviste și ziare făcute sul, suporturi pe care se sprijină pușca și așa mai departe. Semăna cu un cuib ambulant sau mai degrabă cu o căpiță ambulantă.

– Ia-mi bagajul, Clarence, zise ea, și mare grijă la aligator.

– La aligator? întrebă Clarence, ridicând din sprâncene.

– La valiză, zise mătușa Felicity. E nouă și am cumpărat-o de la Harrods și nu vreau să-mi fie distrusă de vreun provincial neîndemânatic pe un peron uitat de lume. Flavia, zise ea – tu îmi poți căra termosul.

Opt

Dogger ne întâmpină în fața ușii de la intrare. Pescui un portmoneu de pânză din buzunar și ridică din sprâncene la Clarence.

– Doi șilingi, zise Clarence – dus-întors –, inclusiv așteptatul.

În timp ce Dogger număra monedele, mătușa Felicity se lăsă pe spate și aruncă o privire spre fațada casei.

– E revoltător, zise ea. Locul ăsta se dărăpănează chiar sub ochii voștri.

Nu am simțit că era momentul potrivit să-i spun că, atunci când venea vorba despre cheltuieli, tata ajunsese la capătul răbdării. Casa îi aparținuse, de fapt, lui Harriet care murise de tânără și pe neașteptate, fără a lăsa vreun testament. Acum, din cauza lucrurilor pe care tata le numea „complicații”, erau puține șanse să mai putem rămâne prea mult la Buckshaw.

– Du-mi bagajele în camera mea, Dogger, zise mătușa Felicity, întorcându-și înapoi privirea spre pământ – și mare grijă la aligator.

– Da, domnișoară Felicity, zise Dogger, cu câte un coș de răchită deja sub fiecare braț și o valiză în fiecare mână. De la Harrods, presupun.

– A sosit mătușa Felicity, am zis, intrând agale în bucătărie. Brusc, nu-mi mai este foame. Cred că o să-mi fac un sendviș cu lăptuci și o să-l mănânc în camera mea.

– Ba n-o să faci așa ceva, zise doamna Mullet. Am pregătit o excelentă salată în aspic, cu sfeclă și așa mai departe.

Făcui o mutră oripilată, dar în momentul în care se uită pe neașteptate la mine, îmi amintii de tertipul Niallei și cu istețime îmi transformai strâmbătura într-un căscat, acoperindu-mi gura cu mâna.

– Scuze. M-am trezit devreme în dimineața asta, am zis.

– Și eu. Din păcate.

– Am fost la ferma Ingleby, am îndrăznit să spun.

– Așa am auzit, zise ea.

Să se transforme în stană de piatră femeia asta! Era oare ceva care să scape urechilor ei?

– Doamna Richardson mi-a spus că-i ajuți p-ăia cu păpușile, p-

aia cu părul roșu de jidovcă și p-ăla cu picioru' beteag.

Cynthia Richardson. Ar fi trebuit să ghicesc. Evident, prezența păpușarilor dezlegase gura aia strânsă ca o pungă.

– O cheamă Nialla, am zis – și pe el Rupert. De fapt, e o persoană destul de drăguță. Face albume cu tăieturi din ziare și reviste – sau, cel puțin, obișnuia să facă asta.

– Toate bune și frumoase, drăguță, însă va trebui să...

– Am întâlnit-o și pe doamna Ingleby, am insistat eu. De fapt, am avut o discuție destul de interesantă.

Lustruitul farfuriilor de salată al doamnei Mullet încetini – și apoi se opri. Înghițise momeala.

– O discuție? Cu ea? Ha! Ei nu, asta-i chiar culmea! Biata de ea, adăugă ea repede, ca o completare.

– Vorbea despre Robin, fiul ei, am zis, oarecum sinceră.

– Fugi de-aci!

– A zis că Robin a plecat.

Asta era prea mult chiar și pentru doamna Mullet.

– A plecat? Asta cam așa este. E mai țeapăn ca o clanță de ușa de cinci ani și mai bine. Mort și îngropat. Îmi amintesc ziua în care l-au găsit spânzurat în Pădurea Gibbet. Era luni, ziua de spălat rufe, și tocmai atârnasem pe sfoară niște haine când Tom Batts, poștașul, a venit la gard. „Doamnă M., zice el către mine, zice, mai bine v-ați pregăti s-auziți o veste proastă.” „E vorba de Alf al meu!” zic, și el zice: „Nu, e vorba de tânăru' Robin, băiatu' lu' Gordon Ingleby”, și *puf!* M-am dezumflat. Credeam că o să...

– Cine l-a găsit? am întrerupt-o eu. Pe tânărul Robin, vreau să spun.

– Păi, Meg Nebuna. Ea stă acolo, în Pădurea Gibbet. A zărit o chestie lucitoare sub un copac – așa spunea ea la orice lucru vechi peste care dă: „o chestie lucitoare” – și când se duce să-l ridice de jos, vede că e o lopătică de jucărie, dintr-alea pentru plajă, și vede și găletușa de nisip din tablă, zăcând acolo pe jos, în pădure.

„Mama lui Robin îl ducea la mare”, eram cât pe ce spun, însă m-am oprit la timp. Mi-am amintit că bârfa tănuită atrage după sine și mai multă bârfă, „ca muștele la miere”, după cum remarcase însăși doamna Mullet odată, referitor la o cu totul altă chestiune.

– Și-apoi l-a văzut, atârănând în spânzurătoarea aia veche, continuă ea. Avea fața îngrozitoare, zise ea – ca un pe pene înnegrit.

Începeam să regret că nu-mi adusesem carnetul de notițe cu mine.

- Cine l-a omorât? am întrebat eu direct.
- Of, zise ea – tocmai asta e chestia. Nimeni nu știe.
- A fost asasinat?

- E posibil, da. Însă după cum am spus, nimeni nu știe sigur. Au făcut un fel de anchetă la bibliotecă – un fel de post-mortem, zice Alf. Doctoru' Darby s-a ridicat în picioare și le-a zis că micuțu' a fost spânzurat, și asta era tot ce putea să le spună sigur. Meg Nebuna a zis că l-a luat Diavolu', da' tu știi cum e ea. I-au chemat pe Ingleby și pe neamțu' ăla care le conduce tractoru' – Dieter îl cheamă – și pe Sally Straw. Muți ca peștele, cu toții. Inclusiv poliția.

Poliția? Bineînțeles!

Poliția a investigat mai mult ca sigur moartea lui Robin Ingleby și, dacă bănuielele mele erau corecte, vechiul meu prieten, inspectorul Hewitt, a fost amestecat în treaba asta.

Ei bine, inspectorul nu era *chiar* un vechi prieten, însă îl ajutasem de curând într-o investigație în care el și colegii lui erau completamente neajutorați.

Decât să mă bizui pe vorbele de clacă auzite prin sat ale doamnei Mullet, aveam să aflu cum s-au derulat faptele chiar de la sursă, ca să spun așa. Singurul lucru de care aveam nevoie era ocazia de a pedala până la secția de poliție din Hinley. Aveam să aterizez acolo în mod cu totul și cu totul întâmplător, la țănc pentru o ceașcă de ceai.

În timp ce treceam cu bicicleta pe lângă biserica Sfântul Tancred, nu m-am putut abține să nu mă întreb ce mai făceau Rupert și Nialla. Ei bine, am gândit, pe când frânam și întorceam bicicleta, voi afla în curând.

Însă ușa care dădea spre sala parohială era încuiată. Am zgâlțâit-o zdravăn și am bătut de mai multe ori în ea, dar nu a venit nimeni să-mi dea drumul înăuntru. Poate erau încă la Ferma Hulubăriei?

Am împins-o pe Gladys prin curtea cimitirului către malul râului și am ridicat-o când am sărit pe pietre. Deși în unele locuri era năpădită de buruieni și accidentată, aleea care mergea în paralel cu râul mă duse repede înapoi pe câmpul Jubilee.

Nialla stătea sub un copac, fumând, cu Dieter lângă ea. El se ridică repede în picioare în momentul în care mă văzu.

- Măi, măi, zise ea. Ia te uită cine vine.
- Credeam că o să fiți la biserică.

Nialla stinse cu cruzime mukul țigării de trunchiul copacului.

– Presupun că acolo ar trebui să fim, zise ea – însă Rupert nu a găsit încă drumul înapoi.

Chestia asta mi se păru destul de ciudată, de vreme ce Rupert probabil nu cunoștea pe nimeni din împrejurimile Bishop's Lacey. Ce anume – sau cine – l-ar fi putut reține atâta timp?

Poate s-a dus să rezolve cu furgoneta, am zis, observând că acum capota Austinului era închisă și zăvorâtă.

– Mai degrabă s-a dus ca să stea îmbufnat, zise Nialla. Face chestia asta din când în când. Uneori vrea să fie singur o vreme. Dar e plecat de ore întregi. Dieter crede că l-a văzut îndreptându-se în direcția aia, adăugă ea, arătând cu degetul peste umăr.

M-am întors și m-am pomenit zgâindu-mă cu un reînnoit interes la Pădurea Gibbet.

– Flavia, zise Nialla – dă-i pace.

Însă nu pe Rupert voiam eu să-l văd.

Mergând pe lângă promontoriul acoperit cu iarbă de la marginea câmpului, am evitat inul înalt în timp ce urcam greoi, dar constant. Pentru mine nu era cine știe ce urcuș, însă pentru Rupert, cu piciorul vârat în proteza de metal, trebuie să fi fost o adevărată tortură.

Ce Dumnezeu l-ar fi determinat pe omul ăsta să urce din nou spre culmea Pădurii Gibbet? Avea de gând să o hăituiască pe Meg prin hățișul acela și să-i ceară înapoi cutia de pudră în formă de fluture a Niallei? Sau făcea pe îmbufnatul fiindcă se simțise amenințat de fizicul blond și atrăgător al lui Dieter?

Mă puteam gândi la zeci de alte motive, însă niciunul nu avea sens.

Deasupra, Pădurea Gibbet stătea lipită de vârful dealului Gibbet ca o scufie verde. Pe măsură ce mă apropiam și apoi pătrundeam sub ramurile acestei păduri străvechi, mă simțeam de parcă aș fi intrat într-un tablou de Arthur Rackham. Aici, în întunericul verde-închis, aerul mirosea tare a descompunere: a fungus și a frunze putrezite, a humus negru, a noroi alunecos și a scoarță de copac transformată de cărăbuși în pulbere. Un păienjeniș strălucitor atârna ca o mică hersă de lumină între cioturile putrezite de copaci. Sub străvechii stejari și sub carpenii acoperiți de licheni, clopoței iși șteau capetele din umbra întunecată a ferigilor, și acolo, în marginea îndepărtată a luminișului, am zărit frunzele serate ale mercurului-câinelui care, atunci când erau cufundate în apă, produceau o minunată otravă

de culoare indigo, căreia odată îi dădusem culoarea roșie-aprinsă a sângelui arterial, adăugând, pur și simplu, o soluție de acid clorhidric cu o concentrație de doi la sută.

M-am gândit cu plăcere la felul în care amoniacul și amidele produse de compostul gros din solul pădurii oferă festinul perfect mucegaiurilor omnivore care îl transformă în azot, pe care apoi îl înmagazinează în protoplasma lor, unde va deveni hrana bacteriilor. Mi se părea o lume perfectă: o lume în care cooperarea era un dat.

Am tras cu putere aer în piept, inspirând mirosul înțepător în plămâni și savurând aroma chimică a descompunerii.

Însă nu era vreme pentru meditații plăcute. Timpul trecea iute, iar eu încă nu găsisem drumul spre inima Pădurii Gibbet.

Cu cât pătrundeam mai adânc printre copaci, cu atât tăcerea se lăsa și mai tare. Acum, până și păsările deveniseră straniu de tăcute. Această pădure, îmi spusese Daffy, fusese odinioară o pădure regală în care, cu multe secole în urmă, regii Angliei vânau mistreți. Mai târziu, ciurma neagră îi decimase pe majoritatea locuitorilor sătucului de la poalele dealului.

Mă trecu un fior când sus, printre crengi, frunzele se mișcau spasmodic, cu toate că nu-mi putui da seama dacă era din cauza trecerii rapide a vânătorilor regali fantomatici sau din pricina spiritelor neliniștite ale victimelor ciumei – care fără doar și poate erau înmormântate pe undeva prin apropiere.

M-am împiedicat de o movilă și mi-am desfăcut brațele pentru a-mi restabili echilibrul. Un ciot de lemn putrezit, acoperit cu mușchi, era tot ce stătea între mine și noroi, și m-am agățat de el din instinct.

Când mi-am recăpătat echilibrul, am văzut că lemnul fusese odinioară pătrat, nu rotund. Aceasta nu era o bucată de copac, ci o scândură alterată de intemperii și transformată în ceva ce semăna cu un coral cenușiu. Sau cu un creier pietrificat.

Mintea mea recunoscuse acel lucru înaintea mea: încetîșor mi-am dat seama că mă agățasem cu toată puterea de rămășițele putrezite ale vechii spânzurători.

Acesta era locul în care murise Robin Ingleby.

Pielea de pe brațe mi se înfioră, de parcă fusese atinsă de țurțuri de gheață.

Dădui drumul chestiei respective și făcui un pas înapoi.

Cu excepția ramei și a unui grup de scări distruse, mai rămăsese foarte puțin din structura respectivă. Timpul și vremea

năruiseră tot în afară de una sau două scânduri, reducând platforma la câteva resturi scheletice care se așteptau din tufele de muri ca oasele cutiei toracice a unui uriaș.

Atunci am auzit vocile.

Așa cum am mai spus și înainte, am auzul foarte ascuțit, și cum stăteam acolo sub spânzurătoarea distrusă, am devenit conștientă de faptul că cineva vorbea, cu toate că sunetul venea de la o oarecare depărtare.

Întorcându-mă încetitor pe loc și făcându-mi mâinile pâlnie la urechi, ca niște reflectoare improvizate, am stabilit repede că vocile veneau de undeva din partea stângă, și am făcut precaută câțiva pași în direcția lor, furișându-mă în tăcere după câte un copac.

Brusc, pădurea începu să se rărească, și a trebuit să fiu foarte atentă să nu fiu zărită. Privind pe după trunchiul unui frasin, am observat că mă aflu la marginea unui luminiș întins care se afla chiar în inima Pădurii Gibbet.

Aici fusese plantată o grădină de zarzavaturi, și un bărbat cu o pălărie ponosită, îmbrăcat în haine de lucru, săpa cu asiduitate printre răsadurile cu spații largi între ele.

– Cum spuneam, au împânzit tot locul ăsta afurisit, îi spunea el cuiva pe care nu-l puteam vedea... Sunt în spatele fiecărui stâlp de gard... Se ascund sub fiecare afurită de căpiță.

În momentul în care își scoase pălăria pentru a-și șterge fața și creștetul capului cu o batistă colorată, văzui că vorbitorul nu era nimeni altul decât Gordon Ingleby.

Buzele lui, pe chipul ars de soare, aveau nuanța înspăimântătoare de roșu-intens a temperamentului pe care tata îl numea „sangvin”, și în timp ce îl priveam, el își șterse saliva care țâșnise odată cu acele cuvinte încărcate de mânie.

– Ah! „Cerul ne trimite iscoade”¹⁹, zise cealaltă persoană cu o voce teatrală: o voce pe care am recunoscut-o imediat ca aparținându-i lui Rupert.

Stătea tolănit la umbră sub un tufiș și fuma.

Aproape că mi se opri inima în piept! Oare mă zărise?

„Cel mai bine ar fi să rămâi nemișcată”, am hotărât. „Să nu miști niciun mușchi. Dacă sunt prinsă, o să mă prefac că am venit să îl caut pe Rupert și că m-am pierdut în pădure, ca Goldilocks.” Oamenii se lasă întotdeauna înșelați de scuzele din povești, tocmai

¹⁹ William Shakespeare, *Poveste de iarnă*, trad. de Dan Grigorescu, Ed. Univers, 1990.

pentru că ele conțin un sămbure de adevăr.

– Squire Morton a fost din nou pe aici săptămâna trecută și a vorbit multe prostii cu Dieter. Vârându-și nasul, mai degrabă, unde nu-i fierbe oala.

– Tu ești mai deștept decât toți, Gordon. Ei au cărămizi în loc de creiere.

– Poate că da, replică Gordon, poate că nu. Însă după cum ți-am spus, asta e capătul de linie. Aici coboară Gordon.

– Și cu mine cum rămâne, Gord? Și cu restul? Nouă nu ne mai rămâne decât spânzurătoarea?

– *Ticălosule!* strigă Gordon, ridicând sapa în aer ca pe o secure de luptă și făcând câțiva pași amenințători. Devenise dintr-odată livid.

Rupert se ridică cu stângăcie în picioare, înălțând defensiv o mână.

– Îmi pare rău, Gord. Nu am vrut să spun asta. E doar o expresie. Nu m-am gândit.

– Nu, nu te-ai gândit, nu-i așa? Tu nu faci niciodată asta. Tu nu știi cum e să trăiești în pielea mea zi și noapte – să trăiești cu o femeie moartă și cu fantoma unui copil spânzurat.

O femeie moartă? Oare vorbea despre doamna Ingleby?

Ei bine, oricum ar fi, un lucru părea perfect clar: aceasta nu era o conversație între doi bărbați care se întâlniseră pentru prima dată în dimineața asta. După câte se părea, Gordon și Rupert se cunoșteau, într-adevăr, de mai mult timp.

Rămaseră acolo câteva clipe, uitându-se unul la altul, fără să știe ce să spună.

– Ar fi mai bine să mă întorc, zise Rupert în cele din urmă. Nialla își face griji.

Se întoarse și se îndreptă către marginea îndepărtată a luminișului, apoi dispăru în pădure.

După ce plecă, Gordon își șterse din nou fața și observai că mâinile îi tremurau în timp ce scotea un săculeț cu tutun și un pachet de hârtie pentru țigări din buzunarul cămășii. Răsuci o țigară grosolană, risipind bucăți de tutun pe jos din cauza grabei, apoi băgă mâna în buzunarul de la pantaloni și scoase o brichetă de alamă, o aprinse și inhală fumul profund, dându-i apoi drumul atât de încet, încât crezui că e gata-gata să se sufoc.

Își termină țigara într-un timp surprinzător de scurt. Strivi mucul cu călcâiul ghetei, puse sapa pe umăr și plecă.

Am așteptat aproximativ zece minute pentru a mă asigura că

nu se mai întoarce, apoi m-am dus repede la locul unde stătuse el. Din pământul strâns sub urma călcâiului său am extras fără dificultate resturile ude ale țigării. Am rupt câteva frunze de la una dintre plantele de acolo și, folosindu-le drept mănușă improvizată, am ridicat mucusul, l-am înfășurat într-o frunză curată și l-am vârat în buzunar. Și Rupert lăsase câteva mucuri sub tufișul unde stătuse. Și pe acestea le-am extras și le-am așezat unele lângă altele. Abia după aceea am făcut cale întoarsă prin pădure și înapoi, pe cealaltă parte a dealului Gibbet.

Nialla și Rupert stăteau cocoțați pe niște stâlpi putreziți, apa curgătoare răcorindu-le picioarele. Dieter nu se vedea nicăieri.

– Ah, iată-vă! am zis cu un glas voios. V-am căutat peste tot.

Mi-am dezlegat șireturile de la pantofi, mi-am scos șosetele și m-am alăturat lor. Soarele coborâse bine pe cerul după-amiezii. Acum era probabil prea târziu pentru a pleca cu bicicleta până la Hinley. Când aş ajunge acolo, ar fi trecut de ora cinci, iar inspectorul Hewitt ar fi deja plecat.

Curiozitatea mea va trebui să mai aștepte.

Pentru un bărbat care tocmai fusese amenințat cu lama ascuțită a unei sape, Rupert era într-o stare de remarcabilă bună dispoziție. Îi vedeam piciorul veștejit plutind ca un pește palid chiar sub suprafața apei.

El se aplecă, își înmuie două degete în apa râului și împrășcă jucăuș câteva picături de apă în direcția mea.

– Mai bine ai porni-o ușor spre casă pentru o cină ca lumea și un somn bun. Măine e ziua cea mare.

– Corect, am zis ridicându-mă în picioare. Nu aş pierde-o pentru nimic în lume. Sunt leșinată după teatrul de păpuși.

Nouă

Am supraviețuit oarecum cinei, iar masa a fost strânsă. Stăteam în jurul mesei așteptând să se gândească cineva la o scuză pentru a o apuca fiecare la treaba lui: tata la timbrele sale, Daffy la bibliotecă, Feely la oglindă, mătușa Felicity într-unul din dormitoare mari de oaspeți, iar eu în laboratorul meu.

– Și cum mai e Londra în zilele astea, Lissy? întrebă tata.

Din moment ce abia trecuseră două săptămâni de când călătorise acolo pentru cine știe ce expoziție filatelică, el știa foarte bine cum era Londra. Cu toate că aceste călătorii erau tratate întotdeauna ca niște operațiuni militare strict secrete. Tata s-ar fi lăsat mai degrabă ars de viu decât să-i dea de știre mătușii Felicity că se afla în oraș.

– Încă are dinți, obișnuia el să ne spună – și știe cum să-i folosească.

Lucru care însemna, spunea Feely, că ea voia ca lucrurile să se petreacă în felul ei. Daffy spunea că asta însemna că mătușa Felicity era o tirană cu mâinile mânjite de sânge.

– Londra? zise mătușa Felicity. Londra e întotdeauna la fel: numai funingine, porumbei și Clement Attlee. Concedierile curg gârlă. Ar trebui să avem oameni cu plase care să-i prindă pe copiii ăia pe care îi vedem în Kensington și să-i învețe să administreze centralele din Battersea și Bankside. Cu oameni mai bine instruiți care știu să manevreze butoanele, curentul nu ar mai cădea atât de des.

Daffy, căreia nu i se permitea să citească la cină din cauză că aveam companie, stătea în fața mea la masă și își lăsase încetișor și agonizant pupilele să i se miște una către cealaltă, de parcă creierul ei tocmai murise, iar nervii și mușchii optici erau cuprinși de ultimele spasme. Nu îi voi oferi satisfacția de a zâmbi.

– Nu știu ce se alege de lumea asta, continuă mătușa Felicity. Mă cutremur când mă gândesc la oamenii pe care îi întâlnești în zilele noastre – la bărbatul ăla din tren, spre exemplu. L-ai văzut cumva pe peron, Flavia?

Am scuturat din cap.

– Nici eu, continuă ea, însă cred că s-a ascuns pentru că a crezut că voi anunța paza. Își tot vâră capul în compartiment tot

drumul de la Londra încoace și întreba dacă am ajuns deja la Doddingsley. Și arăta ca un băutor de rom. Avea petice de piele la coate, o bandană în jurul gâtului și arăta ca un răufăcător parizian. Nu ar trebui să i se dea voie. A trebuit, în cele din urmă, să-l pun la punct.

„Când trenul oprește și pe plăcuță scrie *Doddingsley*, i-am spus, ne vom afla în Doddingsley – și nu mai devreme de atunci.”

Acum părea că materia cenușie a lui Daffy nu doar murise, ci începuse chiar să se altereze. Ochiul drept i se rotise înspre coadă, în timp ce celălalt arăta de parcă era gata-gata să-i iasă din orbită.

Acesta era lucrul la care lucrase de ani de zile: abilitatea de a-și mișca ochii în două direcții diferite în același timp.

– Un pic de exoftalmie, numise ea odată chestia asta, iar eu o rugasem să mă învețe și pe mine șmecheria.

Exersasem în fața oglinzii până mă duruse capul, însă nu reușisem mai mult de o ușoară bulbucare în lateral.

– „Dumnezeu are căi misterioase, minunile să-și făptuiască”²⁰, zisese ea în momentul în care i-am povestit despre eșecul meu.

Și așa era. Chiar gândul la cuvintele lui Daffy îmi dăduse ideea.

– Mă pot retrage? am întrebat, deja ridicându-mă de pe scaun. Am uitat să-mi spun rugăciunile în dimineața asta. Mai bine așa face acum lucrul acesta.

Ochii lui Daffy reveniră la normal și rămase cu gura căscată – mi-ar plăcea să cred că în semn de admirație.

Pe când descuiam ușa și intram în laborator, microscopul Leitz, care odinioară îi aparținuse unchiului Tar, mă întâmpină cu o scânteiere primitoare de alamă. Aici, aproape de fereastră, voi putea să-i reglez oglinda pentru a focaliza o rază târzie de soare de la măsuța portobiect la ocular.

Am tăiat un eșantion în formă romboidală dintr-o frunză din cele pe care le adusesem din ceea ce acum credeam a fi Grădina Secretă din Pădurea Gibbet și am așezat-o pe o lamelă sub lupa microscopului.

Pe când reglam focarul, cu instrumentul selectat să mărească imaginea de o sută de ori, am găsit aproape imediat ceea ce căutam: cistolii țepoși ca niște ghimpi de pe suprafața frunzei.

²⁰ În engleză, „God moves in mysterious ways, His wonders to perform”, prima strofă din poezia *Imn* (Hymn) a poetului englez William Cowper (1731–1800).

Am întors frunza cu o pensetă pe care o şutisem din trusa de frumuseţe din sidef care îi aparţinea lui Feely. Dacă aveam dreptate, aveau să fie un număr şi mai mare de astfel de peri ca nişte gheruţe pe partea de dedesubt a frunzei – şi iată că aşa era! – deplasându-se când încoace, când încolo faţă de centrul de focalizare de sub nasul lupei microscopului. Am rămas câteva clipe privind fix la acei peri pietroşi de carbonat de calciu care, îmi aminteam, fuseseră prima oară descrişi de Hugh Algernon Weddell, marele botanist şi călător prin lumea largă.

Mai mult pentru propriul amuzament decât din alt motiv, am pus frunza într-o eprubetă, în care am decantat câteva grame de acid clorhidric diluat, apoi i-am pus dopul şi am scuturat zdravăn eprubeta. Ținând-o în lumină, am văzut micile bule de dioxid de carbon formându-se şi ridicându-se la suprafaţă în timp ce acidul reacţiona cu carbonatul de calciu a micilor pinteni.

Cu toate astea, acest test nu era concludent, din moment ce cistoliţii erau uneori prezenţi şi în anumite urzici, spre exemplu. Pentru a-mi confirma descoperirile, voi avea nevoie să merg mai departe.

Îi eram etern recunoscătoare unchiului Tar care, înainte de a muri în 1928, cumpărase un abonament pe viaţă la *Chemical Abstracts and Transactions*, care, probabil din cauză că editorii nu fuseseră niciodată informaţi în legătură cu moartea sa, încă sosea cu fidelitate în fiecare lună pe măsuta din holul de la Buckshaw.

Teancuri din aceste reviste ispititoare, fiecare număr cu o copertă albastră precum cerul la jumătatea lunii martie, erau acum stivuite în fiecare colţ al laboratorului meu, iar printre acestea – într-unul din numerele din anul 1941, de fapt – găsisem o descriere a proaspăt-descoperitului, pe atunci, test Duquenois-Levine. Aveam de gând să încerc propria variantă a acestei proceduri.

Mai întâi, o să am nevoie de o cantitate mică de cloroform. Şi cum folosisem ultima sticlă disponibilă în martie, la un joc de artificii eşuat pe peluza sudică de la Buckshaw pentru a sărbători naşterea lui Joseph Priestley, mai întâi va trebui să produc un stoc nou.

O incursiune rapidă sub scară a scos la iveală (din dulapul cu produse de curăţat al doamnei Mullet) o cutie de clor sub formă de pudră şi, din cămară, o sticlă de extract pur de vanilie.

Întorcându-mă la adăpost în laboratorul meu, am încuiat uşa şi mi-am suflecat mânecile.

Cutia de Bleachitol nu era, de fapt, altceva decât hipoclorit de calciu. Oare hipocloritul de calciu, mă întrebam, ar mirosi la fel de plăcut dacă ar avea altă denumire? Prin încălzirea cu acetonă la o temperatură undeva între 400 și 500 de grade Fahrenheit – sau până ce are loc reacția haloformă – se poate extrage, prin distilare ulterioară, un cloroform destul de bun din sărurile acetate rezultate. Partea asta era, cum se spune, floare la ureche.

– Ura! am strigat, în timp ce turnam soluția rezultată într-o sticlă de culoare maro și îi puneam dopul.

Apoi, am amestecat o jumătate de linguriță de extract de vanilie cu câteva picături de acetaldehidă (care, din cauză că este volatilă și fierbe la temperatura camerei, unchiul Tar o depozitase prudent sub un strat de argon, într-o sticlă sigilată), apoi am răsturnat amestecul într-un pahar de laborator curat în care măsurasem deja șase linguri și jumătate de etanol – vechiul și simplul C_2H_5OH . Pe acesta îl șutisem din bufetul tatei, unde zăcuse nedeschis ani de zile după ce îl primise cadou de la un prieten filatelist care fusese numit în funcție în Rusia, de ministerul de externe.

Și acum, scena era pregătită.

După ce am pus un eșantion proaspăt din frunzele respective într-o eprubetă curată, am adăugat câteva picături din preparatul meu alcoolic de vanilină (pe care m-am gândit să-l numesc reactiv Duquenois-Levine de-Luce) și, după ce am așteptat un minut, o singură picătură de acid clorhidric concentrat.

Din nou, la fel ca în testul anterior, mici bule s-au înălțat în tub pe măsură ce dioxidul de carbon se forma, dar de data asta lichidul din eprubetă a căpătat repede o nuanță purpuriu-albăstrie.

Cu entuziasm, am adăugat la amestecul respectiv câteva picături de cloroform făcut în casă, care, nefiind miscibil cu apă, s-a dus repede la fund.

După ce chestia respectivă s-a sedimentat în două straturi distincte (cloroformul transparent pe fund și purpura albăstruie a reactivului Duquenois care plutea deasupra), am amestecat-o cu o baghetă de sticlă și, ținându-mi răsuflarea, am așteptat să se sedimenteze pentru ultima oară.

Nu a durat mult: acum stratul de cloroform căpătase culoarea păturii superioare, movul unei vânătaii peste care ai aplicat fond de ten ca să o ascunzi.

Pentru că bănuisem deja rezultatul, nu m-am sinchisit să strig „Evrical!”

Gordon Ingleby nu cultiva păstârnac în grădina lui secretă, ci cânepă indiană!

Citiseam despre chestia respectivă într-un extras din lucrarea lui O'Shaughnessy *Despre prepararea cânepii indiene, sau Gunjah; Efectul său asupra sistemului animal sănătos și utilitatea sa în tratarea tetanosului și a altor maladii convulsive*, a cărei copie o găsisem ascunsă într-unul din sertarele biroului unchiului Tar.

Oare unchiul Tar folosisese cânepă indiană? Ar explica asta, în mare, brusca și spectaculoasa lui plecare de la Oxford în tinerețe?

Gunjah, sau bhang, fusese cunoscută de mult drept un substitut al opiumului și doctorul O'Shaughnessy raportase un succes important folosind-o în tratarea unui caz de convulsii infantile.

Și ce altceva era paralizia infantilă a lui Rupert, m-am gândit eu, decât convulsii musculare care aveau să-l chinuie fără milă, zi de zi, până în ultima zi a vieții sale?

Testarea mucurilor țigărilor pe care Gordon și Rupert le fumaseră a fost aproape un anticlimax. Rezultatele au fost cele la care mă așteptam. După ce am spălat și am pus deoparte aparatura de laborator din sticlă (câh! – ce silă îmi e să spăl!), am scris în caietul meu:

Vineri, 21 iulie 1950, ora 21:50

Testul Duquenois-Levine aplicat frunzelor și mucurilor de țigară din Pădurea Gibbet indică prezența cânepii indiene (Cannabis sativa). Gordon Ingleby cultivă – și fumează – chestia respectivă. Am auzit, fără să vreau, afirmația lui și anume „sfârșit de linie” în ceea ce-l privește. Ce voia să spună cu asta? Cine sunt „restul” despre care vorbea Rupert? Cine este „femeia moartă”? Ar putea fi doamna Ingleby? Indiferent ce se întâmplă la Ferma Hulubăriei, Rupert Porson e implicat.

„Și cu asta...”, după cum ar fi scris Pepys,²¹ „la culcare”.

Însă nu puteam dormi. Am stat în pat mult timp zgâindu-mă în tavan și trăgând cu urechea la foșnetul draperiilor care-și șopteau încetișor în briza nopții.

²¹ Samuel Pepys (1633–1703), administrator naval și membru al parlamentului britanic, cunoscut pentru jurnalul pe care l-a ținut timp de aproape un deceniu pe când era relativ tânăr.

La Buckshaw, timpul nu trece la fel ca în alte locuri. La Buckshaw, timpul pare să fie controlat nu de zimțișorii aceia frenetici și agitați ai pendulei din hol, care se învârt ca niște hamsteri în cuștile lor zăvorâte, ci, mai degrabă, de marile mecanisme solemne care împlinesc, pe nevăzute, o singură rotație completă în fiecare an.

Cum puteam fi liniștită, m-am întrebat brusc, știind că un cunoscut de-al meu stătea ascuns în turnul întunecat al unei voliere?

Lucru care mă făcu să mă gândesc pe dată, bineînțeles, la *Regele Lear*. Tata ne dusese să-l vedem pe John Gielgud în rol principal la Stratford-upon-Avon și, deși Gielgud a fost fantastic, cuvintele Săracului Tom, cerșetorul din Bedom de pe câmpul cuprins de furtună (de fapt, Edgar, deghizat), îmi răsună încă în urechi:

Roland la Turnul Negru

A început a plânge,

Strigând: miroase-a sânge!...²²

– Oare Shakespeare a furat chestia asta din *Jack și vrejul de fasole*? șoptisem eu în urechea lui Daffy.

Sau povestea împrumutase cuvintele de la Shakespeare?

– Nici una, nici alta, îmi șoptise ea: ambele fuseseră plagiate dintr-un pamflet al lui Thomas Nashe²³ care, fiind pus în scenă în 1596, le fusese anterior.

Drăguța de Daffy! Erau dați când aproape că o puteam ierta pentru că mă ura.

Ei bine, Rupert avea să-și prezinte propria versiune a poveștii *Jack și vrejul de fasole* în doar câteva ore. Era posibil chiar să aflu ceva din treaba asta.

După o vreme m-am ridicat, m-am îmbrăcat și m-am strecurat afară.

L-am găsit pe Dogger stând pe o bancă care avea vedere spre lacul ornamental și spre Monument.

Era îmbrăcat ca în seara precedentă: costum negru, pantofi

²² Shakespeare, *Regele Lear*, Ed. Univers, 1988, trad. de Mihnea Gheorghiu.

²³ Thomas Nashe (1567–1601), pamfletar elisabetan englez.

lustruiți și o cravată care probabil le spunea multe cunoscătorilor.

Luna plină se rostogolea pe cer ca o bucată mare și argintie de brânză, iar Dogger stătea drept, cu fața în sus, de parcă se încălzea de la razele ei, cu o umbrelă neagră deschisă deasupra capului.

M-am strecurat încetișor pe bancă lângă el. El nu se uită la mine, și nici eu la el, și am stat, o vreme, ca doi astronomi străvechi și gravi care studiau luna.

După ceva timp, am zis:

– Nu plouă, Dogger.

Cândva, în timpul războiului, Dogger stătuse în ploi torențiale: ploi nemiloase; ploi pentru care nu exista nici adăpost și nici scăpare. Nu știu dacă era adevărat, dar așa îmi spusese doamna Mullet.

– Îl liniștește foarte tare umbrela, drăguță, spusese ea. Chiar și atunci când umblă câinii cu limba scoasă de cald ce e.

Încet, ca o jucărie mecanică, Dogger ridică mâna și eliberă opritorul de pe mânerul umbrelei, permițând spițelor și materialului impermeabil să se plieze asemenea unor aripi de liliac, până ce antebrațul îi fu învăluit de pânza neagră a umbrelei.

– Știi ceva despre poliomielită? am întrebat în cele din urmă.

Fără să-și ia ochii de la lună, Dogger spuse:

– Paralizie infantilă. Boala Heine-Medin. Paralizia de dimineată. Imobilizare la pat. Sau cel puțin așa mi s-a spus, adăugă el, uitându-se pentru prima dată la mine.

– Și altceva?

– Agonie, zise el. Agonie absolută.

– Mulțumesc, Dogger, am zis. Trandafirii sunt frumoși anul acesta. Ai depus foarte mult efort ca să arate așa.

– Vă mulțumesc, domnișoară, zise el. Trandafirii sunt frumoși în fiecare an, fie că e mâna lui Dogger sau nu.

– Noapte bună, am zis în timp ce mă ridicam de pe bancă.

– Noapte bună, domnișoară Flavia.

La jumătatea peluzei, m-am oprit și m-am uitat în urmă. Dogger ridicase din nou umbrela și stătea sub ea, cu spatele drept ca Mary Poppins, zâmbind la lună.

Zece

– Te rog să nu pleci teleleu azi, Flavia, zise tata după micul dejun. Mătușa Felicity vrea să se uite prin niște acte de familie și te-a rugat în special pe tine să rămâi cu ea ca să o ajuți să dea cutiile jos.

– Și de ce nu poate Daffy să facă asta? am întrebat. Ea e experta în biblioteci și așa mai departe.

Acest lucru nu era în întregime adevărat, de vreme ce eu răspundeam de magnifica bibliotecă victoriană de chimie, ca să nu mai vorbim de hârtiile unchiului Tar, tone întregi.

Speram să nu fiu, pur și simplu, nevoită să pomenesc de spectacolul de păpuși, de care acum mă despărteau doar câteva ore. Însă Datoria venea întotdeauna înaintea Distracției.

– Daphne și Ophelia s-au dus în sat să pună la poștă niște scrisori. Iau prânzul acolo, și se duc la Foster să se uite la poneiul Sheillei.

Vacile! Uneltitoare mizerabile!

– Dar i-am promis vicarului, am zis. Contează pe mine. Încearcă să strângă niște bani pentru diverse lucruri – nu știu exact ce. Dacă nu sunt la biserică până la ora nouă, Cynthia – adică doamna Richardson – va trebui să vină după mine.

După cum mă așteptam, această lovitură cam sub centură îl lăsă pe tata fără cuvinte.

Vedeam cum sprâncenele i se strângeau pe măsură ce-și cântărea opțiunile, care erau puține: fie să cedeze cu eleganță, fie să riște să înfrunte Epava corabiei Hesperus²⁴.

– Nu prezinți deloc încredere, Flavia. Ești peste poate de neserioasă.

Bineînțeles că eram! Era unul dintre lucrurile care-mi plăceau cel mai mult în legătură cu propria mea persoană.

La unsprezece ani se presupune că ești o persoană care nu prezintă încredere. Am trecut de vârsta când suntem tratate ca niște păpușele, vârsta la care oamenii se apleacă spre noi, ne împung cu degetul în burtă și scot sunete idioate precum „buf-buf”

²⁴ Referire la poemul cu același nume (în engl., *The Wreck of the Hesperus*) al poetului american Henry Wadsworth Longfellow (1807–1882).

– la care numai să mă gândesc și îmi vine Bovrilul²⁵ înapoi. Și cu toate astea, nu suntem nici la vârsta la care să fim tratate ca persoane adulte. Adevărul este că suntem invizibile – cu excepția momentelor în care alegem să nu mai fim.

În acel moment, nu eram invizibilă. Eram fixată de privirea fioroasă ca de tigrul a tatei. Am clipit de două ori: suficient cât să nu par lipsită de respect.

Mi-am dat seama din clipa în care a dat înapoi. Am văzut-o în ochii lui.

– Atunci, foarte bine, zise el, cu un aer condescendent, chiar dacă era înfrânt. Fugi. Și transmite-i complimentele mele vicarului.

Să fiu a naibii! Eram liberă! Pur și simplu!

Cauciucurile lui Gladys fredonau cântecul lor zgomotos de mulțumire în timp ce goneam de-a lungul șoselei asfaltate.

– *Vara a sosit*, am ciripit voios. *Cucul cântă tare!*

O vacă din rasa Jersey a ridicat privirea din iarbă, iar eu m-am săltat în picioare pe pedale și i-am făcut o reverență nesigură în momentul în care am trecut pe lângă ea.

Am oprit în fața sălii parohiale chiar în momentul în care Nialla și Rupert soseau prin iarba înaltă din spatele cimitirului.

– Ați dormit bine? le-am strigat, fluturând mâna.

– De parcă am fi fost morți, replică Rupert.

Exprimare care descria perfect felul în care arăta Nialla. Părul îi atârna în şuvițe lungi și murdare, iar cearcănele din jurul ochilor ei aminteau de ceva la care preferam mai degrabă să nu mă gândesc. Fie zburase pe o mătură împreună cu vrăjitoarele din clopotniță în clopotniță, fie ea și Rupert se luaseră urât de tot la harță.

Tăcerea ei îmi confirmă că era vorba de Rupert.

– Șuncă proaspătă... ouă proaspete, continuă Rupert, lovindu-se puternic cu pumnii în piept, ca Tarzan. Chestiile astea remontează un bărbat pentru toată ziua.

Fără ca măcar să-mi arunce o privire, Nialla trecu ca săgeata pe

²⁵ Bovril este marca înregistrată a unui extract sărat și consistent de carne creat în Anglia în anii 1870 de către John Lawson Johnson, și ambalat în niște borcane rotunde. Poate fi diluat cu apă, devenind în felul acesta supă; poate, de asemenea, să fie folosit drept condiment pentru supe, tocane sau porridge, sau poate fi întins pe pâine și consumat ca atare.

lângă mine și năvăli în sala parohială – la toaleta doamnelor, după câte bănuiam eu.

Evident că am urmat-o.

Nialla era în genunchi, dând la boboci în vasul de toaletă, plângând și vomitând în același timp. Am zăvorât ușa.

– Ești însărcinată, nu-i așa? am întrebat.

Ea se uită la mine, cu gura căscată, albă la față ca varul.

– Cum ți-ai dat seama? bâigui ea.

Voiam să spun „e la mintea cocoșului”, însă știam că nu era momentul să fiu neobrăzată.

– Am făcut un test al lizozomilor pe batista pe care ai folosit-o.

Nialla se ridică în picioare și mă apucă de umeri.

– Flavia, nu trebuie să suflă un cuvânt despre asta! Nici măcar un cuvânt! Nimeni nu știe în afară de tine.

– Nici măcar Rupert? am întrebat.

Nu prea îmi venea a crede.

– *Mai ales* Rupert, zise ea. M-ar omorî dacă ar ști. Promite-mi. Te rog, Flavia... promite-mi!

– Pe cuvânt de onoare, am zis, ridicând trei degete ca salutul cercetașelor.

Deși fusesem dată afară din acea organizație pentru insubordonare (printre alte lucruri), am simțit că nu era necesar să-i împărtășesc Niallei detaliile înspăimântătoare ale acelei întâmplări.

– Bună treabă că am campat pe câmp. Probabil că ne-au auzit de la kilometri distanță cum ne-am sărit la gât unul altuia. A avut legătură cu o femeie, bineînțeles. Întotdeauna e vorba de o femeie, nu-i așa?

Acest lucru depășea domeniul meu de expertiză, dar cu toate astea, am încercat să par atentă.

– Lui Rupert nu-i ia niciodată prea mult să pună ochii pe o fustă. Ai văzut și tu chestia asta; de-abia ce ajunseseam pe câmpul Jubilee de câteva secunde, că a și zbughit-o în pădure cu agricultoarea aia, Sarah sau care i-o fi numele.

– Sally, am zis.

Deși părea o idee interesantă, știam că Rupert fumase, efectiv, cânepă indiană în Pădurea Gibbet împreună cu Gordon Ingleby. Însă nu-i puteam spune Niallei lucrul ăsta. N-o văzusem pe Sally Straw pe nicăieri.

– Credeam că ai spus că s-a dus să rezolve niște treburi în legătură cu furgoneta.

– Of, Flavia, ești așa de...

Își înghiți cuvântul la timp.

– Bineînțeles că am spus asta. Nu am vrut să-mi spăl rufele murdare în fața unui străin.

Oare se referise la mine – sau la Dieter?

– Rupert își îmbăcsește întotdeauna hainele cu fum, încercând să acopere mirosul târfelor cu care umblă. Mirosea a fum de la o poștă. Dar de data asta, am mers puțin cam prea departe, adăugă ea cu regret. Am deschis furgoneta și am aruncat cu primul lucru care mi-a venit la mână. Cu noua lui păpușă Jack: lucrează la ea de săptămâni întregi. Cea veche s-a zdrențuit și poate să se facă praf în cele mai proaste momente. La fel ca mine, se văicărește ea și vomită din nou.

Îmi doream să fiu de ajutor, însă aceasta era una dintre acele situații în care un spectator nu poate face nimic pentru a sări în ajutor.

– Toată noaptea a stat treaz, încercând să repare păpușa respectivă.

După vânățiile noi de pe gâtul ei, îmi puteam da seama că Rupert făcuse mai multe în noaptea aia decât să repare o marionetă.

– Of, aș vrea să mor, gemu ea.

Se auzi o bătaie în ușă: un ropot rapid și ascuțit de ciocănituri *du-du-du-dum*.

– Cine e acolo? întrebă o voce de femeie și inima mi se strânse.

Era Cynthia Richardson.

– Poate mai sunt și alții care doresc să folosească toaleta, strigă ea. Vă rog să încercați să vă gândiți și la nevoile altora.

– Tocmai ieșeam, doamnă Richardson, am strigat. Sunt eu, Flavia.

Naiba s-o ia pe femeia asta! Cum puteam să mă prefac repede-repede că eram bolnavă?

Am înșfăcat prosopul din inelul de lângă chiuvetă și am început să-mi frec cu putere fața. Simțeam cum îmi vine sângele în obraji. Mi-am ciufulit părul, am luat puțină apă de la robinet, mi-am stropit fruntea înroșită și am lăsat să mi se prelingă în mod înfiorător un firicel de salivă din colțul gurii.

Apoi am tras apa și am descuiat ușa.

În timp ce așteptam ca Cynthia să deschidă ușa, așa cum bănuiam că avea să facă, mi-am zărit imaginea în oglindă: eram imaginea vie a unei bolnave de malarie al cărei doctor tocmai ieșise

să-l sune pe antreprenorul de pompe funebre.

În timp ce butonul ușii se răsucea iar ușa se deschidea în interior, am făcut vreo câțiva pași nesiguri pe hol, umflându-mi obrazii de parcă eram gata-gata să vomit din nou. Cynthia se lipi de perete.

– Îmi pare rău, doamnă Richardson, am zis cu o voce tremurată. Tocmai am vomitat. Trebuie să fie de la ce am mâncat. Nialla a fost foarte drăguță... cred că o să mă simt mai bine dacă ies puțin la aer curat.

Pe când treceam bălăbănindu-mă pe lângă ea cu Nialla în urma mea, Cynthia abia dacă îi azvârli acesteia o privire.

– Ești înspăimântătoare, zise Nialla. Chiar ești. Știi asta?

Stăteam în cimitir pe o piatră funerară așteptând ca soarele să-mi usuce fața febrilă. Nialla puse la loc rujul în poșetă și cotrobăi după un pieptene.

– Da, am zis, pe un ton prozaic.

Era adevărat și nu avea sens să neg acest lucru.

– Aha! zise o voce. *Iată-vă, așadar!*

Un bărbat spilcuit și mărunțel, îmbrăcat cu niște pantaloni largi, cu o jachetă și o cămașă galbenă se îndrepta spre noi. Avea gâtul bandajat într-o eșarfă Ascot de culoare mov și o pipă neaprinsă îi ieșea dintre dinți. Pășea delicat dintr-o parte într-alta, încercând să nu calce direct pe vreunul din multele morminte care se lăsaseră.

– Vai, Dumnezeuule! gemu Nialla fără să-și miște gura, și către el:

– Bună, Mutt. Ai venit să-ți petreci jumătate din vacanță în clubul nostru, nu-i așa?

– Unde-i Rupert? întrebă el. Înăuntru?

– Ce bine îmi pare să te văd, Nialla, zise Nialla. Ce încântător arăți astăzi, Nialla. Ți-ai uitat bunele maniere, Mutt?

Mutt – sau cine o fi fost el – se răsucii pe călcâie și o porni prin iarbă spre sala parohială, încă atent pe unde călca.

– Mutt Wilmott, îmi spuse Nialla. E producătorul lui Rupert de la BBC. S-au certat rău de tot săptămâna trecută și Rupert a plecat chiar în timpul disputei. L-a lăsat pe Mutt să suporte consecințele cu Mătușica – Corporația, vreau să spun. Însă cum Dumnezeu ne-a găsit? Rupert credea că suntem în siguranță aici. „Retragerea în zone rurale”, a numit-o.

– A coborât ieri-dimineață din tren la Doddingsley, am zis,

trăgând în pripă o concluzie, dar știind că am dreptate.

Nialla oftă.

– Mai bine m-aș duce și eu înăuntru. O să iasă scânteii.

Chiar înainte de a ajunge la ușă, am auzit vocea lui Rupert înălțându-se plină de mânie în interiorul sălii răsunătoare.

– Nu-mi pasă ce a spus Tony. Tony poate să aibă probleme și la fel și tu, Mutt, dacă mă gândesc bine. V-ați căcat pentru ultima oară pe Rupert Porson, cu toții.

În momentul în care am intrat, l-am văzut pe Rupert la jumătatea micului grup de trepte ce duceau către scenă. Mutt rămăsese în mijlocul sălii cu mâinile în șolduri. Niciunul dintre ei nu părea să fi observat că ne aflam acolo.

– Ei, haide, Rupert. Tony are tot dreptul să-ți spună că ai sărit calul. Și ascultă la mine, Rupert, de data asta chiar ai sărit calul, și destul de mult. Ție ți se pare normal să faci valuri și apoi să-ți iei tălpășița luând cu tine și micul tău spectacol de păpuși. Așa faci tu mereu, nu-i așa? Însă de data asta îi ești cel puțin dator să-l asculți.

– Nu-i sunt dator lui Tony nici măcar o ceapă degerată.

– Aici te înșeli, bătrâne. Din câte belele te-a scos?

Rupert nu zise nimic, în timp ce Mutt le enumera pe degete.

– Ei bine, ia să vedem: a fost micul incident cu Marco. Apoi a fost cel cu Sandra Paisley – o treabă scârboasă, aia. Apoi aia cu Sparkman și Blondel – care a costat BBC-ul o căruță de bani. Ca să nu mai spunem nimic de...

– Ține-ți pliscul, Mutt!

Mutt continuă să enumere:

– Ca să nu mai spunem nimic de fata aia din Beckenham... cum o chema... Lulu? *Lulu*, pentru numele lui Dumnezeu!

– Tac! Tac! Tac!

Rupert făcuse o adevărată criză de isterie.

Coborî valvârtej cu piciorul țeapăn treptele, proteza zdrăngănindu-i îngrozitor. Am aruncat o privire înspre Nialla, care brusc devenise la fel de palidă ca o Madonă pictată. Dusesese mâna la gură.

– Urcă-te în afurisitul de Jaguar, piticule, și du-te la dracul mârâi Rupert. Lasă-mă în pace!

Mutt nu se lăsă intimidat. Deși acum stăteau cu nasurile aproape lipite, nu cedă. În loc de asta, se prefăcu că adună o scamă imaginară de pe mâneca jachetei și că o privește cum plutește către podea.

– Nu am venit cu mașina, bătrâne. Am venit cu Căile Ferate Britanice. Știi la fel de bine ca mine că BBC-ul a redus cheltuielile din cauza Festivalului Britaniei de anul viitor și așa mai departe.

Rupert făcu ochii cât cepele în momentul în care o zări pe Nialla.

– Cine ți-a spus că suntem aici? strigă el, arătând cu degetul. Ea?

– Ia stai, ia stai, zise Mutt, ridicând vocea pentru prima oară. Să nu o învinovățești pe Nialla. De fapt a fost doamna Nu-Știu-Cum, chiar de aici din Bishop's Lacey. Băiatul ei ți-a văzut furgoneta lângă biserică și a fugit acasă să-i spună mămişii că o să-și țină respirația până o să pocnească dacă la petrecerea lui aniversară nu-i aduce *Păpușile lui Porson*, însă până a târât-o cu el la locul cu pricina, voi deja plecaserăți. A dat telefon la BBC, și centrala i-a făcut legătura cu secretara lui Tony. Tony mi-a spus să vin și să te aduc imediat. Și iată-mă. Sfârșitul poveștii. Așa că nu da vina pe Nialla.

– Ești destul de apropiat de Nialla, nu-i așa?

Rupert fumega.

– Să vă furișați pe la...

Mutt puse o palmă pe pieptul lui Rupert.

– Și pentru că veni vorba de asta, Rupert, aș putea la fel de bine să-ți spun că dacă te mai atingi măcar cu un deget de ea, o să...

Rupert împinse cu brutalitate mâna lui Mutt.

– Să nu mă ameninți, târătură scârboasă. Nu dacă ții la viața ta!

– Domnilor! Domnilor! Ce Dumnezeu? Trebuie să încetați imediat.

Era vicarul. Stătea în pragul ușii, o siluetă neagră proiectată în lumină.

Nialla se furișă pe lângă el și o rupse la fugă. Am urmat-o în grabă.

– Drăguță doamnă, zise vicarul, ridicând o farfurie de colecție din alamă gravată. Încercați un sendviș cu salată verde și castraveți. Se spune că au un efect extraordinar de liniștitor. Le prepar chiar eu.

Le prepara chiar el? Oare în casa parohială fusese declarat războiul domestic?

Eram din nou afară în cimitir, destul de aproape de locul unde o văzusem prima oară pe Nialla plângând cu fața pe piatra

funerară. Oare trecuseră doar două zile de atunci? Părea o eternitate.

– Nu mulțumesc, Sfinția Voastră, zise Nialla. Mi-am revenit, am niște treburi de rezolvat.

Prânzul a fost o încercare. Din cauză că ferestrele sălii fuseseră acoperite cu niște draperii grele și negre pentru spectacol, am stat în semiobscuritate în timp ce vicarul se agita de colo-colo cu sendvișurile și cu un urcior cu limonadă pe care trebuie că l-a făcut să apară din eter. Nialla și cu mine stăteam într-un capăt al primului rând de scaune, iar Mutt în celălalt capăt. Rupert dispăruse în culise cu ceva timp înainte.

– Curând va trebui să deschidem ușile, zise vicarul, ridicând marginea unei draperii pentru a arunca o privire afară. Publicul a început să facă deja coadă afară, și au buzunarele doldora de monede.

Se uită la ceas.

– Au mai rămas nouăzeci de minute până la ridicarea cortinei, strigă el prin palmele făcute căuș. Nouăzeci de minute.

– Flavia, zise Nialla, fii drăguță, fugi în culise și spune-i lui Rupert să dea muzica mai încet când încep să vorbesc. A făcut lucru de mântuială în Fringford și nu vreau să se întâmple din nou.

M-am uitat la ea cu o privire întrebătoare.

– Te rog, fă-mi un favor. Va trebui să-mi pregătesc costumul și nu prea vreau să-l văd în acest moment.

De fapt, nici eu nu prea voiam să-l văd pe Rupert. În timp ce urcam târându-mi picioarele pe trepte către scenă, mă gândeam la Sydney Carton urcând pe eșafod pentru a se întâlni cu Doamna Ghilotină. Am găsit o deschizătură în draperiile negre care atârnav pe ambele părți ale scenei teatrului de păpuși și am pătruns în altă lume.

Mici ochiuri de lumină erau pretutindeni, iluminând șirurile de butoane și panouri electrice, ale căror fire și cabluri se încolăceau și se răsuceau în toate direcțiile. În spatele scenei totul era cufundat în întuneric, și strălucirea micilor lămpi, așa firavă cum era, făcea imposibil să vezi dincolo de umbre.

– Haide sus, zise o voce de deasupra, din întuneric.

Era Rupert.

– E o scară pe partea cealaltă. Ai grijă pe unde calci.

Am orbecăit până în spatele scenei și am găsit treptele pipăind.

Câțiva pași mai sus m-am pomenit stând pe o platformă înălțată de lemn care trecea transversal și pe deasupra părții din spate a scenei păpușilor.

O balustradă solidă dintr-o conductă neagră de metal îl sprijinea pe Rupert când se apleca să mânuiască păpușile. Deși erau întoarse astfel încât să nu le pot vedea fețele, câteva din aceste personaje articulate atârnavă de o vergea în spatele meu: o bătrână, un bărbat și un băiat, dacă judecai după costumele lor de țărani.

Într-o margine, la îndemână, era instalat magnetofonul, fiecare dintre bobinele sale fiind încărcată cu o bandă maro-lucioasă, a cărei culoare m-a făcut să mă gândesc că se putea să fi fost acoperită cu un strat de emulsie de oxid de fier.

– Nialla a zis să-ți amintesc să dai muzica mai încet când începe să vorbească, am șoptit, de parcă îi spuneam un secret.

– În regulă, zise el. Nu e nevoie să vorbești în șoaptă. Draperiile absorb zgomotul. Nu ne poate auzi nimeni aici, sus.

Acesta nu era un gând menit să mă liniștească. Dacă s-ar apleca destul de mult, Rupert și-ar putea pune mâinile în jurul gâtului meu și m-ar putea strangula într-o tăcere deplină. Nimeni din afară nu și-ar da seama de asta până n-ar rămâne din mine decât un trup lipsit de viață.

– Păi, mai bine m-aș întoarce, am zis. Ajut la vânzarea biletelor.

– Așa e, zise Rupert – dar vino să arunci o privire aici înainte de a pleca. Nu mulți copii au ocazia să vină în culise.

În timp ce vorbea, întinse mâna, roti de un buton și luminile pâliră pe scena de sub noi. Aproape că m-am dezechilibrat în timp ce mica lume părea să se materializeze din neant sub picioarele mele. M-am pomenit brusc zgâindu-mă în jos, asemenea lui Dumnezeu, într-o zonă rurală de vis cu un cer albastru și dealuri vopsite în verde. Adăpostită într-o vale, se afla o căsuță acoperită cu paie, cu o bancă în curte și un staul dărăpănat pentru vite.

Mi se tăie respirația.

– Tu ai făcut toate astea?

Rupert zâmbi și întinse mâna după alt buton. Când îl roti, lumina zilei se transformă în întuneric și luminile se aprinseră la ferestrele căsuței.

Deși priveam toate acele lucruri invers, ca să spun așa, de sus, am simțit un junghi, un junghi ciudat și inexplicabil pe care nu îl mai simțisem niciodată înainte.

Era dorul de casă.

Acum, mai mult ca înainte când îl zărisem pentru prima oară, tânjeam să fiu transportată în acel mic peisaj liniștit, să merg în sus pe potecă, să scot o cheie din buzunar și să descui ușa căsuței, să mă așez lângă vatră, să-mi încrucieșez brațele și să stau acolo pentru totdeauna.

Și Rupert se transfigurase. I se citea pe chip. Luminat de jos, cu trăsăturile lui grosolane relaxate într-un zâmbet blând și binevoitor.

Sprîjinindu-se de țevile balustradei, întinse mâna și scoase un capișon negru din bumbac de la un obiect voluminos aflat lângă scenă.

– Fă cunoștință cu Galligantus uriașul, zise el. Ultima ocazie înainte de a-și primi pedeapsa.

Era chipul unui monstru, cu trăsăturile deformate într-o expresie de mânie permanentă, plin de buboale, bărbia acoperită cu peri negri și suri ca nodurile unui covor.

Am slobozit un țipăt și am făcut un pas înapoi.

– E doar *papier mâché*, zise Rupert. Nu te speria, nu e atât de hidos pe cât pare. Bietul Galligantus, țin destul de mult la el, de fapt. Am petrecut mult timp împreună aici sus, așteptând sfârșitul spectacolului.

– Este... minunat, am zis, înghițind. Însă nu are sfori.

– Nu, nu e chiar o marionetă, nu are decât cap și umeri, pe bune. Nu are picioare. Este articulat acolo unde ar trebui să-i fie talia, ținut în sus să nu se vadă, doar în culise, și promite-mi să nu divulgi asta: e vorba de un secret comercial.

– Promit, am zis.

– La sfârșitul piesei, în timp ce Jack taie vrejul de fasole, trebuie doar să ridic această piedică – are un arc, vezi, și...

În momentul în care atinse un capăt al acestuia, o mică piedică de metal sări în sus ca un semnal feroviar și Galligantus se rostogoli înainte, prăbușindu-se în fața căsuței, și aproape umplu deschiderea scenei.

– Întotdeauna reușește să scoată un strigăt de la spectatorii din primul rând, zise Rupert. Mă fac să râd atunci când îi aud. Totuși, trebuie să am grijă ca Jack și biata lui mamă bătrână să nu-i stea în cale. Nu pot să-i las să fie zdrobiți de un uriaș care cade.

Întinzând mâna și apucându-l pe Galligantus de păr, Rupert îl ridică în picioare și îl așează din nou în poziția în care se afla înainte.

Și atunci, din străfundurile memoriei mele țâșni inexplicabil o

predică pe care o ținuse vicarul la începutul anului. O parte a textului său, luată din Geneză, era sintagma: „*Uriășii erau pe pământ în vremurile acelea*”. În ebraica veche, ne spusese vicarul, cuvântul pentru uriași era *nephilim*, care, a zis el, însemna bătăuși cruzi sau tirani fioroși: nu mari fizic, ci siniștri. Nu monștri, ci ființe umane pline de răutate.

– Mai bine m-aș întoarce, am zis. Îți mulțumesc pentru că mi l-ai arătat pe Galligantus.

Nialla nu se vedea pe nicăieri, și nu aveam timp să mă duc să o caut.

– Vai, vai, zisese vicarul. Nu știu ce să-ți spun să faci. Să te faci utilă în general, bănuiesc.

Și m-am făcut. În următoarea oră, am verificat biletele și i-am condus pe oameni (în mare parte copii) la locurile lor. M-am uitat urât la Bobby Broxton și i-am făcut semn să-și dea jos picioarele de pe brațele scaunului din fața lui.

– E rezervat pentru mine, am șuiert printre dinți, cu un ton amenințător.

M-am cățărat pe blatul de la bucătărie și am găsit al doilea ceainic, care fusese împins chiar în capătul raftului de sus, și am ajutat-o pe doamna Delaney să așeze cești goale și farfurioare pe o tavă. Am dat chiar o fugă până la oficiul poștal ca să schimb o bancnotă de zece lire pentru mărunțiș.

– Dacă vicarul are nevoie de mărunțiș, a zis domnișoara Cool, diriginta de poștă – de ce nu dă iama în pușculițele de la școala de duminică? Știu că banii sunt pentru misiuni, însă ar putea să vâre bancnote la loc, pentru a înlocui ce ia de acolo. Nu ar mai deranja-o pe Maiestatea Sa cu peni, nu-i așa? Însă vicarii nu sunt întotdeauna așa de practici cum am putea crede, nu-i așa, draguță?

Pe la ora două, eram complet istovită.

Când în cele din urmă m-am așezat pe scaun, pe rândul din față, centru, zumzăitul nerăbdător al publicului atinse punctul culminant. Sala era plină-ochi.

Undeva în culise, vicarul stinsese luminile și timp de câteva clipe am rămas în întuneric beznă.

M-am lăsat pe spate în scaun și muzica a început.

Unsprezece

Era o scurtă bucată muzicală de Mozart: una dintre acele melodii care te fac să te gândești că le-ai mai auzit și înainte, chiar dacă nu-i așa.

Îmi imaginam bobinele magnetofonului lui Rupert învârtindu-se în culise, tonalitățile muzicii strânse, prin magnetism, din lumea subatomică a oxidului de fier. Și pentru că, probabil, erau aproape două sute de ani de când Mozart le auzise prima oară în minte, părea oarecum firesc ca sunetele orchestrei simfonice să se fi adunat în particule de rugină.

Când s-a ridicat cortina, am avut un șoc: în loc să văd căsuța și dealurile idilice pe care mă așteptasem să le văd, scena era acum în totalitate neagră. Era clar că Rupert mascase decorul rural cu o husă neagră.

Un reflector se aprinse și chiar în centrul scenei se văzu un clavecin în miniatură, clapele de fildeș ale celor două claviaturi ale sale erau de un alb imaculat și contrastau cu întunericul înconjurător.

Muzica încetă și o tăcere anticipatoare cuprinse audiența. Ne aplecaserăm cu toții în față, așteptând...

Atenția ne fu reținută de o mișcare dintr-o latură a scenei și apoi o siluetă înaintă plină de încredere către clavecin – era Mozart!

Îmbrăcat într-un costum verde de mătase, cu dantelă la gât, dresuri albe până la genunchi, pantofi cu cataramă, arăta de parcă pătrunsese direct printr-o fereastră din secolul al optsprezecelea în secolul nostru. Peruca albă perfect pudrată încadra un chip trandafiriu și insolent; făcu mâna streășină la ochi, vrând să vadă, prin întuneric, cine fusese cel care avusese îndrăzneala să chicotească.

Scuturând din cap, se duse la instrumentul care îl aștepta, scoase un chibrit din buzunar și aprinse lumânările aflate câte una la fiecare margine a clapelor clavecinului.

Era o interpretare uluitoare! Audiența izbucni în aplauze. Cred că toți știam că eram martorii interpretării unui adevărat maestru.

Micul Mozart se așeză pe scaunul cu spătar din fața claviaturii, ridică mâinile, de parcă ar fi vrut să înceapă – apoi își trosni cu

zgomot încheieturile.

Un hohot puternic de râs se ridică dinspre audiență. Rupert trebuie să fi înregistrat de foarte aproape sunetul scos de un spărgător de nuci în plină activitate, mi-am zis: suna de parcă mica păpușă și-ar fi zdrobit fiecare oscior al mâinilor.

Și apoi încep să cânte, iar mâinile i se mișcau ușor și repede peste clape ca suveicile într-un război de țesut. Muzica era *Marșul Turcesc*: o melodie cadențată, puternică, vioaie care mă făcea să zâmbesc.

Nu e nevoie să descriu toată scena: de la scaunul care s-a prăbușit până la clapele claviaturilor care i-au prins marionetei degetele precum colții de rechin, toată scena, de la început și până la sfârșit, ne-a făcut să ne prăpădim de râs.

Când, în cele din urmă, mica siluetă reuși, în ciuda tuturor celor întâmplare, să-și croiască drum până la acordul final și triumfător, clavecinul se înalță, făcu o plecăciune și se plie cu dibăcie până încăpu într-o valiză, pe care marioneta o ridică. Apoi părăsi scena în aplauzele noastre furtunoase. Câțiva dintre noi se ridicară chiar în picioare.

Luminile se stinseră iar.

Fu un moment de pauză, de tăcere.

Când audiența se liniști, acordurile unei melodii – o melodie diferită – pluti către urechile noastre.

Am recunoscut imediat melodia. Era *Dimineața* din suita *Peer Gynt* de Edvard Grieg, și mi se păru alegerea perfectă.

– Bine ați venit pe Tărâmul Poveștilor, zise vocea unei femei în timp ce muzica pieria și un reflector se aprinse pentru a scoate la iveală cel mai straniu și remarcabil personaj!

Așezată în partea dreaptă a scenei – trebuie să se fi așezat când scena fusese cufundată în întuneric, m-am gândit –, purta un guler elisabetan de dantelă, o rochie neagră cu corsaj dantelat, pantofi de aceeași culoare, cu cataramă argintii pătrate și niște ochelari care stăteau cocoțați nesigur pe vârful nasului. Părul era o masă de bucle sure, care i se revărsa de sub pălăria țuguată.

– Numele meu este Mama Gâscă.

Era Nialla!

Se auziră niște oo-uri și aa-uri din audiență, iar ea rămase zâmbind răbdătoare, până ce încântarea se risipi.

– Ați vrea să vă spun o poveste? întrebă ea, cu o voce care nu era a Niallei, și cu toate astea nici a altcuiva.

– Da! strigă toată lumea, inclusiv vicarul.

– Foarte bine, atunci, zise Mama Gâscă. Voi începe cu începutul și voi continua până ajung la sfârșit. Și apoi mă voi opri.

Puteai auzi zgomotul făcut de un ac care cade.

– A fost odată ca niciodată, zise ea, într-un sat nu foarte îndepărtat...

Și pe măsură ce spunea aceste cuvinte, cortina roșie de catifea cu ciucuri aurii se deschise încetishor pentru a scoate la iveală căsuța tihnită pe care o zărisem din spatele scenei, însă acum o vedeam mai în detaliu: ferestrele cu ochiuri romboidale de geam, nalbele pictate în culori vii, scăunelul cu trei picioare folosit la muls...

– ... locuia o văduvă săracă care avea un fiu al cărui nume era Jack.

La asta, un băiat îmbrăcat în niște pantaloni scurți de piele, jachetă brodată și vestă apăru pe scenă, fluierând fals note din melodia de mai înainte.

– Mamă, strigă el – ești acasă? Vreau cina.

În momentul în care se întoarse ca să se uite în jurul său, apărându-și ochii cu mâna de lumina soarelui pictat, audiența slobozi un murmur colectiv.

Chipul lui Jack era chipul pe care îl recunoscurem cu toții, de parcă Rupert cioplise intenționat capul păpușii inspirându-se dintr-o fotografie a lui Robin, fiul care murise al familiei Ingleby. Asemănarea era stranie.

Ca vântul rece care suflă în noiembrie prin pădure, un val de șoapte tulburate străbătu sala.

– St! zise în cele din urmă cineva.

Cred că era vicarul.

Mă întrebam cum era pentru *el* să se confrunte cu chipul unui copil pe care îl înmormântase.

– Jack era un băiat foarte leneș, continuă Mama Gâscă. Și pentru că refuza să muncească, nu peste mult timp micile economii ale mamei sale dispăruă cu desăvârșire. În casă nu mai rămăsese nimic de mâncare și nu mai aveau nici măcar un singur bănuț cu care să cumpere hrană.

Acum apăru biata văduvă de după casă, cu o funie în mână și la celălalt capăt al funiei, cu o vacă. Ambele erau numai piele și os, însă vaca avea avantajul unei minunate perechi de ochi mari și câprui.

– Va trebui să vindem vaca la măcelărie, zise văduva.

La asta, ochii enormi ai vacii se întoarseră cu tristețe către

văduvă, apoi către Jack și, în cele din urmă, către spectatori.
„Ajutați-mă!” păreau să spună.

– Ahhhh! ziseră imediat toți cei din public, cu o notă de compasiune în glas.

Văduva se întoarse cu spatele la biata creatură și se îndepărtă, lăsându-l pe Jack să facă treaba murdară. Și nici nu plecă bine, că și apărură un negustor la poartă.

– Neața, conașule, îi spuse el lui Jack. Pari un flăcău isteț. Un flăcău care ar avea nevoie de niște boabe de fasole.

– E posibil, zise Jack.

– Jack credea despre sine că era un negustor iscusit, zise Mama Gâscă, și până să apuci să spui „*Llanfairpwllgwyngyllgogerychwymdrobwylllantysiliogogoch*”, care e numele unui loc din Țara Galilor, el și dădu vaca pe un pumn de boabe de fasole.

Vaca se împotrivi și își înfipse copitele în pământ în timp ce negustorul o trăgea după el, iar Jack rămase în picioare, privind la grămăjoara de boabe de fasole din palmă.

Apoi brusc se întoarse mama lui.

– Unde e vaca? întrebă ea.

Jack arată către drum și întinse mâna.

– Netotule ce ești! țipă văduva. Ești un nerod!

Și îi dădu un șut în fund.

La asta, un mare hohot de râs se ridică din rândul copiilor din public și trebuie să recunosc că și eu am chicotit puțin. Sunt la acea vârstă la care privesc astfel de lucruri cu două minți, una care râde pe înfundate de astfel de ștrengării și alta care nu depășește niciodată limita unui zâmbet mai degrabă istovit și sfios, ca al Giocondei.

În momentul în care primi șutul, Jack zbură efectiv în aer, împrăștiind boabele de fasole pretutindeni.

Acum toți spectatorii se tăvăleau pe jos de râs.

– Ar trebui să dormi în cotețul găinilor, zise văduva. Dacă ți-e foame, poți ciuguli grăunțe.

Și zicând asta, plecă.

– Bietul de mine, zise Jack și se întinse pe banca din fața căsuței.

Lumina soarelui păli destul de repede și brusc se făcu noapte. O lună plină străluci deasupra dealurilor cutate. Luminile din căsuță se aprinseră, strălucirea lor portocalie și caldă revărsându-se în curte. Jack tresări în somn, își schimbă poziția și începu să

sforăie.

– Dar iată! zise Mama Gâscă. Ceva se mișcă în grădină!

Acum muzica devenise mistică, era sunetul unui flaut auzit într-un bazar oriental.

Ceva se mișca în grădină! Ca prin magie, ceva care la început păru o sfoară verde, apoi o funie verde, începu să se ridice unduind-se din pământ, răsucindu-se și legănându-se ca o cobră în coșul unui fachir, până ce vârful se făcu nevăzut.

Pe măsură ce se înălța către cer și noaptea se preschimba repede în zi, vrejul creșcu din ce în ce mai gros, până ajunsese ca un copac verde ca smaraldul, care făcea căsuța să pară din ce în ce mai mică.

Și din nou, muzica era *Dimineața*.

Jack se întinse, căscă și se ridică cu stângăcie de pe bancă. Cu mâinile în șolduri, se lăsă extraordinar de mult pe spate, încercând să-și destindă încheieturile înțepenite. Și apoi zări vrejul de fasole.

Se trase înapoi de parcă ar fi primit un pumn, luptându-se să-și păstreze echilibrul, în timp ce picioarele i se împleticeau, iar brațele i se roteau ca paletele unei mori de vânt.

– Mamă! strigă el. Mamă! Mamă! Mamă! Mamă!

Bătrâna apăru imediat, cu mătura în mână și Jack se învârti nebunește în jurul ei, arătând cu degetul.

– Vedeți voi, boabele de fasole, zise Mama Gâscă, erau boabe vrăjite și noaptea crescuseră într-un vrej care ajunsese dincolo de nori.

Ei bine, toată lumea știe povestea lui Jack și a vrejului de fasole, așa că nu e nevoie să o repet aici. În următoarea oră, povestea fu depănată la fel cum fusese de sute de ani: ascensiunea lui Jack pe vrej, castelul din nori, soția uriașului și cum îl ascunse ea pe Jack în cuptor, harpa magică, pungile cu monede de argint și aur – totul fu spus aici, adus la viață într-o manieră minunată de geniul lui Rupert.

Ne ținu captivi în palma lui de la început până la sfârșit, de parcă el era uriașul și noi toți eram Jack. Ne făcu să râdem și să plângem și uneori ambele în același timp. Niciodată nu mai văzusem ceva asemănător.

Capul îmi zumzăia de întrebări. Cum era posibil ca Rupert să manipuleze luminile, efectele sonore, muzica și decorurile în timp ce mânua mai multe marionete și să dea naștere și vocilor tuturor personajelor? Cum oare făcuse el să crească vrejul de fasole? Cum puteau Jack și uriașul să fugă ca nebunii unul după celălalt fără

ca sforile să li se încurce? Cum răsărise soarele? Și luna?

Mama Gâscă avea dreptate: boabele de fasole *fuseseră* vrăjite și ne fermecaseră.

Iar acum sfârșitul era aproape. Jack cobora vrejul de fasole, cu pungi cu bani de aur și argint prinse la brâu. Uriașul îl urma îndeaproape.

– Oprește-te! tuna vocea uriașului. Oprește-te, hoțule, oprește-te!

Chiar înainte ca Jack să ajungă pe pământ, el strigă jos la maică-sa:

– Mamă! Mamă! Adu toporul! strigă el, și luându-i-l din mâini în momentul în care sări pe pământ, începu să taie cu furie vrejul de fasole, care părea că se retrage, rănit de lama ascuțită.

Muzica umplu sala într-un crescendo și veni un moment ciudat când timpul păru să înghețe. Apoi vrejul de fasole se prăbuși, iar o clipă mai târziu uriașul se zdrobi de pământ.

Ateriză în fața curții căsuței, cu ochii sticloși privind în gol peste capetele noastre și cu torsul lui gigantic care făcea căsuța să pară și mai mică. Uriașul era mort de-a binelea.

Copiii țipară – până și unii dintre părinți săriră în picioare.

Era, bineînțeles, Galligantus, monstrul articulat pe care îl văzusem înainte de spectacol. Însă nu aveam idee cât de înspăimântătoare erau căderea și moartea lui văzute din această perspectivă.

Inima îmi bătea cu putere în cutia toracică. Era superb!

– Și așa a murit Galligantus, zise Mama Gâscă, crudul uriaș. După o vreme, soția lui se simți singură în cer și găsi un alt uriaș cu care să se căsătorească. Jack și mama lui, acum mai bogați decât în cele mai frumoase visuri ale lor, trăiră, așa cum fac oamenii buni, fericiți până la adânci bătrâneți. Și știm că așa veți face și voi, cu toții.

Jack își scutură mâinile nepăsător, de parcă omorârea unui uriaș era ceva ce făcea în fiecare zi.

Cortina roșie coborî încetișor și pe când se întâmpla acest lucru, în sala parohială se dezlănțui iadul.

– Este diavolul! țipă vocea unei femei din spatele sălii. Diavolul l-a luat pe băiețel și l-a făcut mic! Dumnezeu să ne ajute pe toți! Este diavolul!

M-am întors și am văzut pe cineva agitându-se în ușa deschisă. Era Meg Nebuna. Ținu degetul îndreptat spre scenă, apoi ridică mâinile pentru a-și acoperi fața. În acel moment, luminile din sală

se aprinseră.

Vicarul se duse repede lângă ea.

– Nu! Nu! țipă ea. Nu o lua de aici pe bătrâna Meg! Las-o!

Reuși într-un fel să-i pună un braț pe după umăr și o conduse blând, dar ferm în bucătăria sălii parohiale unde, timp de un minut și ceva, biata ei voce răgușită putu fi auzită văicărindu-se: „Diavolul! Diavolul! Diavolul l-a luat pe bietul Robin!”

Se lăsă tăcerea. Părinții începură să-și îndrume copiii, cu toții subjugăți acum, spre ieșire.

Doamnele de la Asociația Femeilor făcură cum putură curățenie, apoi fugiră – probabil să bârfească, cu mâinile puse la gură, am bănuiră.

M-am pomenit singură.

Nialla părea să se fi volatilizat, cu toate că nu o văzusem plecând. Și pentru că puteam auzi murmurul estompat al vocilor din culise, probabil că Rupert se afla încă pe podul de unde își mânua păpușile.

Atunci m-am gândit să pun puțin osul la treabă. După cum spusese, proiectanții victorienii ai sălii făcuseră din interiorul acesteia un reverberator acustic perfect. Întinderea vastă a lambriurilor negre prelua și cele mai neînsemnate sunete și le îmbina în mod excepțional. Am descoperit că dacă stăteam chiar în centrul încăperii, cu auzul meu ascuțit, puteam cu ușurință să înțeleg fiecare cuvânt. Una dintre vocile pe care le auzisem îi aparținea lui Rupert.

– La dracu! zicea el, cu o șoaptă răsunătoare. La dracu, Nialla!

Nialla nu zise nimic, deși am crezut că aud un suspin.

– Ei bine, asta va trebui să înceteze. E limpede.

Ce anume va trebui să înceteze? Îi spusese oare că era însărcinată? Sau el vorbea despre cearta lui cu Mutt Wilmott? Sau cu Gordon Ingleby?

Înainte de a mai auzi vreun alt cuvânt, ușa dinspre bucătărie se deschise și vicarul intră în sală cu Meg Nebuna sprijinindu-se de brațul lui, urmată de Cynthia și de două membre ale Asociației Femeilor.

– Nici nu se pune problema, zicea Cynthia, nu se pune absolut deloc problema. Locul ăla duhnește a vapor de vopsea. În plus, nu trebuie să...

– Mi-e teamă că trebuie să te contrazic în această privință, draga mea. Această biată femeie trebuie să se odihnească undeva, și nu o putem trimite pachet înapoi într-o...

– Într-o cocioabă din pădure? întrebă Cynthia și o roșeață i se ridică în obraji.

– Flavia, fetiço, zise vicarul în momentul în care mă zări. Nu ai vrea tu să dai o fugă până la casa parohială? Ușa e deschisă. Ești amabilă să iei cărțile de pe canapeaua din biroul meu?... Nu contează foarte mult unde le pui. O să venim și noi acolo.

Nialla apăru brusc de după cortină.

– O clipă, Sfinția Voastră, zise ea. Vin și eu cu dumneavoastră.

Vedeam că se străduia să nu plângă, însă cu greu.

Biroul casei parohiale arăta de parcă Charles Kingsley tocmai pusese jos stiloul și ieșise din cameră. Rafturile de cărți, din podea până în tavan, erau îndesate cu volume care, judecând după copertele lor solemne, nu puteau prezenta decât un interes pur ecleziastic. Un birou dezordonat și plin ochi ocupa aproape toată fereastra încăperii și o sofa neagră din păr de cal – un Everest plin cu cărți prăfuite – stătea aplecată într-un unghi periculos pe covorul turcesc tocit.

De-abia terminasem de pus cărțile pe podea că Nialla și vicarul sosiră, conducând-o cu o atenție binevoitoare pe Meg către sofa. Ea părea năucită și nu reușea să scoată decât o serie de mormăieli nedeslușite, în timp ce Nialla o ajuta să se așeze și îi netezea hainele murdare.

O clipă mai târziu, silueta impunătoare a doctorului Darby umplu cadrul ușii. Probabil că cineva dăduse fuga până pe strada principală ca să-l aducă de la cabinet.

– Hm, se încumetă el să zică, în timp ce-și așeza pe podea trusa neagră, îi deschidea catarama și cotrobăia în interior.

Cu un mic foșnet, scoase la iveală o pungă de hârtie și extrase o bomboană mentolată, pe care și-o vârî în gură. Odată rezolvat acest detaliu, se aplecă deasupra lui Meg și se uită mai îndeaproape la ea.

– Hm, zise el din nou și cotrobăi în trusă după o seringă.

Umplu seringă respectivă cu un lichid incolor dintr-o sticlută, îi ridică mâneca lui Meg și îi înfipse acul în braț.

Meg nu scoase niciun sunet, doar se uită la el cu ochii ca ai unui cal căruia i se bat potcoavele.

Din șifonierul înalt din colț, ca prin magie, vicarul scoase la iveală o pernă și o pătură afgană în culori vii.

– Somnul de după-amiază.

Zâmbi, o înveli cu blândețe, iar Meg începu să sforăie înainte ca

ultimul dintre noi să iasă în liniște din cameră.

– Sfinția Voastră, zise Nialla pe neașteptate, știu că dumneavoastră aveți o părere îngrozitoare despre mine, dar am să vă cer un favor foarte mare.

– Cere-l, zise vicarul, aruncând o privire îngrijorată înspre Cynthia, care dădea târcoale pe undeva prin celălalt capăt al sălii.

– V-aș fi pe veci recunoscătoare dacă mi-ați permite să fac o baie fierbinte. Nu am mai făcut baie de atât de mult timp. Mă simt de parcă aș trăi sub o piatră.

– Bineînțeles, draga mea, zise vicarul. E sus la capătul holului. Găsești și săpun, și prosoape. Și nu băga în seamă micul iaht, adăugă el cu un zâmbet. E al meu.

În timp ce Nialla urca scările, scârțâitul unui toc de cauciuc se auzi pe dușumeaua ceruită și Cynthia dispăru.

– Cynthia s-a oferit să te ducă la Buckshaw, zise vicarul, întorcându-se către mine, și am știut imediat că îmi vindea gogoși. Bănuiesc că te vei întoarce în seara asta împreună cu ai tăi?

– Oo, bineînțeles, am zis. Toți sunt înnebuniți după *Jack și urejul de fasole*.

Cu Gladys legată riscant pe capotă, ne-am strecurat încetîșor pe alee în Oxfordul prăfuit și obosit. Cynthia, ca toate nevestele de vicari în general, avea tendința de a prelua controlul, învărtind volanul dintr-o parte într-alta într-o succesiune de opturi printre șirurile de gard viu aflate de-a lungul drumului.

Stând lângă ea pe locul din față, am avut ocazia să-i studiez prognatismul, prim-planul și profilul. Chiar și cu gura închisă, ea afișa un număr impresionant de dinți și m-am pomenit reconsiderându-mi serios revolta împotriva aparatului dentar.

– Întotdeauna e ceva, nu-i așa? zise ea brusc, cu chipul încă în flăcări din cauza recentei ei umiliri. Ești întotdeauna dat afară din propria casă de cineva care este mai nevoiaș, nu că m-ar deranja, bineînțeles. Mai întâi, au fost țiganii. Apoi, în timpul războiului, evacuații. Apoi, anul trecut, au venit iar țiganii. Denwin s-a dus la ei în Pădurea Gibbet și i-a invitat personal, pe fiecare dintre ei, să participe la Sfânta Împărtășanie. Bineînțeles că nici măcar unul singur nu și-a făcut apariția. În primul rând că țiganii sunt sălbatici, sau probabil romano-catolici. Nu că n-ar avea suflete – evident că au – însă credem întotdeauna că ale lor sunt mult mai stricate decât ale noastre.

– Mă întreb cum se descurcă Nialla cu baia? am remarcat pe un

ton vesel, în timp ce mergeam pe aleea castanilor de la Buckshaw.
Cynthia se uită drept în față, ținând volanul strâns.

– Prostii! declară mătușa Felicity. Vom merge împreună ca o familie ce suntem.

Ne aflam în salon, răsfirați cât era omenește posibil.

Tata mormăi ceva în legătură cu clasoarele lui de timbre și am văzut că Daffy își ținea deja răsuflarea în încercarea de a se preface că avea febră.

– Tu și fetele trebuie să ieșiți mai des, Haviland. Sunteți cu toții palizi ca niște meduze. Fac eu cinste. O să-i spun lui Clarence să vină cu mașina după ce mâncăm.

– Dar... reuși tata să spună.

– Nu voi accepta niciun „dar”, Haviland.

Afară, Dogger smulgea buruienile de pe marginea terasei. Mătușa Felicity lovi cu brutalitate în tocul ferestrei pentru a-i atrage atenția.

– Da, domnișoară? zise el, venind cu pălăria de paie în mână la ușa cu glasvand.

– Sună-l pe Clarence și spune-i că vom avea nevoie de un taxi pentru șapte persoane la ora șase și treizeci de minute.

– Șase și treizeci de minute, domnișoară? întrebă Dogger, încruntându-se.

– Bineînțeles, zise Mătușa Felicity. Va trebui să facă două drumuri. Bănuiesc că tu și doamna Mullet o să vă supărați rău dacă nu mergeți cu noi. Vezi tu, spectacolele de păpuși nu sunt doar pentru cei cu sânge albastru.

– Vă mulțumesc, domnișoară, zise Dogger.

Am încercat să-i surprind privirea, însă el plecase deja.

Doisprezece

Clarence opri taxiul în fața intrării la biserică la șapte fără douăzeci de minute. Ocoli taxiul și ținu ușa deschisă pentru mătușa Felicity, care insistase să stea lângă el pe locul din față pentru „a nu-i scăpa din ochi pe vitezomani”, după cum se exprimase ea.

Se îmbrăcase cu un fel de capă de operetă peste un costum voluminos din mătase roșie care părea șterpelit dintr-un harem persan. Pălăria ei era o sacoșă pliată de culoare neagră cu o pană de păun ridicându-se ca fumul din *Scotianul zburător*²⁶; în picioare avea o pereche de papuci medievali galben-muștar, cu vârfuri lungi și răsucite ca niște schiuri. Când sosirăm la sala parohială, tata și Feely coborâră de pe locurile din spate ale taxiului.

– Acum du-te și adu-i și pe ceilalți, Clarence, ordonă mătușa Felicity – și nu te mocăi.

Clarence ridică degetul arătător la cozorocul chipiului și schimbând impertinent vitezele, dispăru.

În sala parohială, am aflat că întregul rând din față ne fusese rezervat. În mod evident mătușa Felicity nu se zgârcise în privința costului biletelor. Ea și tata urmau să stea în centru, iar Feely și Daffy în stânga lor. Eu eram în dreapta tatii, cu Dogger și doamna Mullet de-o parte și de alta.

Toată lumea era pregătită. Luminile sălii fuseseră deja coborâte la un nivel care făcea așteptarea plăcută. Din culise venea plutind o muzică de fond și, din timp în timp, cortina din catifea roșie de pe scena păpușilor se mișca ademenitor.

Întreaga populație din Bishop's Lacey părea că se afla acolo. Am văzut că Mutt Wilmott se așezase aproape de peretele din fundul sălii. Domnișoara Cool era pe rândul din spatele lui, ascultând-o pe Cynthia Richardson, care îi șoptea ceva la ureche, iar în spatele ei se afla domnișoara Mountjoy, nepoata răposatului domn Twining, fostul dascăl al tatei. În dreapta domnișoarei Mountjoy de la Ferma Hulubăriei erau Dieter Schrantz și Sally Straw, agricultoarea, care stăteau unul lângă altul. Le-am făcut un mic semn cu mâna și amândoi au zâmbit.

²⁶ În engleză, *The Flying Scotsman* – tren expres de pasageri.

– *Haroo, mon vieux*²⁷ – Flavia!

Era Maximilian Wight, vecinul nostru miniatural care, după câteva concerte mondiale triumfătoare ca pianist, se stabilise în cele din urmă în sat la noi pentru a preda muzica. Feely fusese una dintre elevele sale, însă renunțase la lecții în momentul în care Max începuse să pună prea multe întrebări indiscrete în legătură cu „iubiții” ei.

Max flutură o mică mănușă albă și i-am făcut și eu cu mâna.

Pe când studiam cu atenție șirurile de chipuri, ochii mi se opriră brusc la o femeie cu părul negru îmbrăcată cu un compleu tricotat, verde-pal. Nu era o persoană pe care s-o mai fi văzut până atunci și trebuia să fie, m-am gândit, cineva care nu era din Bishop's Lacey. Probabil vreo rudă venită în vizită.

Bărbatul de lângă ea mă văzu zgâindu-mă și schiță un zâmbet plăcut: era inspectorul Hewitt. Nu trecuse mult de când îl ajutasem să aducă un criminal în fața justiției.

Într-o clipită, m-am aflat în fața lui, lăsându-mă cu stânjeneală când pe un picior când pe altul, deoarece îmi dădeam seama că venisem, cel mai probabil, nepoftită.

– Mă gândeam eu că te voi întâlni aici, zise inspectorul.

Nu era o remarcă deosebit de originală, însă ascundea cu dibăcie ceea ce părea să fie un moment stânjenitor.

– Antigone, îi spuse el femeii cu părul negru, fă cunoștință cu Flavia de Luce.

Știam mai mult ca sigur că ea o să spună: „O, da, soțul meu mi-a pomenit de tine” și că o să facă asta cu acel zâmbet afectat care sugerează atât de multe despre conversația amuzantă care urmasse între ei.

– Sunt atât de încântată să te cunosc, Flavia, zise ea, întinzând cea mai frumoasă mână din lume și scuturând-o viguros pe a mea – și să descopăr că și tu îmi împărtășești dragostea pentru marionete.

Dacă mi-ar fi spus „aport”, aş fi răspuns la comandă.

– Îmi place numele dumneavoastră, am îngăimat.

– Da? Tatăl meu era grec și mama italiană. Ea era profesoară de balet, iar el era negustor de pește, așa că am crescut dansând pe străzile din Billingsgate.

Cu părul ei negru și ochii verzi ca marea, era imaginea *Florei* lui Botticelli, ale cărei trăsături împodobeau spatele unei oglinzi de la

²⁷ Atenție, bătrâne (fr.).

Buckshaw pe care tata i-o dăruise odinioară Harrietei.

Voiam să întreb: „În ce insulă îndepărtată este altarul tău? Ca să te pot venera acolo?”, însă m-am mulțumit să-mi târșai picioarele și să mormăi:

– Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Hewitt. Sper ca dumneavoastră și domnului inspector Hewitt să vă placă spectacolul.

Pe când mă strecuram la locul meu, vicarul veni hotărât în fața scenei și rămase acolo. Zâmbi cu indulgență, așteptând ca Daffy, doamna Mullet și Dogger să se așeze ușor la locurile lor.

– Doamnelor și domnilor, băieți și fete, dragi enoriași ai parohiei Sfântul Tancred și din alte părți, vă mulțumesc că ați venit. Suntem onorați să-l primim în seara aceasta, în mijlocul nostru, pe renumitul păpușar – dacă îmi va permite să mă folosesc de acest ilustru termen – Rupert Porson.

(*Aplauze.*)

– Deși domnul Porson, sau Rupert, dacă mi se permite, este mai cunoscut în zilele noastre pentru spectacolele sale de la televiziunea BBC, cu *Regatul vrăjit*, care, sunt sigur că știți cu toții, este tărâmul Veveriței Snoddy...

(*Aplauze.*)

– ...aflu din surse demne de încredere că a călătorit foarte mult, prezentându-și arta în mânuirea păpușilor sub toate formele sale, și că a interpretat, nu o dată, în fața unuia dintre capetele încoronate ale Europei.

(*Aplauze.*)

– Însă înainte ca Jack să vândă vaca mamei sale pentru un pumn de boabe de fasole...

– St! Nu dezvăluiți povestea, Sfinția Voastră!

(*Tully Stoker, proprietarul hanului Treisprezece Rățoi, întâmpinat cu hohote de râs, inclusiv al său.*)

– ...și în timp ce maestrul își pregătește sforile fermecate, doamnele de la Asociația Femeilor din parohia Sfântul Tancred sunt încântate să vi le prezinte, pentru divertismentul dumneavoastră muzical, pe domnișoarele Puddock, Lavinia și Aurelia.

„O, Doamne! Cruță-ne! Te rog, cruță-ne!”

Fuseserăm scutiți să le ascultăm în timpul matineului doar fiindcă avuseseră prea multă treabă la cofetăria *Sfântul Nicholas*, care le aparținea, pentru a putea fi de față și atunci.

Domnișoarele Puddock se agățau ca înecatele de manifestările

culturale care aveau loc în sala de spectacole a parohiei Sfântul Tancred. Indiferent dacă era un ceai organizat de Liga Doamnelor, un concurs de whist al Asociației Altarului, un târg de vechituri al Armatei Femeilor sau un spectacol floral organizat primăvara de Organizația Sacristiei, domnișoarele Puddock aveau să apară în spectacol, fie vară, fie iarnă, fie ploaie, fie soare.

Domnișoara Lavinia se va așeza în fața pianinei, va cotrobăi în plasa ei și va pescui în cele din urmă de acolo o partitură ruptă: *Ultimul atac al lui Napoleon*.

După o așteptare interminabilă – în timpul căreia își va lungi gâtul până ce nasul îi va atinge foile –, va sta nemișcată, cu spinarea țeapănă ca un vătrai, va ridica mâinile deasupra claviaturii, le va lăsa să cadă, se va uita cruciș la partitură și apoi se va repezi furtunos la ea ca un urs grizzly care apucă cu ghearele un somon într-un documentar transmis pe canalul Pathé.

După ce va termina, sora ei, domnișoara Aurelia, îi va lua locul, iar degetele ei ascunse sub niște mănuși albe vor peria alene claviatura prăfuită a pianului și vor susura (nu există alt cuvânt pentru ce face ea) *Izvorul din Bendemeer*.

După aceea, președintele va anunța că Organizația Sacristiei a votat în unanimitate să le ofere domnișoarelor Puddock un onorariu: „o punguță apreciativă”, după cum se exprimă el întotdeauna.

Și apoi vor pleca!

Domnișoara Lavinia, cu ochii țintă la partitură, era pătrunsă de *Ultimul atac al lui Napoleon*, și am observat pentru prima oară că, în timp ce citea partitura, buzele i se mișcau. Nu mă puteam abține să nu mă întreb ce anume spunea. Piesa muzicală nu avea versuri – era posibil oare ca ea să numească notele? Sau să se roage?

Din fericire, o luă într-un galop ceva mai rapid decât de obicei, iar chestia se termină relativ curând. Am observat că mușchii maxilarului lui Feely zvâcneau și că Max arăta de parcă mesteca niște dropsuri din inox.

Acum era rândul domnișoarei Aurelia. Domnișoara Lavinia zdrângăni la pian primele câteva acorduri înainte ca sora ei să i se alăture:

*Lângă Izvorul din Bendemeer este o boltă de trandafiri
Și privighetoarea cântă cât e ziua de lungă.
În vremea copilăriei mele era un vis dulce.*

(După cum arăta, domnișoara Aurelia trebuie să fi copilărit în timpul domniei lui George al Treilea.)

Să stai sub trandafiri și să ascuți cântecul păsării.

Când termină, se auziră doar câteva aplauze politicoase, și domnișoara Aurelia rămase câteva clipe cu capul sus, ștergând pianul de praf cu degetele, așteptând să i se ceară un bis. Dar spectatorii, în loc să o încurajeze, se așezară mai bine pe locurile lor, iar unii dintre noi ne puserăm mâinile în sân.

În momentul în care luminile din sală se stinseră, m-am întors pentru a arunca o ultimă privire spre public. Vreo câțiva întârziați tocmai se așezau la locurile lor pe interval. Spre groaza mea, am văzut că aceștia erau Gordon și Grace Ingleby, ea îmbrăcată cu obișnuitele și îngrozitoarele ei haine negre, el purtând un melon, pentru numele lui Dumnezeu! Niciunul dintre ei nu părea fericit să se afle aici.

La început, am simțit cum furia îmi crește în piept. De ce nu îi prevenise nimeni? De ce nimănui nu-i pășase suficient de mult de ei pentru a-i ține departe de acel spectacol?

De ce nu făcusem chiar eu ceva?

Fără să vreau, îmi veni în minte ceva ce îmi spusese Daffy odată: este datoria unui monarh constituțional să prevină și să informeze.

Dacă Maiestatea Sa Regele George al Șaselea s-ar afla printre noi în seara asta, ar fi obligat să-i ia deoparte și să le spună ceva despre păpușa care avea chipul copilului lor mort. Însă regele nu se afla printre noi.

Și în afară de asta, era deja prea târziu... Sala era în beznă totală. Nimeni nu părea să-i fi observat pe cei doi Ingleby.

Apoi, spectacolul începu. Din cauza reprezentăției interminabile a domnișoarelor Puddock, bănuiesc, Rupert decise să renunțe la momentul cu Mozart și să treacă direct la spectacolul principal.

Cortina de catifea roșie se ridică, dezvăluind fereastra căsuței. Reflectorul se aprinse pentru a o lumina pe Nialla îmbrăcată în costumul ei de Mamă Gâscă. *Dimineața* de Grieg pluti în aer, zugrăvind în minte imagini obsedante cu păduri întunecate și fiorduri înghețate.

– Odată, demult, într-un sătuc nu foarte îndepărtat, începu Nialla – trăia o văduvă împreună cu fiul ei, al cărui nume era Jack.

Și intră Jack: Jack cel cu chipul lui Robin Ingleby.

Și din nou se făcu auzită acea inhalare puternică a aerului în momentul în care unele persoane din public recunoscuseră trăsăturile băiatului mort. De-abia dacă îndrăzneam să mă întorc și să privesc, însă prefăcându-mă că fusta mi se agățase în mecanismul de pliere al scaunului, am putut să mă răsucesc suficient de mult pentru a-i privi pe furiș pe cei doi Ingleby. Ochii lui Grace se măriseră și priveau fix, însă nu țipă; părea să fi înghețat acolo unde se afla. Gordon se agățase de mâna ei, însă ea nu băgă de seamă acest lucru.

Pe scenă, păpușa Jack strigă:

– Mamă, ești acasă? Vreau cina.

– Jack era un băiat foarte leneș, zise Mama Gâscă. Și pentru că refuza să muncească, în scurt timp, puținele economii dispărură de tot. În casă nu mai era nimic de mâncare, iar pentru hrană nu mai rămăsese nici măcar un bănuț.

Răsufălările întretăiate și murmurile se stinseră, iar spectacolul continuă. Rupert era într-o formă excelentă, păpușile erau atât de convingătoare în mișcările lor și atât de perfect li se dăduse grai, încât publicul căzu curând sub vraja lor – după cum sugerase vicarul că se va întâmpla.

Luminate de reflectoarele colorate ale scenei, chipurile oamenilor din jurul meu erau chipurile dintr-un tablou de Toulouse-Lautrec, roșii, supraîncălzite și extraordinar de atente la micile actori din lemn. În timp ce mătușa Felicity zdrobea între dinți o bomboană mentolată, am observat că până și tata avea o expresie pe jumătate amuzată pe chip, deși nu puteam deloc să-mi dau seama dacă era provocată de păpuși sau de sora lui.

Târgul cu vaca, cu boabele de fasole și cu șutul în turul pantalonilor fură întâmpinate de râsete și mai gălăgioase decât la spectacolul de după-amiază.

Gurile (inclusiv cea a lui Daffy) rămaseră căscate în momentul în care vrejul de fasole crescui în timp ce Jack dormea, și spectatorii începură să-și dea coate, cuprinși de încântare. În momentul în care Jack se cățăra pe vrejul de fasole și pătrunse în împărăția uriașului, toți cei din Bishop's Lacey îi mâncau din palmă lui Rupert.

„Cum va reacționa Mutt Wilmott la acest succes?” mă întrebam. Iată-l pe Rupert, evident la cel mai bun spectacol în direct (ca să spun așa) al său, fără televizorul – minunat oricum – care să stea între el și public. Când m-am întors să mă uit, am văzut că Mutt

plecase și că vicarul se așezase în locul lui.

Lucru și mai ciudat, nici Gordon Ingleby nu mai era prezent. Scaunul său era gol, dar Grace rămăsese nemișcată, ochii ei absenți fixând scena unde soția uriașului tocmai îl ascunsese pe Jack în cuptorul mare de piatră.

– Tihi, tiha, tiha, tihi! tună uriașul în momentul în care intră în bucătărie. Simt miros d-englez pe-aici!

– Jack sări afară din cuptor... zise Mama Gâscă.

– Stăpâne! Stăpâne! strigă harpa fermecată, ciupindu-și agitată propriile corzi.

Aceasta era partea care îmi plăcea mie cel mai mult.

– ... Înșfăcă harpa fermecată și o luă la sănătoasa cu uriașul pe urmele sale!

Și Jack coborî pe vrejul de fasole, cu frunzele verzi ridicându-se în jurul său. Când vegetația se rări în cele din urmă, scena se schimbă și apăru coliba mamei sale. Era un efect uimitor și nu înțelegeam pentru nimic în lume cum făcuse Rupert acest lucru. Va trebui să-l întreb.

– Mamă! Mamă! Adu toporul! țipă Jack, și bătrâna veni șchiopătând din grădină – of, atât de încet! – cu toporul în mână.

Jack se năpusti asupra vrejului de fasole cu toată puterea, toporul zburând repede și furios, vrejul trăgându-se înapoi rănit parcă de lama care scânteia hapsân.

Și apoi, la fel ca înainte, vrejul de fasole se încovoie și se prăbuși la pământ.

Jack parcă se uita în sus când, cu un bubuit, uriașul căzu din cer.

Preț de câteva clipe, monstrul se zvârcoli groaznic, o dâră de sânge roșu prelingându-i-se din colțul gurii, capul lui înspăimântător și umerii umplură scena cu scânteii, în timp ce din părul și barba care îi luaseră foc se înălța un miros înțepător. Însă ochii goi care priveau fix fără să-i vadă pe ai mei nu erau aceia ai uriașului făcut din sârme, Galligantus – ci erau ochii umezi și muribunzi ai lui Rupert Porson.

Și apoi, luminile se stinseră.

Treisprezece

Cufundați brusc în întuneric, spectatorii traseră cu toții aer în piept și sloboziră un icnet colectiv.

În bucătărie, cineva avu inspirația de a aprinde o lanternă și după o clipă sosi purtând-o ca pe o torță în sala parohială.

Ce prezență de spirit avusese vicarul să tragă cortina! Cel puțin, asta încerca să facă în momentul în care fu oprit de o voce puternică și autoritară:

– Nu! Nu! La o parte! Nu atingeți nimic!

Era Dogger. Se ridicase în picioare și îi ținea calea vicarului, cu brațele larg desfăcute, părând să fie la fel de surprins ca și noi de propria lui îndrăzneală. Nialla, care sărise în picioare și făcuse un pas către avanscenă, îngheță brusc în locul în care se afla.

Toate acestea se petrecură în raza mișcătoare a lanternei, făcând ca totul să pară o dramă înfiorătoare interpretată în timpul unui raid aerian și luminată de un proiector de căutare.

O a doua voce se făcu auzită din întuneric în fundul sălii: vocea inspectorului Hewitt.

– Toată lumea să rămână nemișcată – vă rog să rămâneți la locurile dumneavoastră. Nu vă mișcați până nu vă spun eu.

Merse în pas alert către partea din față a sălii și dispăru în culise, în timp ce lângă ușă cineva se juca zadarnic cu întrerupătoarele, căci becurile incandescente rămaseră stinse în candelabrele lor înghețate de sticlă.

Se auziră câteva mormăieli de protest până când polițistul Linnet – îmbrăcat în civil – veni în fața primului rând de scaune, ridică o mână pentru a capta atenția oamenilor. Adusese o a doua lanternă, pe care o proiectase în sus pe propriul său chip, dându-i un aspect cadaveric înspăimântător.

– Vă rog să faceți ce vă spune inspectorul, le spuse el spectatorilor. El se ocupă acum de caz.

Am observat că doctorul Darby își croia deja drum către scenă pe intervalul aglomerat din margine.

Când am privit-o pe Nialla, părea ținută pe loc; nu mișcase nici măcar un singur mușchi. Pălăria ei țuguia de Mamă Gâscă stătea strâmbă și, dacă situația n-ar fi fost cum era, aș fi râs de m-aș fi tăvălit pe jos de felul cum arăta.

Primul meu impuls a fost, bineînțeles, de a mă duce la ea, însă m-am pomenit reținută de una din mâinile tatei, lăsată greu pe brațul meu.

Când trupul lui Rupert se prăbușise pe podea, atât Daffy cât și Feely săriseră în picioare. Tata încă le făcea semn să se așeze, însă erau prea surescitate pentru a-i mai da atenție.

Inspectorul reapăru în pragul ușii din stânga scenei. Erau două astfel de coridoare – câte unul pe fiecare parte – ducând fiecare către o ieșire și către niște trepte care urcau spre scenă. În aceste țărcuri, erau așezate corurile de îngeri chicotitori pentru Spectacolul Anual de Crăciun al parohiei Sfântul Tancred.

– Domnule polițist Linnet, îmi dați vă rog lanterna?

Linnet îi înmână lanterna sa Ever Ready cu cinci celule luminoase, care semăna cu cele văzute la cinema și folosite pentru a căuta prin mlaștini pline de ceață. O adusese probabil pentru a-și lumina drumul către casă după spectacol, fără a se gândi că-i va deveni atât de utilă.

– Mă puteți asculta, vă rog? zise inspectorul Hewitt. Facem tot posibilul să reparăm lumina, însă e posibil să dureze ceva vreme până vom putea să o aprindem de tot. E posibil să fie nevoie, pentru siguranță, să pornim și să oprim curentul de câteva ori. V-aș ruga să vă reocupați locurile și să rămâneți acolo până vă voi da instrucțiuni suplimentare. Nu există absolut niciun motiv de panică, așa că vă rog să vă păstrați calmul.

L-am auzit spunându-i încetișor polițistului Linnet:

– Acoperă scena cu afișul acela de la balcon.

Arată către o fâșie lată de pânză care se întindea de-a lungul balconului de deasupra intrării principale: *Institutul Femeilor din Parohia Sfântul Tancred* scria pe ea, alături de o cruce roșu cu alb a Sfântului George, *O sută de ani de serviciu 1850–1950*.

– Și după ce faci asta, adăugă inspectorul, sună-i pe Graves și Woolmer. Transmite-le complimente și spune-le să vină cât pot de repede.

– E seara lor de cricket, domnule, zise Linnet.

– Așa este. În acest caz, transmite-le complimentele și regretele mele. Sunt sigur că Sfinția Sa îți va permite să folosești telefonul?

– Vai mie! zise vicarul, privind nedumerit în jurul său în sală. Avem unul, bineînțeles... pentru nevoile Asociației Doamnelor și ale Institutului Femeilor, știți... Însă mă tem că am fost obligați să-l ținem încuiat într-un dulap în bucătărie... Prea multe persoane le telefonează interurban prietenilor din Devon și odată, chiar din

Scotia.

– Și cheia? întrebă inspectorul Hewitt.

– I-am înmănat-o unui domn de la Londra, chiar înaintea spectacolului – de la BBC a zis că era –, trebuia să dea un telefon urgent... A zis că o să-mi plătească convorbirea din buzunarul propriu după ce va suna centralista înapoi ca să anunțe costul. Ce ciudat, nu-l mai văd acum aici. Totuși, mai există și telefonul din casa parohială, adăugă el.

Primul meu impuls a fost să mă ofer să deschid încuietoarea cu un șperaclu, însă înainte de a putea spune ceva, inspectorul Hewitt scutură din cap.

– Sunt sigur că putem da balamalele jos fără a produce stricăciuni.

Îi făcu semn cu degetul lui George Carew, dulgherul satului, care se ridică imediat din scaunul său.

În afara luminii ocazionale de la lanterna din culise, am rămas în întuneric un timp care îmi păru a fi o eternitate.

Și apoi brusc, luminile se reaprinsesă, făcându-ne pe toți să clipim, să ne frecăm la ochi și să ne uităm prostește unii la alții.

Și iată-l pe Rupert, cu chipul său mort, înghețat într-o expresie de surpriză, ocupând încă centrul scenei. Aveau să-i acopere curând trupul cu afișul și am realizat că dacă urma să-mi aduc aminte scena pentru viitoare referințe, trebuia să fac mental o serie de instanțanee care să nu se șteargă. Nu aveam mult timp la dispoziție pentru a lucra.

Clic!

Ochii: pupilele erau extrem de dilatate, atât de dilatate, încât dacă aș fi putut să mă apropii mai mult de cadavru, sunt absolut sigură că aș fi putut să mă văd reflectată în suprafețele lor convexe la fel de clar precum se reflecta Jan van Eyck în oglinda dormitorului din tabloul de nuntă al soților Arnolfini.

Totuși, nu pentru multă vreme: pe corneele începuse deja să se formeze o peliculă și sclerele începuseră să-și piardă strălucirea.

Clic!

Trupul nu se mai zvârcolea. Pielea căpătase o tentă albăstruie. Colțul gurii părea să nu mai sângereze și, cu toate că se mai vedea încă puțin sânge, acesta părea acum mai închis la culoare și mai închegat, deși era posibil ca luminile roșii, verzi și maronii ale rampei să-mi fi influențat percepția în privința culorilor.

Clic!

Pe frunte, chiar sub scalp, era o pată întunecată de dimensiunea și forma unei monede de șase peni. Deși părul îi ardea încă mocnit, umplând sala de mirosul acru pe care ne-am aștepta să-l simțim ori de câte ori cheratina cu aminoacizi bogați în sulf arde, ca să nu mai vorbim de fumul care se aduna gros în jurul surselor de iluminat. Am observat că decorul și cortina erau destul de intacte, deci trebuie să fi fost altceva care ardea încă în culise. Judecând după mirosul de iarbă arsă, am bănuț că era în – probabil pânză.

Clic!

Când Rupert se prăbușise, Nialla sărise în picioare și se îndreptase spre scenă, însă se oprise, ezitând. Ciudat, nimeni, inclusiv eu, nu se dusese la ea, și acum, după ce trecuseră mai multe minute, se îndrepta încetișor spre bucătărie cu amândouă mâinile pe față. „Era oare o reacție întârziată?” mă întrebam eu. „Sau ceva mai mult?”

Linnet veni tropăind în partea din față a sălii, cu afișul făcut sul sub braț, ținând încă în mână briceagul mare cu care îi tăiasse sforile. El și vicarul se mișcară repede, întinseră pânza între două cuiere și blocau astfel priveliștea decedatului.

Ei bine, *presupuneam* că Rupert era decedat. Inspectorul Hewitt sigur verificase dacă existau semne vitale când se dusese prima dată în culise, iar eu nu-l auzisem sunând la ambulanță. Nimeni, din câte știam, nu încercase încă să-l resusciteze. Nimeni, de fapt, nu părea nerăbdător să atingă acel trup. Nici măcar doctorul Darby nu dăduse fuga să-l salveze.

Toate aceste lucruri se întâmplară, bineînțeles, înainte ca noi să ne dezmeticim: în realitate, nu ar fi avut cum să dureze mai mult de cinci minute.

Apoi, după cum spusese inspectorul că se va întâmpla, luminile se stinseră din nou.

La început a fost acel sentiment de plonjare în ceea ce Daffy numește „un întuneric crepuscular”, iar doamna Mullet, „amurg”. Doamna Mullet, apropo, stătea la fel ca atunci când începuse spectacolul, ca o figură de ceară cu jumătate de zâmbet pe chip. Puteam presupune că încă zâmbea ca un bufon în întuneric.

Tocmai acel întuneric pare, la prima vedere, să paralizaze toate simțurile.

Însă apoi îți dai seama că lucrurile nu sunt chiar atât de negre cum par, și nici atât de tăcute. Fascicule luminoase, spre exemplu, pătrundeau prin draperiile uzate care fuseseră folosite pentru a

acoperi ferestrele încă de dinainte de război, și cu toate că afară era puțină lumină, era suficientă pentru a crea un vag contur al formelor mai mari ale sălii.

De după draperii veni zgomotul unor pași hotărâți, și afișul, care fusese pus în fața scenei păpușilor, fu brusc luminat din spate de lumina galbenă a unei lanterne puternice.

Acum începu înspăimântătorul spectacol al umbrelor. Silueta doctorului Darby fu văzută aplecându-se și atingând trupul, căutând fără îndoială semne vitale. L-aș fi putut scuti de efort.

Umbra scutură din cap și un suspin puternic se înălță din rândul spectatorilor. Mi se părea clar, odată Rupert declarat mort, că inspectorul Hewitt va dori să lase lucrurile neatinsse până ce sergentul detectiv Woolmer avea să sosească de la Hinley cu aparatul său de fotografiat cu burduf.

Între timp, mătușa Felicity cotrobăia în poșetă după niște bomboane mentolate și o auzeam inspirând și expirând pe nas. În stânga mea, Daffy îi șoptea ceva lui Feely, însă pentru că tata, care stătea între noi, își dregea glasul la intervale regulate, așa cum face ori de câte ori e nervos sau supărat, nu prea puteam înțelege ce spunea Daffy.

După ceea ce păru o altă eternitate, luminile se reaprinseseră și din nou clipirăm cu toții buimaci.

Doamna Mullet își tampona ochii cu o batistă, umerii i se zguduiau și mi-am dat seama că plângea încetișor. Și Dogger observă asta. Îi oferii brațul pe care ea îl acceptă fără a-și ridica ochii, iar el o conduse la bucătărie.

Dogger se întoarse în mai puțin de un minut.

– O să fie mai în largul ei printre oale și cratițe, îmi șopti în timp ce se așeza din nou la locul său.

O puternică străfulgerare de lumină decoloră sala timp de o clipă, și eu, precum ceilalți, mă întorsei să văd dacă sosise detectivul sergent Woolmer. El își aranjă aparatul voluminos și trepiedul pe balcon și ne immortaliză pe toți pe film. În momentul în care blițul se declanșă pentru a doua oară, îmi trecu prin minte că această a doua poziție nu ar arăta altceva decât o mare de fețe albe întoarse și îndreptate sus. Lucru care, probabil, era exact ceea ce voia el.

– Vă rog – îmi puteți acorda puțină atenție? zise inspectorul Hewitt care ieșise acum de după draperiile negre și stătea în centrul scenei. Îmi pare rău că trebuie să vă spun că aici s-a întâmplat un accident nefericit și că domnul Porson este mort.

Deși adevărul ar fi trebuit să fie evident, confirmarea sa provocă dezlănțuirea unui val de sunete din rândul spectatorilor: un amestec de râsuflări întretăiate, plânsete și șoapte surescitate. Inspectorul așteptă ca toate acestea să înceteze.

– Mă tem că va trebui să vă cer să mai rămâneți ceva vreme la locurile dumneavoastră, până vă vom nota numele și adresele și vom lua câte o scurtă declarație de la fiecare dintre dumneavoastră. Acest proces va dura ceva timp, iar pentru asta trebuie să-mi cer scuze. După ce veți fi interogați, veți fi liberi să plecați, cu toate că e posibil să dorim să vorbim din nou cu dumneavoastră altă dată. Vă mulțumesc pentru atenție.

Îi făcu semn cu capul cuiva care se afla în spatele meu și văzui că era detectivul sergent Graves. Mă întrebai dacă sergentul își va mai aminti de mine. Îl întâlnisem prima oară la Buckshaw în timpul investigației poliției cu privire la moartea fostului coleg de școală al tatei, Horace Bonepenny. Mi-am ținut ochii ațintiți pe chipul său pe când se îndrepta înspre partea din față a sălii și în cele din urmă, am fost răsplătită cu un zâmbet vag, dar evident.

– Începători! pufni mătușa Felicity. Răcanii din forțele polițienești caută unde nu e necesar.

– E foarte experimentat, am șoptit eu. E detectiv sergent deja.

– Prostii! zise ea și băgă mâna în poșetă după altă bomboană mentolată.

Din moment ce cadavrul fusese ascuns privirilor, nu îmi mai rămânea nimic de făcut decât să studiez oamenii din jurul meu.

Dieter, am observat, se uita fix la Feely. Deși stătea împreună cu Sally Straw – a cărei față era ca un nor de furtună –, se zgâia la profilul surorii mele de parcă părul ei ar fi fost un altar turnat în aur.

Și Daffy observase asta. În momentul în care îmi văzu expresia de nedumerire de pe chip, se aplecă spre mine prin fața tatei și îmi șopti:

– Expresia pe care o cauți este „pasiune cuviincioasă”.

Apoi își îndreptă spatele și nu-mi mai spuse nimic.

Tata nu ne dădu niciun fel de atenție. Se retrăsese deja în propria sa lume: o lume de cerneluri colorate și perforații-per-centimetru; o lume de clasoare și gumă arabică; o lume unde Binevoitoarea Sa Maiestate, regele George al Șaselea, era bine instalat atât pe tron, cât și pe mărcile poștale ale Marii Britanii; o lume în care tristețea – și realitatea – nu aveau loc.

În cele din urmă, interogatoriile începură. În timp ce

inspectorul Hewitt și sergentul Woolmer se ocupau de o parte a sălii, sergentul Graves și polițistul Linnet se îngrijeau de cealaltă.

A fost un proces lung și epuizant. Timpul, după cum se spune, se agăța de mâinile noastre sau, ca să fiu mai exactă, de fundurile noastre. Chiar și mătușa Felicity se foia incomodată în căptușeala ei mai mult decât amplă.

– Vă puteți ridica și dezmoști, spusese inspectorul Hewitt la un moment dat – însă vă rog să nu vă mișcați de la locurile dumneavoastră.

Probabil că nu trecu mai mult de o oră până ce ajunseră la noi, însă păru să dureze o veșnicie. Tata se duse primul în colțul unde fuseseră instalate o masă simplă de lemn cu două scaune. Nu puteam auzi ce îl întreba inspectorul și nu puteam auzi nici răspunsurile tatei, care păreau să conștie în mare din scuturări ale capului în semn de negare.

Nu trecuse prea multă vreme de când inspectorul Hewitt îl acuzase pe tata de asasinarea lui Horace Bonepenny și, cu toate că tata nu spusese acest lucru în prea multe cuvinte, încă simțea o oarecare răceală față de forțele polițienești. Se întoarse repede înapoi, iar eu așteptai cu răbdare în timp ce mătușa Felicity, apoi Feely, apoi Daffy se duseră să vorbească încetișor cu inspectorul.

În timp ce fiecare se întorcea la locul său, am încercat să le surprind privirea, pentru a căpăta un indiciu în legătură cu ce fuseseră întrebați sau cu ce replicaseră, însă fără folos. Feely și Daffy aveau amândouă aceea privire slugarnică și evlavioasă, care apare pe fețele lor după ce participă la Sfânta Împărtășanie, cu ochii plecați și mâinile strânse pe lângă mijloc, cu o smerenie prefăcută. Tata și mătușa Felicity erau și ei de nepătruns.

Cu Dogger era altă treabă.

Deși făcuse față cu bine interogatoriului sever al inspectorului, am observat că se întorsese la locul lui ca un acrobat care merge pe sfoară. Un zvâcnet îi apăruse în colțul unui ochi și chipul său avea aceea privire încordată și totuși pustie care preceda în mod invariabil crizele sale. Orice i se întâmplase lui Dogger în timpul războiului, îl lăsase cu incapacitatea de a se confrunța de aproape cu orice persoană oficială.

Să le ia naiba de consecințe! M-am ridicat din scaun și am ingenuncheat la picioarele lui. Cu toate că inspectorul Hewitt aruncă o privire în direcția mea, nu făcu niciun fel de mișcare să mă oprească.

– Dogger, am șoptit, ai văzut și tu ce am văzut eu?

Când mă așezai pe scaunul de lângă el, care fusese eliberat de doamna Mullet, el se uită la mine de parcă nu mă mai văzuse niciodată în viața lui și apoi, ca un căutător de perle care își croiește încetișor drum către suprafață din cine știe ce adâncuri, reintră în lumea reală, încuviințând cu o mișcare lentă a capului.

– Da, domnișoară Flavia, mă tem că am fost martori la o crimă.

Pe măsură ce rândul meu la masă se apropia, am devenit brusc conștientă de bătăile inimii. Îmi doream să fi fost o lamă tibetană, ca să-i pot controla valvele agitate.

Însă înainte să aprofundez acest gând, inspectorul Hewitt îmi făcu semn cu capul. Își făcea de lucru cu un teanc de hârtii și formulare, așteptând să mă așez. Preț de o clipă în care nu am făcut nimic, m-am pomenit întrebându-mă de unde apăruseră formularele goale. „Trebuie să le fi adus Woolmer și Graves”, am tras concluzia. Cu siguranță inspectorul nu avusese cu el servieta înainte de începerea spectacolului.

M-am răsucit ca să mă uit la soția lui, Antigone. Da, iat-o, stând liniștită printre săteni pe scaunul ei, radioasă în ciuda situației.

– Este foarte frumoasă, am șoptit.

– Mulțumesc, zise el, fără să ridice ochii din hârtiile lui, însă îmi puteam da seama după colțurile gurii că îi făcea plăcere. Acum – numele și adresa?

Numele și adresa? De-a ce se juca omul ăsta?

– Știți deja lucrurile astea, am zis.

– Bineînțeles că știu, zâmbi – însă nu e oficial până nu spui.

– Flavia de Luce – Buckshaw, am replicat mai degrabă cu răceală, iar el își notă.

– Mulțumesc, zise el. Acum, Flavia, la ce oră ai sosit în seara asta?

– La șase și patruzeci de minute, am zis – fix. Cu familia mea. Într-un taxi. În taxiul lui Clarence Mundy.

– Și ai fost în sală toată seara?

– Bineînțeles că am fost. Am venit și am vorbit cu dumneavoastră – nu vă amintiți?

– Ba da. Răspunde la întrebare, te rog.

– Da.

Trebuie să recunosc că inspectorul mă cam enerva. Sperasem să pot colabora cu el: să-i ofer cu lux de amănunte și minut cu minut o relatare a ororii care avusese loc – aproape în poala mea –

în această seară. Acum vedeam bine că aveam să fiu tratată de parcă aş fi fost un simplu spectator mocofan.

– L-ai văzut sau ai vorbit cu domnul Porson înainte de spectacol?

Ce voia să spună cu asta? Îl văzusem şi vorbisem cu domnul Porson cu mai multe ocazii în ultimele trei zile. Mersesem cu maşina cu domnul Porson până la Ferma Hulubăriei şi trăsesem cu urechea la cearta lui cu Gordon Ingleby în Pădurea Gibbet. Şi asta nu era tot ce ştiam despre Rupert Porson. Nici pe departe.

– Nu, am zis.

O să ți-o plătesc eu.

– Înţeleg, zise el. Ei bine, îţi mulţumesc. Asta e tot.

Tocmai fusesem făcută şah mai.

– Eşti liberă să pleci, adăugă el, uitându-se la ceasul de la mână. Ți-ai depăşit probabil ora de culcare.

Ce tupeu avea bărbatul ăsta! Chiar că îmi depăşisem ora de culcare! Cu cine credea că vorbeşte?

– Pot întreba ceva?

– Poţi, zise el – cu toate că e posibil ca eu să nu-ţi pot răspunde.

– Rupert – adică, domnul Porson – a murit electrocutat?

Se uită la mine cu atenţie şi observai că se gândi mult la răspunsul pe care avea să mi-l dea.

– Există această posibilitate. Noapte bună, Flavia.

Bărbatul ăsta voia să mă tragă pe sfoară. Rupert fusese prăjit ca o plătică, iar inspectorul o ştia la fel de bine ca mine.

Bliţurile se declanşau încă în spatele scenei de păpuşi în momentul în care m-am întors lângă tata, pe rândul din faţă. Feely şi Daffy nu se vedeau nicăieri.

– Mundy le-a dus acasă deja, zise el.

– Sunt gata într-o clipită, am zis, îndreptându-mă către toaletă.

Nimeni, niciodată, în niciun moment al istoriei, nu a oprit o femeie în drumul ei spre toaletă.

În ultima clipă, am schimbat direcţia şi m-am strecurat în bucătărie, unde am găsit-o pe doamna Mullet stăpână pe situaţie. Făcuse o oală mare de ceai şi pusese nişte ceşti aburinde în faţa Niallei şi a sergentului Woolmer, care stăteau la masă.

Nialla mă văzu înaintea sergentului şi ochii îi scânteiară – însă doar pentru o clipă – ca ochii unui animal speriat. Dădu din cap aproape imperceptibil în direcţia mea, dar sensul era limpede.

Antenele femeilor puse la lucru. M-am frecat cu dezinvoltură la nas pentru a-i da de ştire că mesajul fusese recepţionat.

– Vă mulțumesc, domnișoară Gilfoyle, zise sergentul. Ne-ați fost de mare ajutor.

Gilfoyle? Era numele de familie al Niallei? Era prima oară când îl auzeam.

Sergentul Woolmer își goli ceașca dintr-o singură înghițitură, aparent fără efecte neplăcute.

– Excelent ceai, doamnă Mullet, zise el, închizându-și carnetul de notițe.

Își adună hârtiile și cu o înclinare plăcută a capului în direcția mea, se întoarse în sală.

„Bărbatul ăsta trebuie să aibă stomacul ca un cazan de vapor”, mi-am zis.

– Acum, drăguță, după cum spuneam, zise doamna Mullet, nu are sens să vă întoarceți la Ferma Hulubăriei în seara asta. Plouă torențial, de vreo oră și mai bine. Râul o să fie periculos de umflat și o să fie periculos să-l traversați. Și în afar’ de asta, nu s-ar aștepta nimeni să dormiți într-un cort pe un câmp ud în situația în care sunteți, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Alf a adus o umbrelă suficient de mare pentru noi trei și noi stăm chiar peste drum. Camera lui Agnes a noastră e goală de când a plecat de acas’ ca să facă școala Pitman de stenodactilografe, șase ani se fac pe treisprezece noiembrie. Alf și cu mine am păstrat-o ca pe un altar. E dotată cu reșou și saltea din puf de gâscă. Și să nu cumva să spuneți nu, că n-o să vă aud.

Ochii Niallei șiroiau de lacrimi și pentru nimic în lume nu-mi puteam da seama dacă erau lacrimi de tristețe sau de bucurie.

Aș fi dat o guinee să știu ce cuvinte schimbaseră între ei tata și Dogger pe locul din spate al taxiului, însă adevărul este că am adormit. Cu căldura pornită din cauza frigului nopții reci și ploioase, și cu ștergătoarele care făceau încetșor *fâș-fâș* în întuneric, dorința de a dormi a fost irezistibilă. Nici măcar o bufniță n-ar fi stat trează.

Când tata mă trezi la intrare, la Buckshaw, pășii bălăbănindu-mă în casă și urcai scările către dormitor – prea obosită ca să mă mai sinchisesc măcar să mă dezbrac.

Trebuie să fi adormit cu ochii deschiși.

Paisprezece

Soarele se strecura minunat prin fereastra mea batantă; păsărelele din castani cântau cât le țineau puterile. Primul gând care îmi trecu prin minte fu chipul lui Rupert: buzele lui trase ușor înapoi, dinții care i se șteau obraznic.

M-am răsucit pe spate și am rămas cu ochii ațintiți în tavan. Găsesc întotdeauna că un ecran gol te ajută de minune să-ți limpezești gândurile; te ajută să le focalizezi.

Decedat, Rupert semănase foarte tare, am tras eu concluzia, cu câinele mort peste care era să calc odată pe câmpul din spatele hanului *Treisprezece Rățoi*; cu ochii încețoșați privind în gol și cu colții galbeni dezveliți într-o grimasă înghețată. (Cu toate că în cazul lui Rupert muștele nu dădeau târcoale, și dinții lui erau, de fapt, destul de prezentabili.)

Într-o oarecare măsură, câinele îmi aminti de ceva, însă de ce anume?

Bineînțeles! De Mutt Wilmott! Hanul *Treisprezece Rățoi*! Mutt Wilmott ar sta la *Treisprezece Rățoi*!

Dacă o credeam pe doamna Mullet, se pornise să plouă la scurt timp după începerea spectacolului de seară. Mutt era acolo pe la șase și patruzeci de minute – sau chiar pe la șase și patruzeci și cinci –, îl văzusem cu ochii mei. Nu ar fi avut cum să o pornească spre Londra pe o asemenea ploaie torențială. Nu, dacă ar fi avut de gând să plece, ar fi făcut-o înainte de spectacol. Părea limpede că mai avea încă niște treburi de încheiat cu Rupert.

Ergo: chiar în acest moment, mânca ouă cu șuncă la *Treisprezece Rățoi*, singurul han din Bishop's Lacey.

Din fericire, eram deja îmbrăcată.

În timp ce mă strecuram în jos pe scara din aripa de vest am remarcat că în casă era o tăcere ca de mormânt. Emoțiile trăite în noaptea de dinainte secătuiseră pe toată lumea de energie și bănuiam că încă sforăiau în camerele lor ca o haită de vampiri convalescenți.

Totuși, în timp ce mă strecuram afară pe ușa bucătăriei, m-am oprit brusc. Pe suportul de lemn de lângă ușă, vârat între două sticle pline pe care lăptarul ni le lăsase în pragul ușii în zori, se afla un pachet.

Avea o culoare purpurie enervantă, partea superioară proeminentă și margini zimțate. Celofanul transparent în care era împachetat îl protejase de ploaia de noaptea trecută. Pe capac, cu litere aurii, erau cuvintele *Milady Chocolates. Cele mai fine bomboane asortate – 2 lire. Cea mai fină alegere*. Pe toată lungimea pachetului era înfășurată o panglică de culoarea unui trandafir roșu veștejit. Eticheta era încă atașată de pachet, ca de pălăria Pălărierului Nebun: 10/6.

Mai văzusem și înainte această cutie. De fapt, o văzusem chiar cu câteva zile în urmă în vitrina plină cu larve de muscă a cofetăriei, care servea și de oficiu poștal, a domnișoarei Cool de pe strada mare, unde zăcea din vremuri imemorabile – probabil din timpul războiului, sau chiar de mai de mult. Și mi-am dat imediat seama cum își croise drum către ușa din spate de la Buckshaw: Ned Cropper.

Ned câștiga șapte lire pe săptămână făcând diverse treburi pentru Tully Stoker la *Treisprezece Rățoi*, și era îndrăgostit lulea, ca mulți alții, de sora mea, Ophelia. Deși o însoțise pe fiica lui Tully, Mary, la *Jack și vrejul de fasole* seara trecută, asta nu-l împiedicase să-și lase dovada de dragoste în pragul ușii noastre, așa cum o pisică iubitoare lasă să cadă un șoarece la picioarele stăpânului său.

Bomboanele de ciocolată erau atât de vechi, m-am gândit, încât era foarte posibil să fie pline ochi de nenumărate varietăți de mucegaiuri interesante, însă din nefericire nu era timp pentru investigații. Fără nicio tragere de inimă, m-am întors în bucătărie și am vârât cutia în compartimentul de sus al răcitorului. O să mă ocup de Feely mai târziu.

– Ned!

I-am zâmbit și i-am făcut semn cu degetele generos răsfirate, așa cum fac capetele încoronate. Cu mânecele răsucite și părul dat cu briantină ca o căpiță udă, Ned stătea sus în vârful acoperișului foarte înclinat al hanului *Treisprezece Rățoi*, cu călcâiele proptite de coș, folosind o perie pentru a întinde smoală fierbinte pe plăcile de țiglă care arătau de parcă s-ar fi aflat acolo de pe vremea Regelui Alfred.

– Coboară! am strigat.

– Nu pot, Flavia. E o scurgere în bucătărie. Tully vrea ca treaba asta să fie terminată până apare inspectorul. A zis că o să fie aici dis-de-dimineată. Tully zice că, oricum, e sigură că devreme,

adăugă el... Ce-o mai însemna și asta.

– Trebuie să vorbesc cu tine, am zis, coborându-mi vocea la nivelul unei șoapte puternice. Pur și simplu nu pot să țip ca să se audă până în vârful casei.

– Va trebui să vii sus.

Arată către o scară mobilă care stătea sprijinită de zid.

– Ai grijă cum urci.

Scara era la fel de veche ca hanul, sau așa mi se părea mie. Se clătina și se răsucea în timp ce urcam, scârțâind și gemând îngrozitor. Urcușul păru să dureze la nesfârșit și încercai să nu privesc în jos.

– E în legătură cu noaptea trecută, nu-i așa? întrebă Ned, pe când mă apropiam de vârf.

La naiba! Dacă eram atât de transparentă încât până și unul ca Ned putea să vadă prin mine, puteam să las chestia asta pe seama poliției.

– Nu, am zis – de fapt nu e asta, Inteligența Voastră. O anumită persoană m-a rugat să-ți mulțumesc pentru încântătorul tău cadou.

– Te-a rugat? zise Ned, trăsăturile lățindu-i-se într-un rânjet tipic de idiot de la țară.

Societatea Folclorică l-ar fi pus în fața unei camere de filmat în doi timpi și trei mișcări.

– Ar fi venit ea însăși, însă este reținută în turnul ei de tatăl cel hain care o hrănește cu cozi de mătură și resturi dezgustătoare.

– Haida-de, zise Ned. Nu părea prea subnutrită noaptea trecută.

Trăsăturile i se întunecară de parcă tocmai își adusese aminte ce se întâmplase.

– Foarte trist, cu păpușarul ăla, zise el. Îmi pare rău pentru el.

– Mă bucur că-ți pare rău, Ned. Știi, nu avea prea mulți prieteni pe lumea asta. Ar fi frumos dacă ți-ai exprima condoleanțele față de domnul Wilmott. Cineva mi-a spus că stă aici.

Chestia asta era o minciună, însă una bine intenționată.

– Stă aici? Habar n-am. Tot ce știu acum e „Acoperiș! Acoperiș! Acoperiș!” – zici că vine un șarpe când o spui așa, nu? „Acoperiș! Acoperiș! Acoperiș!”

Am scuturat din cap și am început să cobor scara șubredă.

– Uită-te la tine! zise Ned. Ești plină de smoală.

– Ca un acoperiș, am zis, aruncând o privire la rochia și mâinile mele murdare.

Ned hohoti, iar eu reușii să schitez un zâmbet jalnic.

L-aș fi oferit bucuroasă drept hrană porcilor.

– Nu o să iasă, știi. O să o ai încă pe tine până la bătrânețe.

Mă întrebam de unde învățase Ned legendele acestea rustice – probabil de la Tully. Știam sigur că Michael Faraday sintetizase tetraclorețanul în anii 1820, încălzind hexaclorețanul și extrăgând clorul în timp ce se descompunea. Solventul rezultat avea să îndeparteze definitiv smoala de pe țesături. Din nefericire – oricât de mult mi-ar fi plăcut să fac asta –, nu aveam timp să repet descoperirea lui Faraday. În loc de asta, va trebui să apelez la maioneză, așa cum era recomandat în *Ghidul majordomului și al lacheului*, peste care dădusem într-o zi ploioasă, în timp ce îmi vâram nasul prin cămara de la Buckshaw.

– Poate știe Mary. E pe undeva pe aici?

Nu îndrăzneam să dau buzna și să-l întreb pe Tully despre un client. Ca să fiu cinstită, îmi era frică de el, deși e dificil de precizat cu exactitate de ce anume.

– Mary? A dus rufe la spălătorie, apoi mai mult ca sigur că s-a dus la biserică.

La biserică! Fir-aș a naibii! Uitasem de tot de biserică! Tata o să fie negru de supărare!

– Mulțam, Ned, am strigat, înșfăcând-o pe Gladys din suportul pentru biciclete. Pe curând!

– S-ar putea să fie mai curând decât crezi, zise Ned râzând și, ca Moș Crăciun, se întoarse la treaba lui.

După cum mă temusem, în momentul în care am frânat, tata stătea în fața ușii de la intrare, uitându-se la ceasul de la mână.

– Scuze! am zis.

Nici măcar nu s-a sinchisit să-mi pună vreo întrebare.

Am intrat în fugă prin ușa deschisă și am luat-o pe holul de la intrare. Daffy stătea la jumătatea scării ce ducea spre aripa de vest, cu o carte în poală. Feely nu coborâse încă.

Am urcat în goană scara de est spre dormitorul meu, mi-am tras pe mine rochia de duminică ca un actor care își schimbă repede costumul, mi-am frecat fața cu un prosop și în două minute, după ceas – îndepărtând puțină smoală de pe vârful codițelor –, eram gata pentru rugăciunea de dimineață.

Atunci mi-am adus aminte de bomboanele de ciocolată. Mai bine le-aș recupera înainte ca doamna Mullet să înceapă să născocească îngrozitoarele ei înghețate de duminică. Dacă nu făceam asta, aveau să urmeze o grămadă de întrebări incomode la

care trebuia să răspund.

Am coborât pe vârfuri scările până în bucătărie și m-am uitat pe după colț. Ceva dezgustător tocmai începuse să fiarbă pe aragaz, însă nu se vedea nimeni pe acolo.

Am recuperat bomboanele de ciocolată din răcitor și am urcat din nou scările cât ai spune „Jack și vrejul de fasole”.

Deschizând ușa laboratorului, privirea îmi fu reținută de scânteierea unui obiect de sticlă, care reflecta o rază de soare năbădăioasă dinspre fereastră. Era un dispozitiv încântător numit aparat Kipp: una dintre piesele splendide de laborator din sticlă victoriană ale lui Tar de Luce.

„Un lucru frumos e o bucurie veșnică”, scrisese odinioară Keats – sau cel puțin așa îmi spusese mie Daffy. Nu exista nicio urmă de îndoială că poetul Keats scrisese acest vers în timp ce contempla aparatul Kipp: un dispozitiv folosit pentru a extrage gazul rezultat dintr-o reacție chimică.

Ca formă erau, practic, două baloane transparente de sticlă montate unul deasupra celuilalt, un tub scurt care făcea legătura între ele, cu o pârghie cu dop de sticlă care ieșea în afară din globul din partea de sus, și un tub de ventilație cu un robinet de închidere din sticlă, care ieșea din cel de jos.

Planul meu luă imediat formă: un semn sigur al inspirației divine. Însă aveam doar câteva minute la dispoziție ca să lucrez înainte ca tata să năvălească și să mă târască în jos pe scări.

Mai întâi, am luat dintr-un sertar unul dintre vechile brice ale tatei, unul pe care îl șterpelisem pentru un alt experiment. Am îndepărtat cu grijă panglica decolorată de pe cutia cu bomboane de ciocolată, am întors cutia cu fundul în sus și am făcut o incizie atentă și dreaptă în celofan, de-a lungul liniei unde se aflase panglica. O deschizătură în partea de jos și la fiecare capăt era tot ce-mi trebuia pentru ca pachetul să se desfacă precum cochilia unei stridii. Repunerea cutiei la loc avea să fie o joacă de copii.

Odată terminată treaba asta, am ridicat cu grijă capacul și m-am uitat în interior.

Super! Crema părea să se afle în stare perfectă. Bănuisem că era posibil ca timpul să-și fi luat tributul – că era posibil ca deschiderea cutiei să scoată la iveală o priveliște asemănătoare aceleia pe care o văzusem odată în cimitir, când domnul Haskins, groparul, în timp ce săpa un mormânt nou, pătrunsese în mod accidental într-altul care era deja ocupat.

Însă atunci îmi trecu prin minte că deoarece bomboanele de

ciocolată fuseseră ermetic închise – ca să nu mai spun nimic despre conservanții care fuseseră probabil adăugați –, puteau părea proaspete ochiului liber. Norocul era de partea mea.

Îmi alesesem metoda din cauza capacității sale de a avea loc la temperaturi normale. Deși existau și alte proceduri care ar fi avut drept rezultat același produs, cea pe care am ales-o era următoarea: în sfera de jos a aparatului Kipp, am măsurat o cantitate de sulfură de fier obișnuită. În balonul de sus, am răsturnat cu atenție acid sulfuric diluat, folosind o baghetă de sticlă pentru a mă asigura că lichidul se ducea direct în vasul-țintă.

Am urmărit reacția care începea în recipientul de jos: un balamuc chimic încântător care are în mod invariabil loc atunci când orice substanță care conține sulf – inclusiv trupul omenesc – se descompune. Când am considerat că s-a încheiat, am deschis valva de jos și am lăsat gazul să se evacueze în retorta cu capac de cauciuc.

A urmat partea care îmi place cel mai mult: luând o seringă mare cu margini de alamă dintr-unul din sertarele biroului unchiului Tar (mă întrebasesem adeseori dacă o folosise pentru a se injecta cu o soluție de cocaină cu concentrație de șapte la sută, precum Sherlock Holmes), i-am vârât acul prin dopul de cauciuc, am apăsat pistonul și apoi l-am tras.

Acum aveam un ac plin cu hidrogen sulfurat în forma sa lichidă. Tot ce mai rămăsese de făcut era să trag din nou pistonul și să privesc cum se ridică lichidul în sticla seringii.

Cu atenție, am injectat fiecare bomboană de ciocolată cu o picătură sau două din chestia respectivă, atingând apoi locul înțepat cu bagheta de sticlă (ușor încălzită în arzătorul Bunsen) pentru a netezi găurica formată de ac.

Dusesem la îndeplinire procedura atât de perfect, încât doar un foarte ușor iz de ou stricat ajunsese până la nările mele. În siguranță, în interiorul miezului lipicios, hidrogenul sulfurat avea să rămână protejat, invizibil, nebănuit, până ce Feely...

– Flavia!

Era tata, care mă striga din holul de la intrare.

– Vin! am strigat. Vin cât ai zice pește!

Am pus capacul cutiei la loc și apoi ambalajul de celofan, tamponând la repezeală de vreo două ori cu mucilagiu în partea de jos pentru a lipi incizia aproape invizibilă. Apoi am pus panglica la loc.

Pe când coboram încetișor scara în spirală, încercând cu disperare să par calmă și reținută, am observat familia adunată, așteptând laolaltă la capătul scărilor.

– Bănuiesc că astea sunt pentru tine, am zis, întinzându-i cutia lui Feely. Le-a lăsat cineva la ușă.

Ea roși puțin.

– Trebuie să fac o mărturisire, am adăugat.

Toți ochii fură îndreptați asupra mea într-o secundă: ai tatei, ai mătușii Felicity, ai lui Feely, ai lui Daffy – chiar și ai lui Dogger.

– Am fost tentată să le păstrez pentru mine, am zis, cu ochii în pământ – dar e duminică și chiar încerc din răputeri să devin o persoană mai bună.

Cu mâinile nerăbdătoare întinse, Feely se repezi la momeală ca un rechin care se repede la piciorul unui înotător.

Cincisprezece

Cu tata și cu mătușa Felicity în frunte și cu Dogger în spate purtând un melon de culoare neagră, am luat-o la pas, ca întotdeauna, în șir indian peste câmp, ca rațele care merg la iaz. Câmpul verde din jurul nostru părea la fel de străvechi și de liniștit în lumina dimineții ca o pânză de Constable, și nu aș fi fost cătuși de puțin surprinsă să descopăr că nu eram, într-adevăr, decât niște mici siluete pe fundalul unuia dintre tablourile sale, cum ar fi *Carul cu fân* sau *Valea din Dedham*.

Era o zi perfectă. Picăturile strălucitoare de rouă care scânteiau acum ca diamantele în iarbă aveau să se evapore în soare, pe măsură ce ziua avea să crească.

Evaporate de soare! Nu asta ne rezerva universul tuturor? Va veni o zi când soarele va exploda ca un balon roșu și toată lumea de pe pământ se va reduce, într-un timp mai scurt decât cel necesar pentru ca blițul unui aparat de fotografiat să se declanșeze, la carbon. Oare Geneza nu spunea cam același lucru? „Căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.” Aceasta era cu mult mai mult decât vechea teologie mărginită: aceasta era o observație științifică precisă! Carbonul era Marele Nivelator – Moartea Haină.

Diamantele nu erau altceva decât carbon, însă carbon în structură cristalină care îl făcea să fie cel mai dur material cunoscut în natură. Acesta era drumul către care ne îndreptam cu toții. Eram sigură de asta. Eram sortiți să fim diamante!

Ce minunat era să te gândești că, mult timp după ce lumea se va fi sfârșit, ceea ce mai avea să rămână din trupurile noastre avea să se transforme într-o furtună orbitoare de praf de diamant, zburând către eternitate în strălucirea roșiatică a soarelui muribund.

Iar pentru Rupert Porson, procesul începuse deja.

– Mă îndoiesc foarte tare, Haviland, spunea mătușa Felicity, că o să se țină slujba. Nu mi se prea pare normal având în vedere ce s-a întâmplat.

– Biserica Anglicană, Lissy, replică tata, nu așteaptă pe nimeni. Și în afară de asta, tipul a murit în sala parohială, nu în biserica propriu-zisă, ca să spunem așa.

– Probabil, zise ea pufnind din nas. Cu toate astea, o să mă

supăr rău dacă toată această plimbare e în zadar.

Însă tata avea dreptate. Mergând pe lângă zidul de piatră care înconjură ca o centură curtea cocoțată a bisericii, am observat capota albastră a Vauxhallului sedan al inspectorului Hewitt ivindu-se discret la capătul aleii. Inspectorul nu se vedea nicăieri în momentul în care am intrat pe poartă și am pătruns în biserică.

Rugăciunea de dimineată fu la fel de solemnă ca Slujba de Pomenire a Morților. Știu asta sigur pentru că noi, familia de Luce, suntem romano-catolici; suntem, practic, membrii fondatori ai clubului. Ne-am dat tributul de plecăciuni și închinăciuni. Însă participăm regulat la slujbele care au loc la Biserica Sfântul Tancred pentru că e aproape și pentru că vicarul este unul dintre cei mai buni prieteni ai tatei.

– Și în afară de asta, zice tata, e datoria noastră morală să facem afaceri cu firmele locale.

În dimineța asta, biserica era înțesată până în tavan de oameni. Chiar și balconul de sub clopotniță era plin până la refuz de săteni care voiau să fie cât mai aproape posibil, fără a fi necuviincioși, de locul crimei.

Nialla nu se vedea nicăieri. Am observat asta imediat. Și nici doamna Mullet, sau Alf, soțul ei. După cum o cunoșteam eu pe doamna M., ea o bombardă chiar în acest moment pe Nialla cu cârnați și întrebări. „Cosând și descosând”, după cum spunea Daffy.

Cynthia era deja în genunchi, în față, rugându-se la cine știe ce Dumnezei pe care voia ea să-i mituiască înainte de începerea slujbei. Îngenunchea întotdeauna prima și era întotdeauna cea care se ridică cel mai repede în picioare. Mă gândeam uneori la ea ca fiind timonierul spiritual al bisericii Sfântul Tancred.

Măcar de această dată, pentru că avea să fie despre cineva pe care îl cunoșteam personal, eram destul de nerăbdătoare să aud predica. Vicarul, presupuneam, avea să țină o predică inspirată de decesul lui Rupert, savuroasă, dar educativă. „În plină viață ne aflăm deja în ghearele morții” era una dintre presupunerile mele.

Însă în momentul în care urcă în cele din urmă în amvon, vicarul se arată neobișnuit de supus, și acest lucru se datora în întregime faptului că Cynthia lăsa să alunece un deget arătător înmănușat de-a lungul raftului de lemn care ținea niște copii împrăștiati ale *Cărții de imnuri* și ale *Cărții rugăciunii comune*. De fapt, vicarul nu făcu niciun fel de referire la chestiune, până după predică.

– Având în vedere circumstanțele tragice ale serii trecute, zise el cu o voce solemnă și șoptită, poliția a cerut ca sala parohială să le fie pusă la dispoziție până la încheierea activității lor. În consecință, gustările noastre obișnuite vor fi servite, doar în această dimineață, în casa parohială. Aceia dintre dumneavoastră care doresc să facă acest lucru sunt cordial invitați să ni se alăture după slujbă. Și acum Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh...

Pur și simplu! Fără cuvinte despre „străinul din sânul nostru”, așa cum spusese atunci când Horace Bonepenny fusese omorât la Buckshaw. Fără meditații asupra nemuririi sufletului... Nimic.

Ca să fiu cinstită, m-am simțit mai mult decât trasă pe sfoară.

Nu e posibil, cel puțin în parohia Sfântul Tancred, să țâșnești din biserică în lumina soarelui ca un dop dintr-o sticlă. Trebuie întotdeauna să te oprești la ușă și să dai mâna cu vicarul, și să faci niște observații obligatorii în legătură cu predica, vremea sau recoltele.

Tata a ales predica, iar Daffy și Feely au ales amândouă vremea – scroafele! –, Daffy comentând despre puritatea remarcabilă a aerului și Feely despre căldură. Chestia asta mi-a lăsat posibilități reduse, iar vicarul deja îmi strângea mâna.

– Ce mai face Meg? am întrebat.

Ca să vă spun adevărul, uitasem cu desăvârșire de Meg până în acel moment, și întrebarea tocmai îmi venise în minte.

Oare chipul vicarului se albise ușor, sau doar mi se păruse mie?

El se uită în stânga și apoi în dreapta, foarte repede. Cynthia se învârtea pe afară printre pietrele funerare, deja la jumătatea drumului către casa parohială.

– Mi-e teamă că nu-ți pot spune, zise el. Vezi tu, ea a...

– Sfinția Voastră! Am un cont de reglat cu Sfinția Voastră, să știți!

Era Bunny Spirling. Bunny era unul dintre Merlanii Vechii Săli a lui Nautilus, care se dusese de răpă, după cum remarcase tata odată.

Din cauză că Bunny avea trupul în forma literei *D* mare, nimeni nu putea trece de el, iar vicarul era acum bine înțepenit între pânțele voluminoase al lui Bunny și tocul ușii gotice. Mătușa Felicity și Dogger, presupuneam, erau încă închiși undeva în interiorul vestibulului, așteptând la rând ca membrii echipajului unui submarin inundat să iasă prin trapa de salvare.

Pe când Bunny se ducea să se ia la harță cu vicarul (ceva în

legătură cu zeciuiala și starea proastă a lemnului băncilor de ingenuncheat), am găsit ocazia să scap.

– Of, Doamne, i-am spus lui tata, se pare că vicarul a fost reținut. O să dau o fugă până la casa parohială ca să văd dacă pot da o mână de ajutor cu farfuriile și ceștile.

Nu există tată pe lume care să aibă ceva împotriva și să refuze un copil atât de săritor, așa că am zbughit-o ca un iepure de câmp.

– Neața! am strigat înspre Cynthia în momentul în care am trecut pe lângă ea.

Am sărit peste pârleaz și am fugit spre intrarea în casa parohială. Ușa era deschisă și din bucătărie se auzeau voci. Institutul Femeilor, am hotărât eu: mai multe dintre ele se strecuraseră mai devreme din timpul slujbei pentru a pune ceainicul pe foc.

Am stat pe holul întunecat, ascultând. Aveam puțin timp la dispoziție și nu era prea nimerit să fiu prinsă băgându-mi nasul unde nu-mi fierbea oala. Aruncând o ultimă privire la întinderea bine lustruită de linoleum maro, am intrat în biroul vicarului și am închis ușa în urma mea.

Meg, bineînțeles, era plecată de mult, însă pătura afgană cu care vicarul o învelise ieri zăcea încă mototolită pe sofaua din păr de cal, de parcă Meg tocmai o zvârlise deoparte, se ridicase și părăsise camera, lăsând în urma ei – ca să mă exprim într-o manieră plăcută – un miros silvic: mirosul frunzelor ude, al pământului negru și al unei igiene personale precare.

Însă înainte de a-mi pune mintea la lucru, ușa fu împinsă de perete.

– Ce faci aici?

Nu are rost să mai spun că era Cynthia. Închise ușa cu siretenie în urma ei.

– O, bună ziua, doamnă Richardson, am zis. Tocmai am intrat să văd dacă Meg mai este încă aici. Nu că ar trebui să fie, bineînțeles, însă îmi fac griji pentru ea, vedeți, și...

Atunci când nu-ți găsești cuvintele, folosește-ți mâinile. Chestia asta era un vicleșug care nu dăduse niciodată greș în trecut, și speram că nu va da nici acum.

Am înhățat pătura pufoasă și am început să o împățuresc. În timp ce făceam asta, ceva căzu pe covor cu un pocnet destul de audibil.

– Mă gândeam să vă ajut să faceți puțină ordine, apoi să văd dacă pot găsi ceva de lucru la bucătărie. La naiba! am zis, lăsând

un colț al păturii să-mi alunece din mâini. O, scuze, doamnă Richardson, mi-e teamă că sunt cam neîndemânică. Vedeți dumneavoastră, noi la Buckshaw suntem atât de răsfățate.

Cu neîndemânare, am întins pătura pe podea, m-am aplecat pe vine și am început să o împăturesc din nou. Camuflată de pătratele de lână colorată – și folosindu-mi trupul pentru a bloca vederea Cynthiei –, mi-am trecut degetele peste covor.

Am simțit acel lucru imediat: un obiect rece, plat și metalic. Folosindu-mi degetul mare drept cârlig, l-am strâns în palmă. Atâta timp cât îmi mișcam mâinile, totul avea să fie bine. Astfel lucrau magicienii prestidigitatori. Mai târziu puteam să introduc oricând lucrul respectiv în buzunar.

– Dă-mi chestia aia, zise Cynthia.

Am intrat în panică! Mă prinsese până la urmă.

În momentul în care intră în cameră, începui să tremur frenetic, ridicându-mi picioarele și aruncându-mi coatele ca pe niște lănci.

– Of! am zis. Pătura asta îmi dă mâncărimi peste tot. Am o alergie foarte urâtă la lână.

Am început să mă scarpin cu furie: pe brațe, în podul palmelor, pe gambe... peste tot, doar ca să nu-mi las mâinile să se odihnească.

Când am ajuns la gât, mi-am vârât mâna în partea de sus a rochiei și am dat drumul obiectului pe care îl țineam în palmă. L-am simțit căzând în interior și oprindu-se în talie.

– Dă-mi-o, repetă ea, înșfăcându-mi pătura din mâini.

Am slobozit un oftat de ușurare în momentul în care mi-am dat seama că ea nu văzuse ce luasem. Ea voia pătura și i-am întins-o bucuroasă, scărpînându-mă de încă vreo câteva ori ca un câine, pentru a fi cât mai convingătoare.

– O să mă duc să dau o mână de ajutor în bucătărie, am zis, îndreptându-mă către ușă.

– Flavia, zise Cynthia, pășind în fața ușii și apucându-mă de incheietura mâinii cu o mișcare foarte rapidă.

Mă uitai în ochii ei apoși, de un albastru-șters, însă aceștia nu clipiră.

Și atunci se auzi un râs afară, pe hol, căci primii enoriași soseau de la biserică.

– Un lucru la care noi, fetele din familia de Luce, chiar ne pricepem, i-am rânjit în față în timp ce mă strecuram pe lângă ea și ieșeam pe ușă, e prepararea ceaiului!

Aveam un chef să fac ceai la fel cum are chef un măgar să tragă după el vagoane pline cu cărbuni.

Cu toate astea, am luat-o la sănătoasa pe hol și am intrat glonț în bucătărie.

– Bună dimineața, doamnă Roberts! Bună dimineața, domnișoara Roper! Verificam doar dacă aveți suficiente cești și farfurii.

– O grămadă, mulțumesc, Flavia, drăguță, zise doamna Roberts.

Făcea chestia asta de la începutul vremurilor.

– Însă poți pune ouăle jos, în frigider, când ieși, îmi spuse domnișoara Roper. Doamna care le-a adus trebuie să le fi lăsat pe blatul din bucătărie, ieri. Nimic nu rezistă pe căldura asta, nimic nu mai e cum era, în orice caz. Și dacă vrei să te ocupi cu ceva, drăguță, poți umple urciorul ăla cu limonadă. Domnului Spirling îi place să bea un pahar cu limonadă după terminarea slujbei, și pentru că e întotdeauna generos când se face cheta, nu am dori să fim trecute pe lista lui neagră, nu-i așa?

Înainte de a mi se încredința o altă sarcină, am ieșit în grabă și cu un aer preocupat din bucătărie. Mai târziu, când vor avea câteva clipe libere – probabil atunci când vor spăla vasele –, doamna Roberts și domnișoara Roper vor comenta împreună ce fetiță amabilă eram – și cât eram de diferită de surorile mele.

Afară, în curtea bisericii, tata stătea încă pe aleea pietruită, ascultându-l cu răbdare pe Bunny Spirling, care îi repeta, cuvânt cu cuvânt, ce îi spusese vicarului. Tata încuviința din când în când, probabil ca să nu adoarmă.

Am călcat pe alături de alee și am luat-o prin iarbă, prefăcându-mă că studiez inscripția de pe o piatră funerară roasă de intemperii, care se proiecta în afară ca un dinte îngălbenit dintr-o gingie verde (*Hezekiah Huff 1672–1746, În pace în paradis*). Întorcându-mă cu spatele la palavragii, am extras obiectul din metal pe care îl lăsasem să cadă în partea din față a rochiei: era, după cum bănuisem, cutia de pudră din email de culoare portocalie în formă de fluture. Stătea în palma mea, scânteind ușor în lumina caldă a soarelui. Meg trebuie să o fi scăpat în timp ce dormea pe canapeaua din biroul vicarului.

I-o voi înapoia Niallei mai târziu, m-am gândit, în timp ce mi-o vâram în buzunar. O să fie fericită să o recupereze.

Pe când mă alăturam familiei mele, am văzut că Daffy stătea cocoțată pe zidul de piatră din fața curții bisericii cu nasul vârât în

Anatomia melancoliei de Robert Burton. Cum reușise să introducă și să scoată din biserică un asemenea volum gros, nici măcar nu-mi puteam imagina, până ce nu m-am apropiat suficient de mult pentru a zări crucea din staniol confectionată cu dibăcie, pe care o lipise pe spatele copertei negre. Ho, ho, ce șarlatană era! Bună treabă, Daffy!

Feely râdea sub un stejar, lăsându-și părul să-i cadă peste față de parcă era Veronica Lake, așa cum face ea când vrea să semene cu Veronica Lake. Cel ce se bucura de atenția ei era un zeu nordic înalt și blond, îmbrăcat într-un costum din aba. Îmi luă ceva timp să-l recunosc ca fiind Dieter Schrantz, și-mi dădui seama, nu fără o senzație de leșin, că era deja sub vraja lui Feely, agățându-se de fiecare cuvânt al ei ca o minge pe un șnur de cauciuc, dând din cap ca o ciocănitoare dementă și rânjind ca un prost.

Nici măcar nu mi-au observat privirea plină de dezgust.

Mătușa Felicity vorbea cu o persoană mai în vârstă care avea o trompetă auditivă. Se părea, din conversația lor, că erau prietene vechi.

– Dar cineva trebuie să-și îndrepte spatele și să scuipe! spunea doamna în vârstă, arcuindu-și degetele cu unghii roșii într-o gheară, la care ambele râseră obscen pe înfundate.

Între timp, Dogger stătea răbdător pe o bancă sub un arbore de tisă, cu ochii închiși, cu un ușor zâmbet pe buze și cu chipul îndreptat către soarele verii, semănând exact cu una dintre acele sculpturi moderne de alamă numite *Duminică*.

Nimeni nu-mi dădu nici cea mai mică atenție. Eram pe cont propriu.

Ușile duble ale sălii parohiale erau îngrădite cu o frânghie, de care atârna un avertisment: *Poliția/ Locul crimei – Zonă interzisă/ Nu depășiți*.

Nu am depășit: am ocolit prin spatele clădirii și am intrat prin una dintre ieșiri.

Înăuntru era întuneric beznă. Știam că la capătul îndepărtat al coridorului era o ușă care dădea către sală. În partea dreaptă erau mai multe trepte care duceau sus pe scenă.

Am auzit zarva unor voci de bărbați, și cu toate că mi-am ciulit urechile cât am putut de mult, nu am putut distinge ce spuneau. Draperiile negre din catifea care limitau scena trebuie să le fi absorbit cuvintele.

Fără a putea înțelege murmurul vocilor, și din cauză că nu

voiam să risc să fiu prinsă trăgând cu urechea, am urcat zgomotos scările.

– Alo! am strigat. Vrea cineva ceai?

Inspectorul Hewitt stătea într-o zonă foarte luminată vorbind cu sergenții Woolmer și Graves. În momentul în care mă zări, se întrerupse brusc și traversă scena prin spatele teatrului de păpuși.

– Nu ar trebui să fii aici. Nu ai văzut avertismentul?

– Scuze, am zis, fără să-i răspund la întrebare. Am venit prin spate.

– În spate nu sunt avertismente, sergent? îl întrebă inspectorul pe Graves.

– Scuze, domnule, zise sergentul cu un rânjet timid. O să mă ocup de treaba asta imediat.

– E prea târziu acum, zise inspectorul. Răul e deja făcut.

Sergentul Graves își pierdu rânjetul și se încruntă.

– Scuze, domnule, zise el. E în întregime vina mea.

– Ei bine, continuă inspectorul, de vreme ce aproape am terminat, nu e un dezastru *complet*. Însă ține minte chestia asta pentru data viitoare.

– Da, domnule.

– Acum, zise inspectorul întorcându-se către mine, ce faci aici? Și să nu-mi îndrugi gogoși în legătură cu ceaiul, că nu te cred.

Învățasem din experiențele trecute că era cel mai bine să fii cinstit cu inspectorul – cel puțin când îi răspunzi la întrebări directe. Poți oricând să fii de ajutor, mi-am reamintit, fără să spui tot ceea ce știi.

– Luam notițe în legătură cu unele aspecte.

De fapt, nu luam notițe, însă acum că mă gândeam la asta, îmi dădeam seama că era o idee bună. O să mă ocup de treaba asta diseară.

– Notițe? Și de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai face asta?

Pentru că nu am găsit altceva de spus, n-am spus nimic. Nu prea îi puteam spune inspectorului că Dogger credea că e vorba despre o crimă.

– Și acum, mi-e teamă că va trebui să te rog să pleci, Flavia.

În timp ce vorbea, m-am uitat cu disperare în jurul meu căutând ceva – orice! – de care să mă agăț.

Și brusc am văzut acel lucru! Aproape că am strigat de bucurie. Inima îmi crescuse în piept și cu greu mă puteam abține să nu râd în timp ce vorbeam.

– Edgar Allan Poe! am zis tare. *Scrisoarea furată*.

Inspectorul se uită la mine de parcă înnebunisem.

– Cunoașteți povestirea, domnule inspector? am întrebat.

Daffy ne-o citise cu voce tare în Ajunul Crăciunului.

– Nu o cunoaște toată lumea? zise el. Acum, te rog, dacă ești atât de bună...

– Atunci vă amintiți unde era ascunsă scrisoarea: pe cămin, la vedere, atârând de o panglică albastră murdară.

– Bineînțeles, zise el, cu un ușor zâmbet indulgent.

Am arătat spre traversa de lemn a scenei păpușilor, care se afla la doar cincizeci de centimetri deasupra capului său.

– Curentul a fost oprit? am întrebat.

– Nu suntem idiști, Flavia.

– Atunci, am zis, întinzând mâna și aproape atingând lucrul respectiv, poate ar trebui să-i spunem vicarului că i-am găsit clema de pantaloni pe care o pierduse.

Şaisprezece

La început mi-a fost greu să văd chestia respectivă. Metalul negru pe lemnul vopsit în negru era aproape invizibil. Dacă nu ar fi fost pulberea de carbon împrăştiată ca un model, nu l-aş fi observat deloc.

Negru pe negru pe negru. Eram mândră de mine însămi.

Clema de pantaloni era fixată în jurul unui stâlp de lemn, de parcă stâlpul ar fi fost o gleznă. Sub ea se găsea o întindere de fire electrice care legau un rând de pârgii cu articulaţii deasupra scenei, până la reflectoarele colorate de dedesubt. Chiar din locul în care stăteam, vedeam scânteierea sârmei de cupru în locul în care câteva fire fuseseră scoase din izolaţia lor.

– Doamne Dumnezeule! zise inspectorul. Ce te face să crezi că îi aparţine vicarului?

– Mai multe lucruri, i-am spus, enumerându-le pe degete. În primul rând, l-am auzit spunând joi după-amiază că şi-a pierdut clema de pantaloni. În al doilea rând, ştiu sigur că ieri după amiază, înainte de spectacol, nu se găsea aici. Rupert m-a lăsat să arunc o privire aici chiar înainte de matineu. Şi în ultimul rând, are iniţialele vicarului pe ea. Uitaţi-vă aici: dacă vă lăsaţi puţin pe vine şi priviţi cu capul puţin înclinat într-o parte, le veţi vedea: D.R. – Denwyn Richardson. Cynthia le-a scrijelit cu un ac pentru că el uită mereu unde îşi lasă lucrurile.

– Şi eşti absolut sigură că această clemă nu era aici sâmbătă după-amiază?

– Absolut sigură. Mă ţineam chiar de locul ăsta al balustradei când m-a luat Rupert sus pe pasarelă ca să-mi arate cum funcţionează Galligantus.

– Poftim?

Privirea de pe chipul inspectorului era una de nedumerire.

– Galligantus. ăsta e numele uriaşului din *Jack şi urejul de fasole*. Uite, o să vă arăt. E în regulă dacă urc acolo? am întrebat, arătând spre pasarelă.

– Este foarte nepotrivit, dar dă-i drumul.

M-am căţărat pe scara mobilă până la pasarela din spatele scenei păpuşilor, cu inspectorul pe urmele mele.

Galligantus era încă ferm pe poziţii.

– În actul al treilea, în timp ce Jack taie vrejul de fasole, Rupert trage de pârghia asta de fier, care îl eliberează pe Galligantus. Vedeți, are un arc.

Se lăsă o foarte lungă tăcere. Apoi inspectorul își scoase carnetul de notițe și deșurubă capacul stiloului.

– În regulă, Flavia, zise el cu un oftat, spune-mi mai multe.

– Când Jack taie vrejul de fasole, uriașul trebuie să se prăbușească din cer. Însă nu s-a întâmplat acest lucru, bineînțeles... Rupert a fost cel care a căzut în locul lui.

– Prin urmare, Rupert nu ar fi putut să manevreze pârghia. Asta vrei să spui?

– Exact! Dacă ar fi făcut asta, Galligantus ar fi fost cel declanșat. Însă nu a fost el, bineînțeles, deoarece cleva de pantaloni a vicarului era fixată peste capătul pârgchiei. Negru pe negru. Probabil că Rupert nu a observat-o.

– Doamne Dumnezeule! exclamă inspectorul, dându-și seama de lucrul pe care îl spuneam. Atunci nu a fost...

– Un accident tragic? Nu, domnule inspector. N-aș prea spune că a fost.

Slobozi un ușor fluierat.

– Vedeți asta? Cineva a tăiat izolația de la acest cablu, am continuat, până la sârma neizolată, apoi a vârat cleva de pantaloni prin vârf ca să acopere acest lucru. Celălalt capăt al cleviei este fixat peste capătul pârgchiei lui Galligantus.

– Formând un cablu de racordare, zise el. Și provocând un scurtcircuit intenționat.

– Exact, am zis. Uite, puteți vedea depunerea de carbon unde s-au produs scânteile. Vedeți unde lemnul de dedesubt este puțin carbonizat?

Inspectorul Hewitt se aplecă pentru a privi mai îndeaproape, însă nu spuse nimic.

– După părerea mea, am adăugat, cleva de pantaloni nu ar fi putut fi pusă acolo decât la ceva vreme după primul spectacol. Altfel, Galligantus nu ar fi căzut.

– Flavia, zise inspectorul, trebuie să-mi promiți că nu vei discuta lucrurile acestea cu nimeni. Nici măcar un singur cuvânt. Înțelegi?

M-am uitat la el preț de o clipă, de parcă chiar gândul de a face așa ceva era foarte jignitor.

– A fost electrocutat, nu-i așa? am întrebat.

Inspectorul încuviință.

– Doctorul Darby crede că e foarte probabil. Vom avea rezultatele autopsiei astăzi.

Vom avea rezultatele autopsiei? Oare inspectorul mă includea și pe mine? Mă socotea și pe mine ca făcând parte din echipa lui? Trebuia să-mi aleg cu grijă cuvintele.

– Buzele îmi sunt pecetluite, am zis. Pe cuvânt de onoare...

– Mulțumesc, Flavia, zise el cu hotărâre. O simplă promisiune este suficientă. Acum fugi și lasă-mă să-mi continui treaba.

Fugi? Ce neobrăzat! Ce tupeu de neînchipuit!

Mi-e teamă că am scos un sunet nepoliticos în momentul în care ieșeam de acolo.

După cum bănuiam că se va întâmpla, Feely flirta încă cu Dieter pe sub stejari.

Tata stătea lângă ușa bisericii cu o privire năucită de om care încearcă să se hotărască să sară în ajutorul cuiva care a intrat fără să-și dea seama în cușca tigrului, însă nu se poate decide care dintre cei doi ocupanți ai cuștii are nevoie mai mare de a fi salvat de celălalt.

– Feely, strigă el în cele din urmă, nu trebuie să o lăsăm pe doamna Mullet să aștepte.

Stomacul mi se strânse imediat. Astăzi era duminică, ziua din săptămână în care eram hrănite cu forța, ca găștele de Strasbourg, cu experimentele culinare eșuate ale doamnei Mullet, cum ar fi ficat împănat de porc adus întreg pe masă și prezentat drept Falsa Felie Dulce din Dembighshire.

– Tată, zise Feely, luând taurul de coarne, aș vrea să-l cunoști pe Dieter Schrantz.

Tata, bineînțeles, ca toți cei din Bishop's Lacey, știa că existau prizonieri germani de război care lucrau în împrejurimi. Însă până în acel moment, nu fusese niciodată pus în situația de a fi nevoit să converseze cu cineva pe care îl numea întotdeauna, acasă, în salonul de la Buckshaw, Dușmanul.

Îi întinse mâna.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, domnule, zise Dieter, și observai că tata fu luat prin surprindere de engleza perfectă a lui Dieter.

Însă înainte de a putea răspunde, Feely trase următorul foc.

– L-am invitat pe Dieter la ceai, zise ea. Și a acceptat.

– Cu condiția ca dumneavoastră, bineînțeles, să acceptați, domnule, adăugă Dieter.

Tata părea tulburat. Își scoase ochelarii din buzunarul vestei și începu să-i lustruiască cu batista. Din fericire, mătușa Felicity sosi la timp pentru a interveni.

– Bineînțeles că aprobă! zise ea. Haviland nu a fost niciodată unul care să poarte ranchiună cuiva, nu-i așa Hawvie?

Ca unul care visa, tata se uită în jurul său și remarcă, fără să se adreseze cuiva anume:

– Interesantă vreme.

Am profitat imediat de confuzia lui de moment.

– Mergeți fără mine, am zis, eu vreau să intru și să văd dacă Nialla este bine. Apoi, o să vin direct acasă.

Și nimeni nu ridică nici măcar un deget să mă oprească.

Căsuța doamnei Mullet se afla în capătul îndepărtat al Cobbler's Lane, un drum îngust și prăfuit care o lua spre sud, din strada principală și sfârșea la un pârleaz. Era un loc tihnit, cu nalbe și cu o pisică roșcată care moțâia la soare. Soțul ei, Alf, stătea pe o bancă în curte, ciopind un fluier din salcie.

– Ca să vezi, zise el în momentul în care mă văzu la poartă, cărui fapt datorăm această plăcere imensă?

– Bună dimineața, domnule Mullet, am zis, adoptând fără efort vocea mea „numai lapte și miere”, sper că sunteți bine?

– Destul de bine, până la digestia asta supărătoare. Uneori lovește ca un cangur, alteori, arde ca Roma.

– Îmi pare rău să aud asta, am zis, cu profundă sinceritate.

Noi, cei din familia de Luce, nu eram singurii supuși născocirilor culinare ale doamnei Mullet.

– Uite, zise Alf, înmânându-mi fluierul de lemn. Suflă. Vezi dacă poți chema un spiriduș.

Am luat bucata subțire de lemn și am îndreptat-o spre buze.

– Mai bine nu, am zis. Nu vreau să o trezesc pe Nialla.

– Ha! zise el. Să nu-ți fie teamă de asta. A plecat înainte de răsăritu' soarelui.

– A plecat?

Eram uluită. Cum putea oare să fi plecat?

– Unde? am întrebat.

– Dumnezeu știe unde.

El ridică din umeri.

– Înapoi la Ferma Hulubăriei, poate, sau poate nu. Asta e tot ce știu. Acum fluieră.

Am suflat în fluier, scoțând un vaier ascuțit, strident și

penetrant.

– Ciudat sunet, am zis, dându-i-l înapoi.

– Păstrează-l, zise Alf. L-am făcut pentru tine. M-am gândit că o să treci pe aici.

– Minunat! am zis, pentru că știam că asta aștepta din partea mea.

În timp ce mă întorceam la Buckshaw, mă gândeam cât seamănă viața mea cu viețile acelor clerici care roiau precum albinele prin romanele lui Anthony Trollope și care păreau să-și petreacă zilele bâzâind de la mănăstire la casa parohială și din sat la episcopie, ca niște cărăbuși negri și preciși care gonesc de colo-colo într-un labirint verde. Frunzărisem *Custodele* într-una din perioadele de lectură obligatorie de duminică după-amiază, și fusese urmat, câteva săptămâni mai târziu, de fragmente superficiale din *Turnurile din Barchester*.

Trebuie să mărturisesc că, de vreme ce în scrierile lui nu era nimeni care să se încadreze în grupa mea de vârstă, nu prea arătasem interes pentru Trollope. Majoritatea clericilor lui fosilizați, spre exemplu, mă făceau să-mi vărs sincer mațele. Personajul cu care mă identificasem cel mai tare era doamna Proudie, soția tirană a episcopului ageamiu, care știa ce voia și, în cea mai mare parte, știa cum să obțină ceea ce voia. Dacă doamna Proudie ar fi fost pasionată de otrăvuri, ar fi putut deveni personajul meu preferat din toată literatura.

Deși Trollope nu o menționase în mod special, în mintea mea nu era nicio îndoială că doamna Proudie fusese crescută într-o casă cu două surori mai mari care o tratau ca pe un gunoi.

De ce mă disprețuiau atât de tare Ophelia și Daphne? Să fi fost din cauză că Harriet mă urăse, așa cum pretindeau ele? Oare pentru că suferea de „depresie post-partum” sărise ea în gol de pe un munte din Tibet?

Pe scurt, întrebarea era următoarea: eu o omorâsem?

Mă acuza oare tata de moartea ei?

Într-un fel, scânteia se declanșase în timp ce mă târam posacă pe străzi. Nici măcar gândul la asasinarea lui Rupert și la consecințele sale încurcate nu mă prea înveselea.

Am mai fluierat de vreo două ori, însă semăna cu cântecul unui pui de cuc căzut din cuib, care zbiară lamentabil după mama lui. Am vârat fluierul în buzunar și am mers mai departe.

Aveam nevoie să fiu singură – aveam nevoie să stau și să mă

gândesc.

Văzut dinspre Mulford Gates, Buckshaw părea întotdeauna să aibă un aer trist și abandonat, de parcă îi lipsea cine știe ce esență vitală. Însă acum, în timp ce mergeam pe sub castani, ceva era diferit. Am identificat acel lucru imediat. Mai multe persoane stăteau pe aleea pietruită din curtea din față, și una din acele persoane era tata, care arăta spre acoperiș. Am rupt-o la fugă, repezindu-mă de-a lungul peluzei ca un alergător, cu pieptul în față și pumnii mișcându-se ca niște pistoane pe lângă trup.

Nu ar fi trebuit să mă deranjez. Pe măsură ce m-am apropiat, am văzut că erau doar mătușa Felicity și Daffy, ambele stând de-o parte a tatei, iar Feely de cealaltă parte.

În dreapta ei stătea Dieter. Nu-mi venea să-mi cred ochilor!

Ochii lui Feely scânteiau, părul îi strălucea în soarele verii și zâmbetul era uimitor de perfect. Îmbrăcată cu fusta ei gri și puloverul galben canar, cu un singur șirag din perlele de cultură în jurul gâtului, era mai mult decât vibrantă... era *frumoasă*; așa fi sugrumat-o.

– Ruskin găsea cornișele pătrate de ploaie oribile, spunea tata, însă glumea, bineînțeles. Chiar și cea mai bună gresie britanică nu e altceva decât o parodie palidă a marmurii cu granulație fină pe care o găsești în Grecia.

– Foarte adevărat, domnule, consimți Dieter. Cu toate că oare nu Charles Dickens al dumneavoastră credea că grecii foloseau marmura doar datorită felului în care atrage vopseaua și culoarea? Totuși, stilul și materialul nu înseamnă nimic când cornișa este așezată sub un portic. Este gluma arhitectului, nu-i așa?

Tata se gândi câteva clipe, frecându-și mâinile una de alta la spate în timp ce stătea și contempla fațada casei.

– Pe Jupiter! zise el în cele din urmă. E posibil să fi descoperit ceva.

– Ah, Flavia! zise mătușa Felicity în momentul în care mă zări. Te gândești la lup și lupul la ușa. Aș dori să pictez acum, iar tu îmi vei fi asistentă. Îmi place grozav să lucrez cu pensula, însă pur și simplu nu suport tuburile lipicioase și cârpele murdare.

Daffy își dădu ochii peste cap și se îndepărtă încetisor și pe furiș de mătușa ei nebună și bătrână, temându-se, cred, că avea să fie și ea pusă la treabă. M-am înduplecat suficient de mult, încât să-i pun o întrebare. Erau momente când curiozitatea întrecea până și mândria.

– Ce face *el* aici? am șoptit în urechea ei, făcând un ușor semn cu capul către Dieter.

Bineînțeles că știam deja, însă rar se întâmpla să vorbim de la soră la soră fără ranchiună.

– Mătușa Felicity a insistat. A zis că ar trebui să ne conducă acasă și să rămână la ceai. Cred că a pus ochii pe *el*, adăugă ea chicotind răgușit.

Deși sunt destul de obișnuită cu excesele lui Daffy, trebuie să recunosc că am fost șocată.

– Pentru Feely, explică ea.

Bineînțeles! Nu e de mirare că tata își exercita farmecul ruginit! O fiică în minus ar însemna o reducere cu o treime a numărului gurilor pe care trebuia să le hrănească. Nu că Feely ar fi mâncat prea mult – nu mânca – însă adunată cu o reducere similară în ceea ce privea doza de insolență cotidiană pe care trebuia să o suporte, vărarea ei pe gâtul lui Dieter merita efortul din plin.

Și apoi, m-am gândit, o să se termine cu nesfârșitele cheltuieli pentru reargintarea oglinzilor de la Buckshaw. Feely era turbată după oglinzi.

– Și tatăl tău... îi spunea tata lui Dieter.

Știam eu! Deja tatona terenul!

– ... Cred că ai spus ceva în legătură cu cărțile?

– Este editor, domnule, zise Dieter. Este „Schrantz” de la Schrantz și Markel. Poate nu ați auzit de ei, însă editează diverse publicații în Germania, ediții de...

– Bineînțeles! *Luxus Ausgaben Schrantz und Markel*. Pliniu al Ior, cel cu gravurile lui Durer, este cât se poate de remarcabil.

– Hai, Flavia, zise mătușa Felicity. Știi cât de plictisitor este să pictezi zidărie odată instalată umbra.

De la distanță, trebuie să fi arătat ca un galion care se scufundă în timp ce, cu șevaletul mătușii Felicity pe umăr, cu o pânză întinsă sub braț și o cutie cu vopseluri și pensule în fiecare mână, înaintam cu picioarele goale prin apele superficiale ale lacului ornamental, către insula pe care se afla Monumentul. Mătușa Felicity venea în urmă, cărând un scăunel cu trei picioare. Îmbrăcată cu costumul ei de tweed, cu o pălărie cu borurile lăsate și un combinezon, îmi amintea de fotografiile pe care le văzusem în *Country Life* ale lui Winston Churchill care cocheta cu pictura la Cartwell. Singurul lucru care mai lipsea era trabucul.

– De ani de zile voiam să redau fațada sudică așa cum era ea pe

vremea dragului unchi Tar, strigă ea, de parcă m-aș fi aflat în partea cealaltă a lumii.

– Acum, drăguță, zise ea, când în cele din urmă am instalat echipamentul de pictat, spre marea ei satisfacție, e timpul să stăm de vorbă în liniște. Aici afară, cel puțin, nu o să fim auzite de nimeni, cu excepția albinelor și a șobolanilor de apă.

M-am uitat cu uimire la ea.

– Bănuiesc că tu crezi că eu nu știu nimic despre viața pe care o duci.

Acesta era genul de afirmație cu care învățasem să fiu excepțional de prudentă: implicațiile acesteia erau imense și, până ce vedeam din ce direcție bătea vântul conversației, știam că cel mai bine era să păstrez tăcerea.

– Dimpotrivă, continuă ea, știu foarte multe lucruri despre ceea ce trebuie să simți: singurătatea ta, izolarea ta, surorile tale mai mari, tatăl tău preocupat...

Eram pe cale să spun că probabil că se înșală, când, brusc, am văzut că discuția ar putea fi întoarsă în avantajul meu.

– Da, am zis, privind fix pe deasupra apei și clipind de parcă aș fi vrut să opresc o lacrimă, uneori poate că e greu...

– Exact asta obișnuia să spună și mama ta despre modul de viață de la Buckshaw. Îmi amintesc cum venea verile aici, ca fată, la fel cum am făcut-o și eu înaintea ei.

Să mi-o imaginez pe mătușa Felicity fată nu era o sarcină ușoară.

– Oh, nu fi atât de șocată, Flavia. În tinerețe, obișnuiam să-mi dau frâu liber pornirilor aici pe insulă ca o prințesă indiană din tribul Pawnee. „Moo-noo-tonowa”, îmi spuneam. Șuteam bucăți de carne de vită din cămară și mă prefăceam că frigeam câini la un foc de tabără aprins cu bețigașe și vreascuri. Mai târziu, chiar în ciuda marii diferențe de vârstă dintre noi, Harriet și cu mine am rămas întotdeauna cele mai bune prietene. „Proscriesele jalnice”, obișnuiam să ne spunem. Veneam aici pe insulă ca să stăm de vorbă. Odată, când nu ne mai văzuserăm de o perioadă bună de timp, am stat afară toată noaptea în Monument, ne-am înfășurat în pături, sporovăind până la răsăritul soarelui. Unchiul Tar l-a trimis pe Pierrepont, fostul majordom, să ne aducă biscuiți Pasmon și piftie din picioare de vițel. Vezi tu, ne zărise de la ferestrele laboratorului său și...

– Cum era ea? am întrerupt-o eu. Harriet, vreau să spun.

Mătușa Felicity trăsă o linie de culoare întunecată pe pânza ei, care trebuia să reprezinte probabil trunchiul unuiia dintre castanii de pe alea.

– Era exact ca tine, răspunse ea. După cum știi foarte bine.

Am înghițit în sec.

– E adevărat?

– Bineînțeles că e adevărat! Cum de nu îți dai seama de asta?

I-aș fi putut împuia urechile cu poveștile groaznice pe care Feely și Daffy mi le spusese, însă am ales să nu o fac.

„Buzele pecetluite salvează corăbii.”

Dogger îmi spusese asta odată, când i-am pus o întrebare destul de personală în legătură cu tata. „Buzele pecetluite salvează corăbii”, răspunsese el, întorcându-se cu spatele la mine și continuând să curețe alea de frunzele și crengile uscate, și nu am avut tupeul să întreb care din noi trei erau mușii și care corăbiile.

Mormăisem ceva nepotrivit atunci, și acum m-am pomenit făcând același lucru.

– Doamne Dumnezeule, copilă! Dacă vrei să-ți vezi mama, nu ai altceva de făcut decât să te uiți în oglindă. Dacă vrei să-i cunoști caracterul, uită-te în tine însăși. Semeni atât de mult cu ea, încât mă bagi în sperieți.

Bine atunci.

– Unchiul Tar obișnuia să ne invite la Buckshaw vara, continuă ea, fie fără să vadă, fie ignorându-mi îmbujorarea. Avea ideea extraordinară că prezența femeilor tinere în casă ține familia laolaltă într-un mod chimic abscons – ceva despre legături și genul dual nebănuit al moleculei de carbon. Era nebun de legat, Tar de Luce, însă, cu toate astea, era un bătrânel încântător. Harriet, bineînțeles, era preferata lui; probabil pentru că ea nu se plictisea niciodată să stea pe un scaun înalt în acel laborator împuțit și să ia notițe în timp ce el i le dicta. „Asistenta mea țac-pac”, obișnuia să o numească. Era o glumă secretă: Harriet mi-a spus odată că se referea la un anumit experiment spectaculos eșuat care ar fi putut să șteargă Buckshaw de pe hartă, ca să nu mai vorbim despre Bishop's Lacey și mai departe. Însă m-a pus să jur că o să păstrez tăcerea. Nu știu de ce îți spun ție chestia asta.

– Studia descompunerea de gradul întâi a pentaoxidului de azot, am zis. O activitate care a dus în cele din urmă la crearea bombei atomice. Sunt câteva scrisori printre hârtiile sale de la profesorul Arrhenius din Stockholm care explică clar ce puneau ei la cale.

– Și tu, ca să spunem așa, duci ștafeta mai departe.
– Poftim?
– Duci mai departe numele glorios de Luce, zise ea. Oriunde-ar fi să te poarte el.

Era un gând interesant; nu îmi trecuse niciodată prin minte că numele cuiva ar putea fi o busolă.

– Și încotro ar putea să mă poarte? am întrebat, oarecum timid.
– Trebuie să-ți ascuți inspirația. Trebuie să-ți lași viziunea interioară să-ți fie Steaua ta polară.

– Încerc, am zis.

Mătușa Felicity trebuie să mă fi crezut idioata satului.

– Știu că faci asta, draga mea. Am auzit niște relatări ale activităților întreprinse de tine. Spre exemplu, a fost treaba aia îngrozitoare cu Bumpenny sau care i-o fi fost numele.

– Bonepenny, am zis. Horace Bonepenny. A murit chiar acolo.

Am arătat peste lac către zidul grădinii de zarzavaturi.

Mătușa Felicity o trânti cu nepăsare.

– Niciodată nu trebuie să te lași influențată de lucrurile neplăcute. Vreau să-ți amintești asta. Deși e posibil ca alții să nu vadă, datoria ta va deveni la fel de clară ca o linie albă trasată pe mijlocul drumului. Trebuie să o urmezi, Flavia.

– Chiar și atunci când conduce la crimă? am întrebat, dintr-odată îndrăzneată.

Cu pensula întinsă la distanță de un braț, ea pictă umbra întunecată a unui copac.

– Chiar și atunci când conduce la crimă.

Am tăcut câteva clipe, mătușa Felicity atinse ușor pânza fără rezultate prea interesante, și apoi vorbi din nou:

– Chiar dacă nu-ți vei aminti nimic altceva, amintește-ți asta: inspirația din exteriorul cuiva este precum căldura cuptorului. Face niște briose acceptabile. Însă inspirația din *interior* este ca un vulcan: schimbă înfățișarea lumii.

Voiam să-mi arunc brațele în jurul acestui liliac bătrân și tăcănit, îmbrăcat cu costumul lui de George Bernard Shaw și să-l strâng până-l lăsam fără suflare. Însă nu am făcut-o. Nu am putut.

Eram o de Luce.

– Mulțumesc, mătușă Felicity, am zis ridicându-mă în picioare. Ești o persoană extraordinară.

Şaptesprezece

Eram la ceai, în bibliotecă. Doamna Mullet intrase şi ieşise, lăsând în urma ei o tavă imensă cu prăjitură Jenny Lind şi biscuiţi cu stafide. La întrebarea mea şoptită despre Nialla, ea replicase ridicând din umeri şi se încruntase pentru a-mi reaminti că se afla la datorie.

Feely era la pian. Nu durase mai mult de trei minute până ca Dieter să întrebe care dintre noi cânta la pian, iar Feely replicase îmbujorându-se. Acum, suficient de linguşită şi implorată, tocmai începea a doua parte a sonatei *Pathétique* a lui Beethoven.

Era o piesă încântătoare şi, în timp ce muzica se stingea treptat şi apoi creştea iarăşi, precum dorurile din inimă, mi-am amintit că era piesa pe care Laurie Laurence o interpretase în *Fûcele doctorului March*, în timp ce Jo, care îi refuzase cererea în căsătorie, ieşise pe fereastra camerei lui, şi mă întrebam dacă Feely alesese această piesă la întâmplare.

Tata bătea visător cu degetul arătător în farfuria pe care o ţinea într-un minunat echilibru în mâini. Erau momente când, fără niciun motiv evident, simţeam un uriaş val de dragoste, sau cel puţin de respect, pentru el, şi acesta era unul dintre acele momente.

În colţ se afla Daffy, încolăcită ca o pisică într-un fotoliu, încă în mrejele *Anatomiei melancoliei*, iar mătuşa Felicity stătea cu un aer mulţumit lângă fereastră, făcând ceva încălzit cu o pereche de andrele şi cu un ghem de lână de un galben asemănător sulfului.

Am observat brusc că Dieter îşi muşca buza şi am văzut un licăr într-unul din colţurile ochilor săi. Aproape că avea lacrimi în ochi şi încerca să nu arate lucrul acesta.

Ce crud din partea vrăjitoarei ăsteia de Feely să aleagă ceva atât de trist şi de evocator: o melodie de Beethoven care putea servi oaspetelui nostru german drept o amintire amară a patriei pe care o lăsase în urmă.

Însă în acel moment, Feely se întrerupse brusc şi se ridică din faţa claviaturii.

– Oh! zise ea cu respiraţia întretăiată. Îmi pare rău! Nu am vrut să...

Şi mi-am dat seama că, probabil pentru prima dată în viaţa ei,

era sincer mähnită. Se duse lângă Dieter și îi întinse batista ei, și spre onoarea lui, el o luă.

– Nu. Eu ar trebui să-mi cer scuze, zise el, ștergându-și ochii. Eu pur și simplu...

– Dieter, mă luă brusc gura pe dinainte, spune-ne cum ai ajuns să fii prizonier de război. Ardeam, pur și simplu, de nerăbdare să te întreb. Știi, sunt foarte pasionată de istorie.

Dacă un ac ar fi căzut în Antarctica, l-am fi auzit.

– Flavia! reuși tata să îngaimă în cele din urmă, prea târziu însă pentru a mai avea efectul intenționat.

Dar Dieter zâmbea deja. Mie mi se părea că era ușurat că îl făcusem să treacă peste momentul lacrimogen.

– Bineînțeles! zise ei. Timp de cinci ani am așteptat ca cineva să mă întrebe, dar nu a făcut-o niciodată nimeni. Voi, englezii, sunteți niște gentlemen atât de perfecți, până și doamnele!

Mătușa Felicity îi azvârli o privire aprobatoare și radioasă.

– Dar, adăugă Dieter, trebuie să vă previn că este o poveste lungă. Sunteți siguri că vreți să o auziți?

Daffy își închise cartea și o puse deoparte.

– Ador poveștile lungi, zise ea. De fapt, cu cât sunt mai lungi, cu atât mai bine.

Dieter se așează în fața șemineului, cu coatele pe cămin. Ți-l puteai aproape închipui într-o cabană de vânătoare din Pădurea Neagră.

– Ei bine, zise el, cred că puteți cu siguranță să spuneți că am fost doborât în Anglia din cauza surorilor Brontë.

Doborât? Chestia asta era ceva nou! Eram foarte nerăbdătoare să afl.

Daffy făcu imediat ochii cât cepele și până și tata își îndreptă spatele.

– Doamne Dumnezeule! mormăi el.

– Eram răsfățat, copil fiind, începu Dieter, și trebuie să recunosc lucrul acesta. Eram singurul copil la părinți, crescut într-un cămin înstărit de o *Kinderpflegerin*, o guvernantă. Tatăl meu, după cum am spus, era editor și mama, arheolog. Deși bănuiesc că mă iubeau foarte mult, erau amândoi învăluți în propriile lor lumi, încât tot ce avea de-a face cu „băiatul” era lăsat pe seama Drusillei. Acesta era numele guvernantei – Drusilla.

Drusilla era o avidă cititoare de romane englezești. Devora cărțile așa cum o balenă mănâncă plancton. Nu o vedeai niciodată fără o carte în mână – de fapt, ea m-a învățat să citesc pe când

încă îmi sugeam degetul.

Drusilla citise toate cărțile surilor Brontë: *La răscruce de vânturi*, *Jane Eyre*, *Shirley*; *Chiriașul de la Wildfell Hall* – le știa aproape pe dinafară.

Cred că eram pe jumătate îndrăgostit de ea și credeam că o puteam face să mă iubească citindu-i cu voce tare în engleză din cărțile ei preferate.

Și așa am devenit anglofil. De atunci încolo, n-am mai vrut nimic altceva decât să citesc cărți englezești: Dickens, bineînțeles, și Conan Doyle; Jane Austen și Thomas Hardy. Când am mai crescut puțin, Drusilla mi-a dăruit de Crăciun abonamente la *Anuarul băieților* și *Prieteni buni*. Pe atunci aveam deja doisprezece ani și eram mai englez decât mulți băieți din Brixton!

Apoi a apărut radioul. Din articolele din *Prieteni buni* și cu ajutorul unui prieten de școală care îmi era vecin – numele lui era Wolfgang Zander – am putut să asamblez un radio cu o singură lampă cu care puteam prinde transmisiunile de la BBC.

Eram înnebuniți după drăciile electronice, eu și Wolfgang. Primul lucru pe care l-am făcut a fost o sonerie de ușă cu baterie; următorul a fost un telefon între dormitorul meu și al lui, cu firul întins pe deasupra acoperișurilor și prin copaci.

Mult timp după ce părinții noștri adormeau, firul acela acoperit cu bumbac de sus, din ramurile copacilor, bâzâia mult timp în noapte transmițând speculațiile noastre febrile. Stăteam de vorbă mult timp în noapte, despre radio, bineînțeles, însă și despre cărți englezești, pentru că, vedeți, Wolfgang fusese contaminat de microb – și în special de cel al surorilor Brontë.

Imaginația adolescentină este o forță puternică, și bănuiesc că ne vedeam, Wolfgang și cu mine, ca niște Cavaleri ai Mesei Rotunde care puteau sosi călare din fortăreața lor teutonă pentru a le salva pe aceste surori Brontë: pe aceste trei fecioare palide și blonde – ale căror nume în sine arată că sunt fiicele zeului Tunetului – ținute ostatici de către un monstru, în turnul lor rece de piatră din nord.

Și în afară de asta, adăugă el, întotdeauna e ceva în legătură cu domnișoarele neajutorate din zonele cu climă umedă care îl face pe orice adolescent să vrea să le răpească și să se căsătorească cu ele.

El făcu o pauză pentru a lăsa cuvintele să-și facă efectul, privind-ne cu insistență pe rând, și în timp ce făcea asta, am văzut cu bruscă uimire că în Feely, în Daffy și în mine, Dieter își închipuia că le găsise pe surorile Brontë; iar în Buckshaw, turnul

lui rece de piatră. Eram Charlotte, Emily și Anne!

Și iată-ne pe toate trei stând cu gurile căscate ca niște câini.

Rotițele minții mi se învâртеau încontinuu în timp ce Dieter își spunea povestea:

– Însă am crescut mult prea repede, zise el cu un oftat. Prea curând ne-am asumat și bucuriile lumii adulte, și neplăcerile. Există întotdeauna o vârstă când băieții descoperă zborul, iar eu l-am descoperit repede. Părinții mei m-au înrolat în NSFK – Corpurile național-socialiste aviatice – și când am făcut paisprezece ani, m-am pomenit brusc singur în fața panoului de comandă al unui *Schulgleiter*, zburând ca un șoim deasupra Wasserkupperului, deasupra dealurilor Rhonului Hessian.

Din aer, acești munți, cu toate că au o geologie destul de diferită, seamănă, pe alocuri, cu zonele mlăștinoase din nordul Yorkshireului.

– De unde știi asta? îl întrerupse Daffy.

– Daphne! zise tata.

Privirea lui tăioasă adăuga cuvântul *maniere*.

– Ai bombardat Sheffieldul?

La întrebarea ei se lăsă o tăcere șocată. Ce îndrăzneată era! Nici măcar eu nu l-aș fi întrebat pe Dieter despre activitățile lui aeriene deasupra Angliei, cu toate că pot recunoaște că, înainte cu doar câteva minute, tocmai acea întrebare îmi trecuse prin minte.

– Pentru că, adăugă Daffy, dacă ai făcut lucrul acesta, trebuie să spui.

– Ajungeam și la treaba asta, zise Dieter încetișor.

Continuă fără să clipească.

– Când a venit războiul și am fost transferat în Luftwaffe, aveam întotdeauna cu mine micile ediții englezești „Everyman” ale romanelor *Jane Eyre* și *La răscruce de vânturi* învelite cu grijă într-o eșarfă albă de mătase, la fundul rucsacului meu, foarte aproape de Lordul Byron și Shelly.

Am luat decizia ca atunci când războiul avea să se sfârșească, să mă înscriu la universitate, probabil chiar la Oxford, din moment ce stăpâneam deja limba, unde aveam să studiez literatură engleză. Aveam să fac două specialități și să accept un post de profesor la una dintre marile școli publice și aveam să-mi sfârșesc zilele ca un profesor onorat și respectat, într-un fel ca domnul Chips.

„La revedere, Herr Schrantz”, obișnuiam să spun. Dar Soarta nu-și încheiase încă socotelile cu mine. Am primit ordin să plec

imediat în Franța.

Tatăl meu, se pare, dăduse peste o mai veche cunoștință de-a lui la Berlin: o persoană care avea o funcție importantă în minister și putea aranja aproape orice. Tata voia să aibă un fiu care să piloteze un avion de luptă: unul al cărui nume să fie în toate titlurile de ziar, nu unul care să-și piardă vremea cu nasul în cărți, și pe deasupra și cărți englezești!

Înainte de a avea timp să protestez, m-am pomenit plasat într-un grup de recunoaștere, Luftflotte III, având baza în Franța, lângă Lille.

Aeronava noastră era Messerschmitt Bf 110, o mașină de zbor cu motor dublu a cărei poreclă era *Zerstorer*.

– *Distrugătorul*, zise Daffy cu acreală.

Erau momente când putea fi foarte incisivă.

– Da, replică Dieter. *Distrugătorul*. Deși acestea erau special modificate pentru misiuni de recunoaștere. Nu transportam bombe.

– Spionaj, zise Daffy.

Avea obraji ușor îmbujorați, deși nu-mi puteam da seama dacă era din cauza furiei sau a emoției.

– Da, spionaj, dacă vrei, consimți Dieter. În război, existau misiuni de recunoaștere de ambele părți.

– Are dreptate, să știi, Daphne, zise tata.

– După cum spuneam, continuă Dieter, aruncându-i o privire lui Daffy, *Zerstorer* era o mașină de zbor cu două motoare având un membru sau doi în echipaj: un pilot și un al doilea membru, care putea fi un radiotelegrafist, un navigator sau un țințaș, depinzând de misiune.

În prima mea zi pe front, pe când mă îndreptam către baraca unde trebuia să primesc instrucțiuni, un *Oberfeldwebel* – un sergent – cu bocanci speciali de zbor a pocnit din călcâie și a strigat: „Herr Hauptmann! Heathcliff!” Era, bineînțeles, vechiul meu prieten, Wolfgang Zander.

M-am uitat repede în jurul meu ca să văd dacă îl auzise cineva, de vreme ce o asemenea familiaritate între grade nu ar fi fost tolerată. Însă nu era nimeni prin apropiere.

Ne-am strâns cu bucurie mâinile. „Eu sunt navigatorul tău”, a zis Wolfgang, râzând. „Nu ți-au spus asta? Dintre toți navigatorii de pe pământ, tocmai eu am fost ales să fiu purtat spre război în dragonul tău de tablă!”

Deși era minunat să-l revăd, trebuia să fim discreți. Era o

situație complicată. Am creat o întreagă serie de stratageme – cam ca niște îndrăgostiți dintr-un roman din perioada Regenței.

Mergeam până la aeronavă, arătând cu degetul ici și colo și ne strecuram pe sub fuselaj, de parcă am fi discutat despre tensiunea cablurilor, însă discuția noastră, bineînțeles, nu era decât despre romane englezești. Dacă se apropia cineva, aveam să schimbăm repede discuția de la Hardy, la Hitler.

Tocmai în timpul unei astfel de inspecții s-a născut marele plan. Nu-mi amintesc acum dacă Wolfgang sau eu am avut ideea.

Dădeam târcoale cozii lui *Kathi* – *Kathi* era numele tănuț pe care îl pictasem pe botul aeronavei noastre – în momentul în care unul din noi, e posibil să fi fost Wolfgang... sau probabil eu... a zis: „Crezi că e posibil ca iarba neagră să fie înflorită în Haworth Moor?”

Pur și simplu. În câteva clipe, zarurile, după cum a spus Iulius Cezar, au fost aruncate.

Și apoi, de parcă ar fi ascultat la ușă, soarta a intervenit din nou. Două zile mai târziu ni se dăduse un obiectiv în Yorkshire-ul de Sud: un triaj și o fabrică de biciclete despre care se credea că produceau motoare Rolls-Royce. Doar fotografii. „Floare la ureche”, după cum obișnuiau să spună tipii de la RAF. O ocazie perfectă de a oferi, personal, micul nostru dar.

Zborul de-a lungul Canalului a fost lipsit de evenimente și, pentru prima oară, nu am fost ținta avioanelor Spitfire. Vremea era frumoasă și motoarele lui *Kathi* torceau ca două pisici uriașe și mulțumite.

Am ajuns deasupra țintei la timp – „la țanc”, cum spuneți voi – și am făcut fotografiile. *Țac! Țac! Țac!* Și am terminat. Misiune îndeplinită! Următorul sfert de oră ne aparținea.

Casa parohială din Haworth se afla la mai puțin de douăzeci de kilometri la nord-vest și, cu viteza noastră, care era de patru sute optzeci de kilometri la oră, aveam să ajungem în mai puțin de două minute.

Problema era că eram prea sus. Deși coborâserăm la o înălțime de cinci mii și ceva de metri pentru fotografii, pentru misiunea noastră personală, trebuia să coborâm mai mult, cât mai repede. Iar un Messerschmitt cu cruci negre pe aripi, îndreptându-se ca un uliu către un sat englezesc liniștit, nu prea avea cum să treacă neobservat.

Am împins manșa în față și am coborât în cerc din ce în ce mai jos, ca într-o spirală gigantică, urechile pocnindu-ne ca dopurile de

șampanie. Sub noi, iarba neagră din mlaștină era ca o mare cu talazuri purpurii.

La treizeci de metri am început să mă îndepărtez și am coborât aproape de nivelul tufelor.

„Pregătește-te!” i-am strigat lui Wolfgang.

Venisem dinspre est, și iată-l deodată în vârful dealului: satul Haworth! Am continuat să mergem, plutind pe deasupra câmpurilor, aproape ștergând coșurile fermelor.

În momentul în care am ajuns deasupra drumului către Haworth, am zărit prima oară biserica din capătul străzii principale; apoi, la aproape o sută de metri în urma noastră, dincolo de biserică, conturul familiar al casei parohiale descrise de surorile Brontë. Era exact așa cum mi-l închipuisem întotdeauna: pietre acoperite de pete negre și ferestre oarbe.

„Acum!” am strigat, și Wolfgang a vârât micul nostru cadou afară, prin trapă, în suflul elicei. Deși nu am putut-o vedea, mi-am închipuit ghirlanda noastră arcuindu-se prin aer, rostogolindu-se întruna, cu panglica purpurie curgând în spatele ei în momentul căderii. Mai târziu, cineva avea să o recupereze de printre pietrele funerare de lângă casa parohială, și avea să citească mesajul scris cu litere aurii de culoarea grozamei, pe mătase de culoarea ierbii negre, care spunea: *Toată lumea vă iubește. Odihniți-vă în pace.*

Era prea riscant să urcăm din nou la o altitudine de croazieră. Ar fi trebuit să ne întoarcem acasă zburând razant dintr-un punct într-altul, menținându-ne deasupra câmpurilor libere. Bineînțeles, astfel aveam să consumăm mai mult combustibil, însă amândoi eram tineri și nesăbuiți, și făcuserăm lucrul pentru care veniserăm. De îndată ce aveam să fim zăriți, o știam, toți Câinii Iadului, avioanele Hurricane și Spitfire, aveau să fie pe urmele noastre.

Însă era o zi perfectă de august. Cu puțin noroc și vânt prielnic, îi spuneam eu lui Wolfgang, era posibil să reușim chiar să survolăm casa lui Thomas Hardy în drum spre casă, fără costuri suplimentare pentru Reich.

Chiar în acel moment văzduhul din fața mea a fost străbătut de o ploaie de gloanțe nimicitoare. Fuseserăm loviți!

„Spitfire!”, a strigat Wolfgang. Însă era prea târziu. O umbră întunecată a tras și a trecut mai departe, apoi a luat un viraj și s-a întors, cartușele sale roșii, albe și albastre sclipind ca ochii unui nebun în soarele verii.

„Păzea! am strigat. Se întoarce pentru altă rundă!”

Atunci am observat că acul indicatorului de temperatură de pe babord se ridicase până la limita superioară.

Se supraîncălzea. Am aruncat o privire într-o parte și spre oroaarea mea, am văzut fumul negru și flăcările portocalii care se înălțau de sub capota metalică. Am fixat elicea și am oprit motorul.

Avionul Spitfire era din nou în urma noastră. În ceea ce îmi mai rămăsese din oglinda retrovizoare, i-am putut desluși imaginea fragmentată balansându-se ușor dintr-o parte într-alta, călărind suflul elicei. Ne avea în vizor.

Însă nu trăgea. Era lucrul cel mai enervant.

„Haide, mi-am spus. Termină odată cu asta.” Se juca cu noi ca un terier cu un șobolan.

Nu știu cât a durat. Nu poți aprecia timpul când ești gata-gata să mori.

„De ce nu trage?” am strigat către Wolfgang, însă nu am primit niciun răspuns. Având centura blocată, nu mă puteam mișca prea mult pe locul meu.

Parbrizul făcut țandări redusese vizibilitatea în față la zero și trebuia să-mi schimb poziția brusc dintr-o parte într-alta ca să văd ce am în față. Era o situație riscantă.

Și apoi a murit și celălalt motor. *Poc!* Pur și simplu! Aveam la dispoziție doar câteva secunde pentru a lua o decizie. Copacii de pe un deal împădurit se apropiau cu repeziciune sub aripile avionului. La marginea pădurii era un câmp înclinat. Acolo voi ateriza. Fără roți, am gândit eu. Era mai bine să fac o aterizare pe burtă și să mă opresc mai repede.

Zgomotul izbiturii a fost mai puternic decât mi l-aș fi putut închipui vreodată. Aeronava se răsucea dintr-o parte într-alta în timp ce pământul îi sfârteca burta, sfărâmându-se și izbindu-se, legănându-se și lovindu-se – era de parcă ai fi fost aruncat de viu în scocul morii.

Și apoi s-a lăsat o tăcere nepământească. Mi-a luat câteva clipe ca să-mi dau seama că nu ne mai mișcăm. Mi-am desfăcut harnașamentul, am împins apărătoarea cabinei din față și am sărit afară pe aripă, apoi am fugit în spate și m-am uitat înăuntru la Wolfgang.

„Ieși! am strigat. Repede! Ieși!”

Dar nu am primit niciun răspuns.

În interiorul apărătorii de sticlă, într-o mare de sânge, Wolfgang stătea cu un zâmbet fericit pe chip. Ochii lui morți priveau fix și aproape febril la câmpul verde englezesc.

Am sărit de pe aripă și am vomitat în iarbă.

Ne opriserăm la marginea câmpului. Acum, de sus de pe panta dealului, doi bărbați, unul înalt, celălalt mărunț, se iviseră dintre copaci și coborau încetișor și prudent către mine. Unul dintre ei avea o pușcă, celălalt o furcă.

Am rămas acolo, fără să mă mișc. Ei se apropiau, iar eu am ridicat o mână în aer, am scos încetișor pistolul din teacă și l-am aruncat, asigurându-mă că au văzut ce făcusem. Apoi am ridicat și cealaltă mână.

„Ești neamț”, a strigat bărbatul înalt în timp ce se apropiau.

„Da, am strigat la rândul meu. Însă vorbesc engleza.”

El a părut puțin luat prin surprindere.

„Probabil ar trebui să chemați poliția”, am sugerat eu, smucindu-mi capul în direcția Messerschmittului doborât. „Prietenul meu e mort acolo, înăuntru.”

Bărbatul înalt s-a strecurat prudent lângă avion și s-a uitat înăuntru. Celălalt a rămas unde era, uitându-se la mine de parcă aterizasem de pe altă planetă. A smucit furca, de parcă era gata-gata să mi-o vâre în burtă.

„Lasă-l, Rupert, a zis bărbatul cu pușca. Tocmai a avut o aterizare forțată.”

Înainte ca să poată răspunde celălalt, pe cer s-a auzit un țipăt strident, iar avionul Spitfire a trecut pe lângă noi, ridicându-se la marginea câmpului într-o răsucire victorioasă.

L-am urmărit înălțându-se drept către cerul albastru și apoi am spus:

Se înalță și începe să se rotească

Lasă să cadă lanțul de argint al sunetului.

Cei doi bărbați s-au uitat la mine de parcă îmi pierdusem brusc mințile – și probabil mi le pierdusem. Abia mai târziu am realizat că bietul Wolfgang murise.

„George Meredith”, le-am spus. *Zborul ciocârliei.*

– Mai târziu, la secția de poliție din sat, pilotul avionului Spitfire îmi făcu o vizită. Era cu un escadron cu baza la Catterick, și se înălțase cu aparatul de zbor pentru a verifica panoul de comandă după ce mecanicii făcuseră câteva reglaje. Nu avusese nici cea mai mică intenție de a intra într-o confruntare în acea zi, îmi spusese, însă dăduse peste noi, peste mine și peste Wolfgang,

care ne iviserăm brusc în vizorul lui deasupra Haworthului. Ce altceva putea face?

„Al dracului raid. Ghinion, prietene”, a zis. „Îmi pare al dracului de rău pentru prietenul tău.”

– Toate acestea s-au întâmplat acum șase ani, zise Dieter cu un oftat. Bărbatul înalt de pe câmp, cel cu pușca, după cum aveam să aflăm mai târziu, era Gordon Ingleby. Celălalt, bărbatul cu furca, după cum probabil ați ghicit deja, era Rupert Porson.

Optsprezece

Rupert Porson? Însă cum era posibil ca bărbatul cu furca să fi fost Rupert?

Mintea mi se învărtea ca un titirez.

Ultimul loc de pe pământ în care mă aşteptasem să se sfârşească povestea lui Dieter era pe câmpul Jubilee, ce aparţinea fermei Ingleby. Însă acum un lucru devenea perfect clar: dacă Rupert *era* la Ferma Hulubăriei acum şase ani, în timpul războiului, acest lucru ar explica, cel puţin parţial, cum ajunsese chipul de lemn al păpuşii sale, Jack, să aibă figura lui Robin Ingleby.

Tata slobozi un oftat.

– Îmi amintesc acest lucru bine, zise el. Aparatul tău de zbor a fost doborât pe Câmpul Jubilee, chiar sub Pădurea Gibbet.

Dieter încuviinţă.

– O scurtă perioadă, am fost trimis într-un lagăr de prizonieri cu treizeci sau patruzeci de alţi ofiţeri şi soldaţii din Luftwaffe, unde ne petreceam zilele săpând şanţuri şi sădind garduri vii. Era o muncă epuizantă, însă cel puţin eram încă în Anglia. Majoritatea piloţilor germani capturaţi au fost trimişi în lagăre din Canada, de unde existau slabe speranţe de a mai pleca.

Când mi s-a oferit ocazia de a locui şi a munci la o fermă, nu am ratat-o; cu toate că nu era obligatoriu, mulţi dintre noi au acceptat. Aceia care nu ne numeau trădători, printre altele.

Însă războiul se apropia de sfârşit şi mulţi dintre noi o ştiau. Era mai bine să încep să-mi netezesc calea către Oxford, mi-am spus, decât să-mi las viitorul în mâinile sortii.

Nimeni nu a fost mai surprins ca mine când am descoperit că fusesem trimis la ferma Ingleby. Mi se părea amuzant când mă gândeam că Gordon, care mă avusese nu demult în bătaia puştii, o ajuta acum pe Grace să prăjească scrumbii pentru mine în bucătăria fermei.

– Asta a fost acum şase ani, zici, în 1944? am întrebat.

– Da.

Dieter încuviinţă.

– În septembrie.

Nu m-am putut abţine. Înainte de a-mi înăbuşi cuvintele, m-am

pomenit că le las să-mi scape.

– Deci erai deja la Ferma Hulubăriei atunci când a fost găsit Robin spânzurat în Pădurea Gibbet.

– Flavia! zise tata, punându-și ceașca și farfuria jos cu un zornăit. Nu permit să se bârfească pe seama durerii altora.

Chipul lui Dieter se întunecă brusc și o văpaie – putea fi oare mânie? – îi apăru în priviri.

– Eu, zise el, am fost cel care l-a găsit.

„Tu l-ai găsit?” mi-am zis. „Imposibil!” Doamna Mullet o spusese destul de clar că Meg Nebuna fusese cea care descoperise trupul lui Robin.

Se lăsă o tăcere extraordinară, apoi Feely sări în picioare pentru a-i reumple ceașca lui Dieter cu ceai.

– Trebuie să o ierți pe sora mea mai mică, zise ea cu un râs spart. Are o pasiune cam nesănătoasă pentru moarte.

„Nota zece, Feely”, mi-am zis. Însă cu toate că nimerise din plin, nu știa câtuși de puțin în ce măsură.

Restul după-amiezii fu o mare plictiseală, în cea mai mare parte. Tata făcuse ceea ce recunosc a fi o încercare nobilă de a îndrepta conversația înspre vreme și recoltele de în, în timp ce Daffy, simțind că puține lucruri meritau atenția ei, se întorsese la cartea pe care o citea.

Unul câte unul, ne-am expus scuzele: tata trebuia să plece să se ocupe de timbrele lui, mătușa Felicity să tragă un pui de somn înainte de cină și Daffy să se ducă în bibliotecă. După un timp, m-am plictisit să o tot ascult pe Feely pălăvrăgind cu Dieter despre diverse baluri și excursii prin țară, și mi-am găsit refugiul în laborator.

O perioadă am ros capătul creionului, apoi am scris:

Duminică, 23 iulie 1950

UNDE E TOATĂ LUMEA? Asta e întrebarea arzătoare.

UNDE E NIALLA? După ce petrece noaptea în căsuța doamnei Mullet, ea dispare, pur și simplu. (Oare inspectorul Hewitt știe că ea a plecat?)

UNDE E MEG NEBUNA? După ieșirea avută la spectacolul Jack și vrejul de fasole de după-amiază, e dusă să se odihnească pe canapeaua din biroul vicarului. Și apoi se face nevăzută.

UNDE E MUTT WILMOTT? Se pare că și-a luat tălpășița ca un hoț la un moment dat în timpul spectacolului fatal.

CE FĂCEA RUPERT LA FERMA HULUBĂRIEI ACUM ȘASE ANI?

De ce, atunci când el și Dieter s-au întâlnit la fermă vineri, nu au recunoscut că se cunoșteau deja?

ȘI DE CE, MAI ALES, A AFIRMAT DIETER CĂ EL ESTE CEL CARE A GĂSIT TRUPUL LUI ROBIN INGLEBY SPÂNZURAT ÎN PĂDUREA GIBBET? Doamna Mullet spune că a fost Meg Nebuna, și doamna M. Rareori se înșală când vine vorba despre clevetirile satului. ȘI TOTUȘI, DE CE AR MINȚI DIETER ÎN LEGĂTURĂ CU UN ASTFEL DE LUCRU?

De unde să încep? Dacă acesta ar fi un experiment chimic, procedura ar fi clară: aș începe cu acele materiale care mi-ar fi cel mai la îndemână.

Doamna Mullet! Cu ceva noroc, aș putea-o găsi pierzând încă vremea prin bucătărie, înainte de a prăda cămara și de a-și lua captura zilnică pentru Alf. Am urcat în fugă scările și m-am uitat printre zăbrelele balustradei. Nu era nimeni pe hol.

M-am lăsat să alunec pe balustradă și am intrat valvârtej în bucătărie.

Dogger ridică privirea de la masa unde, cu o precizie medicală, curăța coaja câtorva castraveți.

– A plecat, zise el, înainte de a apuca să întreb. De o jumătate de oră.

E dat dracului Dogger ăsta! Nu știu cum face treaba asta!

– A zis ceva înainte de a pleca? Ceva interesant, adică?

Avându-l pe Dogger în bucătărie ca spectator, cu greu ar fi putut rezista doamna M. să nu flecărească despre cum a luat-o pe Nialla la ea (biata hoinară!), a vârat-o într-un pat confortabil cu o sticlă de apă fierbinte și i-a dat să bea un sherry îndoit cu apă și așa mai departe, cu o relatare detaliată despre felul în care a dormit, despre ce mâncaseră la micul dejun și despre ce lăsase ea în farfurie.

– Nu.

Dogger luă un cuțit cu zimți și tăie cu el o felie de pâine.

– Doar că friptura este în cuptor, plăcinta cu mere și crema de smântână în cămară.

La naiba!

Ei bine, atunci nu-mi mai rămânea nimic de făcut decât să o pornesc a doua zi dis-de-dimineată. O să-mi pun ceasul să sune în zori, apoi o voi tăia spre Ferma Hulubăriei și spre Pădurea Gibbet de dincolo de fermă. Era puțin probabil ca după atâția ani să mai existe vreun indiciu, însă Rupert și Nialla își instalaseră cortul la

marginea Câmpului Jubilee vineri seara. Dacă planul decurgea cum trebuie, m-aș fi putut duce și întoarce de acolo înainte să-și dea seama cineva de la Buckshaw că am plecat.

Dogger rupse un pătrat perfect de hârtie cerată și înveli sendvișurile cu castraveți, îndoind cu pricepere marginile hârtiei.

– M-am gândit să fac astea în seara asta, zise el, înmânându-mi pachetul. Știam eu că o să vrei să pleci devreme mâine-dimineață.

Perdele de ceață umedă se ridicau pe câmpuri. Aerul dimineții era rece și umed, și am inspirat profund, încercând să mă trezesc de tot, umplându-mi nările și apoi plămânii cu aroma bogată de pământ negru și iarbă udă.

În timp ce pedalam și intram în curtea bisericii Sfântul Tancred, am văzut că automobilul Vauxhall al inspectorului nu se mai afla acolo, și am tras concluzia că nici cadavrul lui Rupert. Nu că l-ar fi lăsat să se descompună pe scenă de sâmbătă seară și până luni dimineață, însă mi-am dat seama că era puțin probabil ca trupul lui să se afle în interiorul sălii parohiale, cu ochii holbați și cu firicelul acela de salivă atârănând din colțul gurii transformat deja într-o stalactită...

Dacă aș fi crezut că era posibil să se afle acolo, poate aș fi fost tentată să dau buzna și să arunc din nou un ochi înăuntru.

În spatele bisericii, mi-am scos pantofii și șosetele și am mânat-o pe Gladys prin apa ceva mai adâncă de lângă pietre. Ploaia de sâmbătă noapte făcuse să crească nivelul apei, care șiroia de pe spițele și cauciucurile ei, spălând noroiul și argila care se adunaseră în timpul mersului pe drumurile din Bishop's Lacey. În momentul în care am ajuns pe celălalt mal, Gladys era la fel de curată ca trăsura unei cucoane.

Mi-am clătit și eu picioarele pentru ultima oară, m-am așezat pe un pârliaz și m-am încălțat.

Aici, pe malul râului, vizibilitatea era și mai mică decât pe drum. Copacii și gardurile vii se profilau ca niște umbre palide pe măsură ce pedalam pe lângă bordură, într-o ceață cenușie și pufoasă care estompa orice sunet și orice culoare de pe fața pământului. Cu excepția susurului stins al apei, totul era tăcere.

La capătul câmpului Jubilee, furgoneta lui Rupert stătea părăsită sub sălcii, cu inscripția țipător vopsită, „Păpușile lui Porson”, absolut nepotrivită având în vedere atât poziția cât și circumstanțele. Nu era niciun semn de viață.

Am așezat-o pe Gladys cu grijă în iarbă și am mers pe vârfuri

pe lângă furgonetă. Poate că Nialla se strecurase înăuntru, iar acum dormea, și nu mi-aș fi dorit să o sperii. Însă lipsa condensului de pe parbriz mi-a spus ceea ce deja începusem să intuiesc: că nu respira nimeni în interiorul Austinului rece.

M-am uitat pe geam înăuntru, dar nu am văzut nimic neobișnuit. Am ocolit mașina, m-am dus la portiera din spate și am tras de mâner. Era încuiată.

M-am învârtit în cercuri din ce în ce mai mari prin iarbă, căutând vreo urmă de foc, însă nu era niciuna. Locul era așa cum îl lăsasem sâmbătă.

În momentul în care am ajuns la capătul aleii care ducea spre fermă, am fost oprită brusc de o sfoară pusă peste drum, de care stătea atârnat un avertisment. M-am aplecat pentru a citi mesajul.

Anchetă a poliției – Strict interzis – Poliția din Hinley.

Inspectorul Hewitt și detectivii săi *fuseseră* aici. Însă afișând avertismentul, era evident că nu se gândiseră că cineva avea să traverseze râul umflat. În ciuda promisiunii date inspectorului, sergentul Graves tot nu-și învățase lecția despre cei care se strecurau pe ușa din spate.

Foarte bine, atunci. Din moment ce, oricum, nu era nimic de văzut aici, o să mă îndrept către următorul obiectiv. Deși nu o puteam vedea prin ceață, știam că Pădurea Gibbet se afla în față, nu foarte departe pe culmea dealului Gibbet. Avea să fie umezeală printre copaci, dar puteam să pariez că poliția nu fusese acolo înaintea mea.

Am târât-o pe Gladys pe sub barieră și am împins-o încetișor în susul potecii, care era mult prea abruptă pentru a putea fi urcată cu bicicleta. La jumătatea distanței către culme, am ascuns-o în spatele unei tufe de păducel și mi-am continuat urcușul, înconjurată din toate părțile de străfulgerări încetoșate ale florilor albastre de in.

Apoi, brusc, copacii întunecați ai pădurii se iviră prin ceață chiar în fața mea. Ajunsesem în pădure fără să-mi dau seama cât de aproape eram de ea.

O plăcuță din lemn putrezit pe care scria cu litere roșii *ATENȚIE – TRECERE* – era bătută în cuie pe un copac.

Restul mesajului fusese șters de braconieri.

După cum bănuisem, totul în pădure era ud. M-a trecut un fior din cauza umezelii reci, mi-am făcut curaj și am pornit-o prin vegetația udă. Până să apuc să fac vreo câțiva pași printre ferigi și alte ierburi, eram deja flească până la genunchi.

Ceva pocni într-o tufă de cătină. Am înghețat în momentul în care o siluetă întunecată se năpusti dând din aripi în tăcere, pe poteca pe care mergeam: o bufniță, probabil, confundând ceața groasă de dimineață cu momentul vânătorii de la crepuscul. Deși mă speriasse, prezența ei era totuși liniștitoare. Însemna că nimeni altcineva nu era în pădure, în afară de mine.

Am mers mai departe, încercând să urmez potecile șterse, care aveau să mă ducă spre luminișul din inima pădurii.

Între doi copaci seculari noduroși, drumul era blocat de ceea ce părea a fi o poartă acoperită cu mușchi, lemnul său cenușiu fiind deformat din cauza putreziciunii. Eram gata să sar bariera care stătea să se năruie, când mi-am dat seama că mă aflu din nou în fața treptelor vechii spânzurătorii. Câte suflete blestemate urcaseră aceste trepte, înainte de a se stinge pe platforma de deasupra? Cu un nod în gât, am privit în jos la ce mai rămăsese din acea structură, aflată acum sub cerul liber.

O mână aspră mă apucă de încheietură ca o cătușă din fier încins.

– Ce mai pui la cale? De ce te furișezi pe aici?

Era Meg Nebuna.

Își aduse chipul murdar de negreală atât de aproape de al meu, încât i-am putut vedea perii blonzi din bărbie. „Vrăjitoarea din pădure”, am gândit, într-un moment de panică, înainte de a-mi veni în simțiri.

– Oh, salutare, Meg, am zis, cât de calm am putut, încercând să-mi domolesc inima care îmi bătea cu putere. Mă bucur că te-am găsit. M-ai cam speriat.

Aveam vocea mai tremurătoare decât sperasem.

– Frica băntuie în Pădurea Spânzurătorii, zise Meg pe un ton misterios. Frica băntuie pe aci’ și nu prin altă parte.

– Exact, am încuviințat, fără să am nici cea mai vagă idee la ce anume se referea. Mă bucur că ești aici cu mine. Acum nu-mi va mai fi frică.

– Acum nu mai e Diavolu’, zise Meg frecându-și mâinile una de alta. Diavolu’ e mort de-a binelea.

Mi-am amintit cât de înspăimântată fusese în timpul spectacolului *Jack și urejul de fasole*, al lui Rupert. Pentru Meg, Rupert era Diavolul, care îl omorâse pe Robin Ingleby, îl transformase într-o păpușă de lemn și îl pusese pe scenă. Era mai bine să abordez această chestiune indirect.

– Te-ai odihnit cum trebuie în casa parohială, Meg? am

întrebat-o.

Ea scuipă pe trunchiul unui stejar de parcă ar fi scuipat în ochiul unei vrăjitoare rivale.

– Ea m-a dat afar’, zise ea. I-a luat brățara lu’ bătrâna Meg și a dat-o afar’, așa a făcut. „Murdară, murdară.”

– Doamna Richardson? am întrebat. Soția vicarului? Ea te-a dat afară?

Meg rânji hidos și o porni printre copaci aproape la galop. Am urmat-o îndeaproape, printre arborețuri și ferigi, capcane și ramuri de spini. Cinci minute mai târziu, gâfâind, ne aflam exact în locul de unde plecasem, la poalele spânzurătorii putrezite.

– Vezi acolo, zise ea arătând cu degetul. Acolo l-a dus.

– Pe cine, Meg?

Se referea la Robin Ingleby, eram sigură de asta.

– Diavolul l-a adus pe Robin chiar aici? am întrebat.

– El l-a preschimbat în lemn, mărturisi ea, privind peste umăr. Lemn din lemn.

– Tu chiar l-ai văzut? Pe Diavol, vreau să spun.

Chestia asta era ceva ce nu-mi mai trecuse prin minte înainte.

Oare exista șansa ca Meg să fi văzut pe cineva în pădure împreună cu Robin? Ea stătea, la urma urmelor, într-o colibă în pădure, și era puțin probabil să se întâmple în Pădurea Gibbet ceva care să fi scăpat cercetării ei amănunțite.

– Meg a văzut, zise ea cu subînțeles.

– Cum arăta el?

– Meg a văzut. Bătrâna Meg vede multe.

– Îl poți desena? am întrebat, cuprinsă brusc de inspirație.

Mi-am scos carnețelul din buzunar și i-am înmănat un ciot de creion.

– Uite, am zis, răsfoind carnețelul în căutarea unei pagini albe, desenează-mi-l pe Diavol. Desenează-l în Pădurea Gibbet. Desenează-l pe Diavol atunci când l-a luat pe Robin.

Meg slobozi un sunet pe care îl pot descrie doar drept un nechezat gâlgâit. Și apoi se lăsă pe vine, își așează carnețelul deschis pe genunchi și începu să deseneze.

Cred că mă așteptam la ceva copilăresc – nimic altceva decât niște siluete filiforme –, însă în degetele murdare ale lui Meg creionul prinse viață. Pe pagină începu încet să apară luminișul din Pădurea Gibbet: un copac aici, un copac acolo, acum lemnul putrezit al spânzurătorii, ușor de recunoscut. Începuse dinspre margini și acum desena în centrul paginii.

Din când în când bolborosea câte ceva în timp ce desena, întorcând creionul și ștergând câte o linie. Era destul de bună la desen, trebuia să recunosc. Schița ei era probabil mai bună decât una pe care aș fi făcut-o eu.

Și apoi îl desenă pe Robin.

De-abia dacă am îndrăznit să respir în timp ce mă uitam peste umărul ei. Încetul cu încetul, figura băiețelului mort se contură sub ochii mei.

Stătea, destul de liniștit, suspendat în aer cu gâtul înclinat într-o parte, cu o ușoară expresie de mulțumire surprinsă pe chip, de parcă intrase pe neașteptate într-o cameră plină de îngeri. În ciuda luminii atenuate din pădure, părul lui cu grijă despărțit în două părți egale degaja o strălucire sănătoasă și mai degrabă tulburătoare. Purta un pulover în dungi și niște pantaloni scurți de culoare închisă, și avea picioarele vârâte neglijent într-o pereche de cizme de cauciuc. Trebuie să fi murit repede, mi-am zis.

Abia după aceea ea desenă ștreangul care îi strângea gâtul: o chestie neagră și împletită care atârna din spânzurătoare în spațiul de dedesubt. Ea întunecă frânghia cu linii aspre.

Am tras cu putere aer în piept. Meg ridică triumfătoare privirea către mine, căutându-mi aprobarea.

– Și acum, Diavolul, am șoptit eu. Desenează-l pe Diavol, Meg.

Ea mă privi drept în ochi, desfătându-se cu atenția căpătată din partea mea. Un zâmbet șiret îi apăru în colțul gurii.

– Te rog, Meg, desenează-l pe Diavol.

Fără să-și ia ochii dintr-ai mei, ea își înmuie arătătorul și degetul mare în gură și întoarse cu un gest elaborat o pagină goală. Reîncepu, și pe măsură ce desena, Pădurea Gibbet apărea din nou sub degetele ei. Această a doua schiță fu mai întunecată decât prima, deoarece Meg frecă cu degetul urmele lăsate de creion, întinzându-le pentru a sugera semiîntunericul luminișului. Apoi veni rândul spânzurătorii, văzută de data asta dintr-un unghi ușor diferit.

„Ce ciudat, am gândit, că nu a început cu Diavolul”, așa cum majoritatea oamenilor ar fi tentați să o facă. Însă abia după ce așeză decorul după bunul ei plac, cu copaci și tufișuri, începu să schițeze figura care urma să fie punctul central al creației ei.

Într-un oval aproximativ pe care îl lăsase liber pe pagină până în acel moment, începu să se ivească o siluetă vagă: mai întâi brațele și umerii; urmate de genunchi, picioare și mâini.

Purta o jachetă neagră și stătea într-un picior în luminiș, de

parcă fusese surprins în mijlocul unui dans frenetic.

Pantalonii îi atârnavă de bretele pe o creangă joasă.

Meg acoperi foaia de hârtie cu mâna dreaptă în timp ce-i creionă trăsăturile. În momentul în care termină, mi-o vârî cu brutalitate sub nas, de parcă foaia ar fi fost contaminată.

Îmi luă câteva clipe ca să recunosc chipul, ca să recunosc silueta din luminiș: Diavolul era vicarul, Denwyn Richardson.

Vicarul? Era prea ridicol. Sau nu?

Cu doar câteva minute mai devreme Meg îmi spusese că Diavolul murise, și acum îl schița în persoana vicarului.

Ce se petrecerea în biata ei minte dusă cu pluta?

– Ești foarte sigură de asta, Meg? am întrebat, lovind carnetul cu mâna. Țasta e Diavolul?

– St! zise ea, ridicându-și capul și punându-și degetele peste buzele mele. Vine cineva!

M-am uitat în jurul meu în luminiș, care, chiar și cu simțul meu auditiv foarte fin, părea foarte liniștit. În momentul în care m-am uitat înapoi, carnețelul și creionul zăceau la picioarele mele, iar Meg dispăruse printre copaci. Știam că nu avea sens s-o chem înapoi.

Am rămas acolo nemișcată preț de câteva clipe, ascultând, așteptând ceva, cu toate că nu sunt sigură ce anume.

Pădurea, mi-am amintit, este o lume în continuă schimbare. Dintr-un minut într-altul, umbrele se schimbă, și din oră în oră vegetația se mișcă odată cu soarele. Insectele sapă tuneluri prin sol, săltându-l, la început sub formă de mușuroaie care apoi se transformă în delușoare. Din lună în lună, frunzele cresc și cad, și din an în an, copacii dispar sau apar. Daffy mi-a spus odată că nu poți intra în același râu de două ori și același lucru se întâmplă și cu pădurile. Veniseră și trecuseră cinci ierni de când Robin Ingleby murise aici, și acum nu mai rămăsese nimic de văzut.

Am trecut încetisor pe lângă spânzurătoarea care stătea să cadă și m-am afundat în pădure. În câteva minute, eram sub cerul liber, la marginea câmpului Jubilee.

La nici douăzeci de metri depărtare, aproape invizibil din cauza ceții, stătea oprit pe câmp un tractor Ferguson cenușiu și o persoană într-o salopetă verde și încălțată cu cizme de cauciuc stătea aplecată deasupra motorului. Asta trebuie să fi fost ceea ce auzise Meg.

– Salutare! am strigat.

E bine întotdeauna să îți anunți prezența strigând cât te țin

puterile atunci când intri pe o proprietate privată. (Deși inventasem regula asta pe loc, părea să fie una generală bună.)

Pe măsură ce silueta respectivă se îndreptă de spate, mi-am dat seama că era Sally Straw, agricultoarea.

– Bună, zise ea, ștergându-și degetele soioase pe o cârpă. Ești Flavia de Luce, nu-i așa?

– Da.

Am întins mâna.

– Iar tu ești Sally. Te-am văzut la piață. Întotdeauna ți-am admirat pistruii și părul roșcat.

Pentru a fi foarte eficientă, lingușirea se aplică întotdeauna cu mistria.

Ea schiță un zâmbet larg și sincer și o strângere de mână care aproape îmi zdrobi degetele.

– Poți să-mi spui Sal, zise ea. Toți prietenii buni îmi spun așa.

Îmi amintea oarecum de Joyce Grenfell, actrița: puțin masculină în mișcări, însă altfel incontestabil femeie.

– Fergie m-a lăsat baltă, zise ea arătând către tractor. E posibil să fie bobina de aprindere. Știi, uneori pâtesc chestia asta: se supraîncălzește și se scurtcircuitează. Apoi nu-ți mai rămâne nimic altceva de făcut decât să aștepti ca nenorocita de chestie să se răcească.

Din moment ce motoarele nu erau punctul meu forte, am încuviințat cu înțelepciune și mi-am ținut gura.

– Ce faci pe aici?

– Hoinăresc, am zis. Uneori îmi place să evaderez de acasă. Să mă duc la o plimbare – chestii de genul ăsta.

– Ferice de tine, zise ea. Eu nu evaderez niciodată. Ei bine, aproape niciodată. Dieter m-a scos la o halbă la *Treisprezece Rățoi* de vreo câteva ori, însă s-a clevetit îngrozitor în legătură cu treaba asta. Știi, prizonierilor de război nu li se permite să facă asta. Cel puțin, nu li se permitea în timpul războiului. Dieter mi-a spus că sora ta Ophelia l-a invitat ieri la ceai, adăugă ea, oarecum evaziv.

Mi-am dat seama imediat că încerca să mă tragă de limbă.

– Da, am zis, lovind nepăsătoare cu piciorul într-un bulgăre de pământ, privind în depărtare și prefăcându-mă că nu sunt cătuși de puțin interesată.

Prietenă sau nu, dacă voia să audă vreo bârfă de la mine, trebuia să fie ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.

– Te-am văzut la spectacolul de păpuși, am zis. La biserică, sâmbătă seară. Nu te-a lăsat mască ce s-a întâmplat acolo? Mă

refer la chestia aia cu domnul Porson?

– A fost îngrozitor, zise ea.

– Îl cunoșteai?

Probabil nu era o întrebare echitabilă și i-am trântit-o pe neașteptate: așa, din senin.

Expresia lui Sally deveni imediat precaută și ezită puțin cam mult înainte de a-mi răspunde.

– Eu... l-am mai văzut.

Minciuna ei era evidentă.

– La televizor, poate? am întrebat, probabil mult prea inocent.
Regatul vrăjit? Veverița Snoddy?

Am știut de îndată ce am spus-o că împinsesem lucrurile cam prea departe.

– În regulă, zise ea, ce pui la cale? Haide, dă-i drumu'!

Își puse mâinile în șolduri și mă fixă cu o privire neclintită.

– Nu știu la ce te referi, am zis.

– Haida-de! Nu mă lua cu asta. Toată lumea de pe o rază de o sută de kilometri știe că Flavia de Luce nu se plimbă prin pădure doar ca să facă bujori în obrăjori.

Putea fi adevărat? O sută de kilometri? Răspunsul ei mă surprinsese: eu mă gândisem mai degrabă la o sută cincizeci.

– Gordon ți-ar pune pielea pe băț dacă te-ar prinde în pădurea aia, zise ea arătând către plăcuța cu avertismentul de încălcare a proprietății.

Am adoptat privirea mea timidă, însă am tăcut.

– Cât de multe știi în legătură cu chestia asta? întreabă Sally, rotindu-și mâna într-un semicerc care să cuprindă și ferma.

Înțelesul era clar. Am tras cu putere aer în piept. Trebuia să am încredere în ea.

– Știu că Rupert venea aici de ceva vreme ca să facă rost de canabis. Știu că Gordon îl cultivă pe o parcelă în Pădurea Gibbet, nu departe de locul unde a fost găsit Robin spânzurat.

– Și crezi că Dieter și cu mine suntem oarecum amestecați în toate astea?

– Nu știu, am replicat. Sper că nu.

– Și eu, zise Sally. Și eu.

Nouăsprezece

– Rupert era... un bărbat căruia îi plăceau femeile, zise Sally încetișor, de parcă ezita să-și exprime gândurile în cuvinte, dar probabil că ai descoperit deja acest lucru.

Am încuviințat, atentă ca nu cumva să o întrerup. Învățasem, studiindu-l pe inspectorul Hewitt, că tăcerea era cel mai bun piston al unei pompe conversaționale.

– Venea din când în când pe la Ferma Hulubăriei, de ani de zile, chiar cu mult timp înainte de război. Și Rupert nu este singurul, să știi. Gordon are o mică armată care trece pe aici în mod regulat, exact cum trecea și el. El le furnizează ceva care îi ajută să facă față durerii.

– Hașiș, am zis.

Nu m-am putut abține.

– Gunjah... cânepă indiană, cannabis.

Ea mă privi mijindu-și ochii, apoi continuă.

– Unii, ca Rupert, vin pentru că au avut paralizie infantilă – poliomielită se numește acum –, alții, ei bine, Dumnezeu știe de ce anume vin. Vezi tu, Gordon se consideră un fel de vânzător de plante medicinale: unul care ajută la înlăturarea durerilor pe care doctorii nu le pot înlătura sau nu vor. E foarte discret în legătură cu asta, însă așa trebuie să fie, nu-i așa? În afară de tine, nu prea cred să fi ghicit vreodată cineva din Bishop's Lacey că acei călători ocazionali care se opresc la Ferma Hulubăriei nu sunt unii care s-au pierdut sau care vând produse destinate agriculturii. Eu sunt aici de opt ani, continuă Sally. Și să nu te obosești să mă întrebi, pentru că răspunsul este nu, nu sunt una dintre persoanele care fumează chestiile lui Gordon.

– Nici nu mă așteptam să fii, am zis, dându-mă bine pe lângă ea.

A funcționat.

– Am crescut într-o casă de oameni cumsecade, continuă ea, pe un ton puțin cam prea nerăbdător. Părinții mei erau, după cum obișnuia să se spună în vechile romane în două volume, „săraci, dar cinstiți”. Mama mea era bolnavă mai tot timpul, însă nu voia să ne spună niciodată ce anume era în neregulă cu ea. Nici măcar tata nu știa. Între timp, eu mă duceam la școală, căpătam o

pregătire oarecare; apoi a venit războiul.

Bineînțeles, voiam să ajut și eu la plata facturilor medicale, așa că m-am alăturat Armatei de Uscat a Femeilor. Pare simplu, nu-i așa? Și așa și era, nu era nimic complicat. Eu eram doar o fată din Kent care voia să lupte împotriva lui Adolf Hitler și să vadă că mama ei e sănătoasă din nou.

Am fost încartiruită, împreună cu vreo alte patruzeci de fete, la căminul Armatei de Uscat care se afla între Hinley și zona asta, și acolo l-am văzut prima oară pe Rupert. Bărbatul ăsta era ca o albină la miere, poți fi sigură de asta. Hoinărea de colo-colo prin țară cu spectacolul lui de păpuși – se întorcea la rădăcini, așa zicea el – și ori de câte ori îl vedeam, părea să aibă o asistentă nouă. Și această asistentă era întotdeauna trăsnet, dacă mă înțelegei.

Nu la mult timp după ce am venit să lucrez la Ferma Hulubăriei, Rupert și-a făcut apariția pentru noi provizii de material pentru fumat. L-am recunoscut pe dată drept bărbatul ăla scund și schiop care pălăvrăgea întotdeauna cu noi la cămin sau la bar la sfârșit de săptămână.

– Mi-am jurat încă de la bun început că nu o să mă încurc cu el; că o să le las pe altele să cadă pe spate în fața lui. Însă...

Privirea ei se mută în alt timp.

Deci Nialla avusese dreptate! Rupert se dusese să o caute pe Sally în ziua în care sosiseră. Piesele începeau să se așeze la locul lor.

Deși ceața se mai subțiasse puțin acum, era încă destul de deasă, învăluindu-ne pe mine și pe Sally în coconul unei tăceri neobișnuit de liniștitoare. Doar dacă ar fi dat întâmplător peste noi, ar fi știut cineva că ne aflam aici, la capătul Câmpului Jubilee. Ne-ar fi putut auzi cineva, doar dacă ar fi venit peste câmp sau dacă s-ar fi furișat din pădurea de sus.

– Oh, Rupert era un seducător, poți fi sigură de asta, continuă Sally. El putea seduce până și... nu, nu poți spune asta într-o companie cuviincioasă, nu-i așa? Putea seduce până și puicuțele din cotețe, și mai ales găinile.

Începea cu ceva din Shakespeare și apoi trecea la lucruri pe care le auzise în music hall-uri. Dacă vrăjeala cu *Romeo și Julieta* nu-și făcea treaba, încerca cu poeziile lui indecente. Și scăpa și de aici cu fața curată – cel puțin de cele mai multe ori. Până a încercat chestia cu soția lui Gordon.

Grace Ingleby? Am slobozit involuntar un fluierat.

– Chestia asta trebuie să fi fost acum destul de mult timp, am zis.

Știam că suna dur, cu toate că nu intenționasem să sune așa.

– Acum mulți ani, zise Sally. Înainte ca Robin să moară. Înainte ca ea să devină atât de ciudată. Deși nu ai crede-o dacă te uiți acum la ea, era o tipă destul de arătoasă.

– Pare foarte tristă, am zis.

– Tristă? Nu trist e cuvântul pentru chestia asta, Flavia. Mai degrabă dărămată. Băiețelul acela era toată lumea ei, și în ziua în care el a murit, soarele de pe cerul ei a pierit.

– Erai aici pe atunci? am întrebat încet. Trebuie să-ți fi fost foarte greu.

Ea continuă de parcă nu mă auzise.

– Gordon și Grace îi povestiseră lui Robin de mai multe ori despre luna lor de miere idilică petrecută la mare, și era tot ce își dorea el cel mai mult: nisipul, scoicile, găletușa, lopețica, castelele de nisip, înghețata, cabinele pentru îmbăiat.

Obișnuia să viseze în legătură cu aceste lucruri. „Am visat că venea fluxul, Sally!, mi-a spus el odată, și că pluteam pe mare ca un balon roz!” Bietul copilăș.

Ea își șterse o lacrimă cu mâneca aspră a salopetei.

– Dumnezeu! De ce îți spun eu ție toate astea? Probabil că sunt nebună.

– Este în regulă, am zis. Promit că nu o să suflu nimănui niciun cuvânt. Sunt foarte bună la păstrarea secretelor.

Ca să o asigur de buna mea credință, am făcut semnul „pe cuvânt de onoare”, fără a spune cuvintele propriu-zise.

După o scurtă privire neobișnuit de timidă îndreptată asupra mea, Sally își continuă povestea:

– Ei reușiseră cumva să pună ceva bani deoparte pentru ziua de naștere a lui Robin. Și pentru că se apropia secerișul, iar Gordon nu putea să plece, au căzut de acord ca Grace să-l ducă pe Robin câteva zile la mare. Era prima oară când ei doi, mama și fiul, se aflau împreună fără Gordon, și prima oară când Grace își luase o vacanță.

Vremea era caldă, chiar și pentru sfârșitul lunii august. Grace a închiriat un șezlong și și-a cumpărat o revistă. Îl urmărea pe Robin cum se juca cu găletușa, umblând înapoi și încolo pe plajă. Era în siguranță, ea știa asta. Îl prevenise în legătură cu pericolul mării, iar Robin era cel mai ascultător copil din lume.

Ea a ațipit și a dormit mult timp. Nu și-a dat seama cât de

epuizată fusese decât în momentul în care s-a trezit și a văzut cât de mult se deplasase soarele pe cer. Marea se retrăsese, iar Robin nu se vedea nicăieri. Oare Robin îi nesocotise avertismentele și fusese înghițit de mare? Cu siguranță cineva trebuia să-l fi văzut. Cu siguranță cineva ar fi trezit-o.

– Grace ți-a spus toate astea? am întrebat.

– Doamne Dumnezeule, nu! A ieșit totul la iveală în timpul anchetei. Au trebuit să smulgă toate aceste lucruri de la ea, bucățiță cu bucățiță. Avea nervii destul de zdruncinați.

Mult timp după aceea, zisese ea, alergase în lung și în lat pe plajă, strigându-l pe Robin. Fugise de-a lungul malului, sperând să-i zărească costumașul roșu de baie; sperând să-i vadă chipul printre copiii care se bălăceau lângă mal.

Apoi alergase iarăși în susul și în josul plajei, întrebându-i pe cei care se scăldau dacă nu cumva văzuseră un băiețel cu păr blond. Bineînțeles, totul era în zadar. Probabil erau zeci de copii pe plajă care corespundeau acelei descrieri.

Și apoi, cu ochii orbiți de soare, a văzut o mulțime de oameni adunată la umbră lângă faleză. A izbucnit în lacrimi și s-a îndreptat către ei, știind ce urma să descopere: Robin se înecase și oamenii se adunaseră ca să caște gura. Începuse să-i urască deja.

Dar pe măsură ce se apropia, un val de râsete se ridică dinspre acea mulțime, iar ea își croi drum spre centrul mulțimii, fără să-i pese de ce anume credeau ei despre ea.

Era spectacolul cu Punch și Judy. Acolo, așezat pe nisip, cu lacrimi de răs șiroindu-i pe obraji, se afla Robin al ei. Ea l-a înșfăcat și l-a strâns la piept, fără a îndrăzni să spună un cuvânt. La urma urmelor, fusese vina ei: adormise, și Robin fusese atras de spectacolul cu Punch și Judy, așa cum s-ar fi întâmplat cu orice copil.

L-a luat cu ea pe plajă și i-a cumpărat o înghețată, apoi alta. Apoi a fugit înapoi cu el la mica dugheană pentru a vedea al doilea spectacol și a răs împreună cu el în hohote, și a strigat împreună cu el „Nu! Nu!” în momentul în care Punch înșfăca bastonul polițistului pentru a o lovi pe Judy peste cap.

Au răs împreună cu restul mulțimii în momentul în care Punch l-a păcălit pe Jack Ketch, călăul, să-și vâre capul în ștreang și...

Văzusem spectacolele tradiționale cu Punch și Judy aproape în fiecare an de hramul bisericii și eram foarte familiarizată cu subiectul respectiv.

– „Nu știu cum să-mi vâr gâtul în ștreang, am zis, citând vorbele

celebre ale lui Punch. *Va trebui să-mi arăți, apoi am să o fac și eu imediat.*”

– „Nu știu cum să-mi vâr gâtul în ștreang”, repetă Sally. „Va trebui să-mi arăți.” Asta le-a spus Grace juraților mai târziu, când s-a făcut o anchetă în cazul morții lui Robin, și se pare că acelea au fost ultimele ei cuvinte raționale.

Mai rău decât atât a fost faptul că, la anchetă, a spus acele cuvinte cu acea voce îngrozitoare, sugrumată și răgușită pe care păpușarii o folosesc pentru Punch: *„Nu știu cum să-mi vâr gâtul în ștreang. Va trebui să-mi arăți.”*

A fost îngrozitor. Procurorul a cerut un pahar cu apă și cineva din juriu și-a pierdut cumpătul și a izbucnit în râs. Grace și-a pierdut cu totul controlul. Doctorul a insistat să fie scutită de întrebări suplimentare.

Restul lucrurilor care s-au întâmplat în acea zi îngrozitoare la plajă, și mai târziu la fermă au trebuit să fie puse cap la cap; fiecare dintre noi știa câte ceva. Eu îl văzusem pe micul Robin trăgând după el o funie pe care o găsisese în șopron. Mai târziu, Gordon îl văzuse jucându-se de-a cowboy-ul la marginea câmpului Jubilee. Dieter a fost cel care l-a găsit spânzurat în Pădurea Gibbet.

– Dieter? Eu credeam că a fost Meg Nebuna.

Îmi scăpase fără să vreau.

Sally își îndepărtă imediat privirea și mi-am dat seama că era una din dățile când ar fi trebuit să-mi țin gura și să am răbdare.

Brusc, păru să fi luat o hotărâre.

– Trebuie să ții minte un lucru, zise ea, că tocmai se terminase războiul. Dacă s-ar fi aflat în Bishop's Lacey că trupul spânzurat al lui Robin fusese găsit de către un prizonier german de război, ei bine... ia gândește-te puțin.

– Ar fi fost ca în acea scenă din *Frankenstein*: cu săteni furioși cu torțe în mâini și așa mai departe.

– Exact, zise ea. Și în afară de asta, poliția a crezut că Meg chiar fusese acolo înaintea lui Dieter, dar că nu spusese nimănui.

– De unde știi asta? am întrebat. Ce credea poliția, vreau să spun?

Fără să-și dea seama, Sally începu brusc să se umfle în pene.

– Era un ofițer tânăr de poliție, zise ea, al cărui nume nu am libertatea să-l pomenesc, care obișnuia să mă ducă, serile, să văd cum răsare luna deasupra dealului Goodger.

– Înțeleg, am zis, și chiar înțelegeam.

Ei nu voiau ca Meg să fie chemată la anchetă.

– Ciudat, nu-i așa, zise ea, cum legea poate avea un punct atât de slab. Nu, cineva o văzuse în sat în momentul în care dispăruse Robin, deci nu prea era suspectă. S-a hotărât acest lucru pentru că... pentru că era... ei bine, ca să punem punctul pe *i*; era mai bine ca Meg să fie lăsată cu totul deoparte în această chestiune, și așa s-a și întâmplat.

– Deci Dieter a fost cel care a găsit trupul atunci.

– Da. Mi-a spus despre asta chiar în aceeași seară. Era încă în stare de șoc – de-abia dacă vorbea coerent: a povestit totul despre cum coborâse în goană din Pădurea Gibbet, țipând până ce răgușise... sărind garduri, căzând în noroi... fugind prin curte, privind în sus la ferestrele goale. Ca niște ochi morți erau, zicea el întruna, ca ferestrele casei parohiale din romanele surorilor Brontë. Însă după cum am spus, bietul Dieter era în stare de șoc. Nu știa ce spunea.

Am simțit o ușoară agitație în stomac, însă am pus-o pe seama prăjiturii Jenny Lind a doamnei Mullet.

– Și unde era Rupert în tot acest timp?

– Ciudat că întrebi asta. Nimeni nu pare să-și amintească. Rupert venea și pleca, adeseori noaptea. Cu timpul, el părea să devină din ce în ce mai dependent de chestia pe care i-o furniza Gordon, și vizitele lui deveniră mai frecvente. Dacă nu era aici când a murit Robin, atunci nu era nici prea departe.

– Fac pariu că poliția era peste tot pe aici.

– Bineînțeles că era! La început nu știau dacă fusese un accident sau dacă Robin fusese omorât.

– Omorât?

Gândul acesta nu-mi trecuse niciodată prin minte.

– Cine Dumnezeu ar omori un băiețel?

– S-a mai întâmplat și înainte, răspunse Sally cu tristețe. Copiii au fost dintotdeauna omorâți fără un motiv întemeiat.

– Și Robin?

– În cele din urmă au decis că nu existau dovezi care să vină în sprijinul acuzației de crimă. În afară de mine, Gordon și Dieter – și Meg Nebuna, bineînțeles – nu mai fusese nimeni altcineva în Pădurea Gibbet. Urmele pașilor lui Robin care duceau până sus pe câmpul Jubilee și în jurul vechiului eșafod au lămurit destul de clar că se dusese singur acolo.

– Și că a interpretat scena eșafodului din Punch și Judy, am zis. Prefăcându-se că era Punch, și apoi călăul.

– Da. Asta au crezut ei.

– Totuși, am zis, poliția trebuie să fi căutat foarte bine prin împrejurimile pădurii.

– Aproape că au scos-o din rădăcini, zise ea. Au venit cu rulete, mulaje de ipsos, fotografii, punguțe cu diverse mostre luate de ici și colo.

– Și nu e ciudat, am zis, că nu au zărit parcela cultivată cu canabis? E greu de crezut că inspectorul Hewitt ar fi pierdut-o din vedere.

– Chestia asta trebuie să se fi întâmplat înainte de sosirea lui aici, zise Sally. Dacă mă ajută memoria, un anume inspector Gully era însărcinat cu investigarea cazului.

Aha! Deci *ăla* a decis să nu se sufle o vorbă în legătură cu Meg. În ciuda lipsei sale de vigilență, bărbatul ăsta avea, cel puțin, o inimă de primitiv.

– Și care a fost rezultatul? am întrebat. Al anchetei, mă refer.

Deși aveam să caut chestia asta mai târziu, în arhiva ziarelor de la bibliotecă, voiam să o aud exprimată și în cuvintele lui Sally. Ea fusese, la urma urmelor, la fața locului.

– Procurorul le-a spus juraților că trebuie să se ajungă la unu din trei verdicte: asasinare, moarte survenită în urma unui accident sau deces neelucidat.

– Și?

– S-au hotărât asupra „morții survenite în urma unui accident”, deși le-a luat mult timp pentru a ajunge la o înțelegere.

Brusc, mi-am dat seama că ceața se ridica, și de acest lucru și-a dat seama și Sally. Deși o ceață ușoară încă acoperea copacii din pădurea de sus, râul și toată întinderea în pantă a Câmpului Jubilee, asemenea unei fotografii aeriene retușate, stăteau expuse acum la picioarele noastre, în lumina slabă a soarelui.

Am fi fost cu siguranță văzute de la fermă.

Fără a mai spune un cuvânt, Sally se urcă pe scaunul tractorului și apăsă butonul de pornire. Motorul porni pe dată, vâjâi scurt, apoi se stabilizează într-un zumzăit cadențat.

– Am spus prea multe, îmi zise. Nu știu ce-a fost în mintea mea. Ai grijă să-ți ții promisiunea, Flavia. Contez pe tine.

Ochii ei îi întâlniră pe ai mei și am văzut în ei un fel de implorare.

– Știi, aș putea intra în multe belele, zise ea.

Am dat din cap, însă nu am spus „da”. Cu ceva noroc, aș putea pune o ultimă întrebare.

– Ce crezi *tu* că li s-a întâmplat lui Robin și lui Rupert?

Cu o zvâcnire a capului, Sally își încleștă maxilarul, apăsă ambreiajul și o porni clătinându-se în tractorul ei de-a lungul câmpului, bulgări negri zburând din anvelopele tractorului și căzând apoi pe pământ ca niște păsări împușcate.

Douăzeci

Am recuperat-o pe Gladys din spatele gardului viu unde o lăsasem, am scos sendvișurile din portbagaj și m-am așezat pe un mal acoperit de iarbă pentru a mă gândi la cei doi morți.

Am scos carnețelul din buzunar și l-am răsfoit până am dat peste desenul lui Meg: iată-l pe Robin, atârând de bărnele noduroase ale vechiului eșafod. Expresia chipului său era aceea a unui copil care doarme liniștit, cu un ușor zâmbet în colțul buzelor.

Ceva în mintea mea făcu *clac*! Și am știut că nu mai puteam amâna: va trebui să fac o vizită la bibliotecă sau la Șopron, anexa unde se afla arhiva ziarelor.

Șopronul era un fost service auto, înconjurat de buruieni de tot felul, aflat pe Cow Lane, o potecă scurtă și neglijată care ducea din strada principală din Bishop's Lacey până jos la râu. Amintirea bruscă a recente mele captivități în acel mausoleu în ruină îmi făcea pielea de găină.

O parte din mine (vocea mea mai liniștită) îmi spunea: „Renunță. Nu te amesteca. Du-te acasă și stai cu familia ta.” Însă o alta era mai insistentă: „Biblioteca nu deschide până marți”, părea să-mi șoptească. „Nu te va vedea nimeni.”

– Dar încuietoarea, am zis cu voce tare. Locul respectiv e încuiat.

„Și de când te opresc pe tine ușile încuiate?” replică vocea.

La șopron, după cum am spus, se ajungea ușor dinspre malul râului. Am traversat iarăși apa, sărind pe pietre, în spatele bisericii (tot nu se vedea nici urmă de vreo mașină de poliție) și am urmat aleea paralelă cu râul, care mă duse repede și cu un oarecare risc de a fi zărită, pe Cow Lane.

Nu se vedea nimeni și încercam să merg cu nonșalanță pe poteca ce ducea la intrare.

Am tras de ușă, însă așa cum mă așteptam, era încuiată. Era o încuietoare nouă, de fapt, una care arăta ca o yală, și fusese montată de curând, iar o plăcuță scrisă de mână fusese pusă în geam. *Accesul permis doar în prezența bibliotecarei* scria pe plăcuța respectivă. Atât plăcuța cât și încuietoarea, mi-am zis, fuseseră

puse probabil din cauza recentelor mele escapade.

Deși Dogger îmi ținuse câteva seminarii despre arta de a deschide o încuietoare, complexitatea yalei solicita niște instrumente speciale pe care nu le aveam cu mine.

Balamalele ușii erau pe interior, deci nu exista nicio șansă să pot îndepărta pivoturile. Chiar dacă acest lucru ar fi fost posibil, ar fi fost o nesăbuintă din partea mea să încerc să fac așa ceva sub privirile oricui ar fi trecut pe strada principală care era chiar la capătul aleii.

Am ocolit prin spate. În iarba înaltă, chiar sub o fereastră, se afla o piesă uriașă și ruginită de fier vechi, care arăta de parcă în zilele ei bune fusese motorul unui automobil Daimler. M-am cățărat pe piesa respectivă și m-am uitat prin geamul murdar de praf.

Ziarele zăceau îngrămădite pe rafturi de lemn, așa cum făceau de ani întregi, și interiorul fusese debarasat de dezastrul provocat de ultima mea vizită acolo.

Stând pe vârfuri, îmi alunecă piciorul și aproape că era să intru cu capul prin cadrul ferestrei. Pe când mă agățam de pervaz pentru a-mi restabili echilibrul, ceva se dezintegrează sub degetele mele și un râșor de mici granule se scurse pe pământ.

„Putregai de lemn, mi-am zis. Da’ ia stai! Așteaptă o clipă, putregaiul de lemn nu e cenușiu. E chit învechit!”

Am sărit jos și în câteva secunde eram înapoi la fereastră cu o cheie dublă în mână, găsită în trusa de scule a lui Gladys. În timp ce curățam marginile geamului, bucăți dure de chit se desprinseseră cu surprinzător de puțin efort. Era aproape prea simplu.

După ce am curățat ochiul de geam de jur împrejur, mi-am apăsât cu putere gura de geam și am tras cât am putut de tare aer în piept, pentru a crea un vid. Apoi mi-am retras încetîșor capul.

Succes! În timp ce ochiul de geam se elibera din cadrul său și se înclina spre mine, am apucat geamul de marginile sale brute și l-am așezat cu grijă pe pământ. Cât ai zice pește, m-am strecurat prin cadrul ferestrei și am sărit pe podeaua din interior.

Deși bucățile de geam spart din timpul recente operațiuni de salvare fuseseră îndepărtate, locul îmi dădea încă fiori. Am găsit cu ușurință numerele din ultima parte a anului 1945 din *The Hinley Chronicle*.

Cu toate că pe piatra funerară a lui Robin nu fuseseră cioplite datele exacte, povestea lui Sally arăta că el murise în acel an, cam după seceriș. *The Hinley Chronicle* fusese – și încă era – publicată

săptămănal și apărea vinerea. În consecință, doar o duzină de numere acopereau momentul dintre sfârșitul lunii iunie și sfârșitul anului. Cu toate astea, știam că era posibil să găsesc povestea respectivă mai repede într-un număr apărut mai devreme, decât într-unul apărut mai târziu. Și așa și era: vineri, 7 septembrie 1945.

Astăzi la Almoner's Hall din Bishop's Lacey se va face o anchetă cu privire la moartea lui Robin Ingleby, în vârstă de cinci ani, al cărui trup a fost găsit luni în Pădurea Gibbet, de lângă sat. Inspectorul Josiah Gully de la secția de poliție din Hinley a refuzat să facă orice fel de comentariu în acest moment, însă îndeamnă pe orice membru al comunității care deține informații cu privire la moartea copilului să contacteze autoritățile imediat la Hinley 5272.

Și imediat dedesubt era tipărit anunțul:

Clienții sunt informați că oficiul poștal și cofetăria aflate pe strada principală din Bishop's Lacey vor fi închise astăzi (vineri, ziua 7, luna curentă) la prânz. Ambele se vor deschide ca de obicei sâmbătă dimineață. Vă mulțumim pentru înțelegere. Letitia Cool, proprietară.

Domnișoara Cool era diriginta de poștă și furnizoarea de dulciuri a satului, și exista un singur motiv la care mă puteam gândi pentru care și-ar fi închis magazinul într-o zi de vineri.

Mi-am îndreptat cu nerăbdare atenția către următoarea săptămână: numărul din 14 septembrie.

Un juriu convocat pentru a da verdictul în cazul morții lui Robin Ingleby, în vârstă de cinci ani, de la Ferma Hulubăriei, de lângă Bishop's Lacey, s-a pronunțat vinerea trecută la ora 15:15 după patruzeci de minute de deliberare. Procurorul a înregistrat verdictul de „moarte survenită în urma unui accident” și și-a exprimat compasiunea față de părinții îndoliați.

Și asta era tot. Părea evident că satul voia să-i scutească pe părinții lui Robin de durerea de a vedea în scris detaliile îngrozitoare.

O răsfoire rapidă a celorlalte ziare scoase la iveală doar un scurt anunț al înmormântării, unde purtătorii sicriului fuseseră Gordon

Ingleby, Bartram Tennyson (bunicul lui Robin, care venise de la Londra), Dieter Schrantz și Clarence Mundy, taximetristul. Numele lui Rupert nu era menționat.

Am pus la loc ziaarele în leagănul lor și, fără alte pagube în afara unui genunchi julit, mi-am croit drum afară pe fereastră.

La naiba! Începea să plouă. Un nor negru acoperise soarele, aducând cu el și o răcire bruscă a aerului.

Am traversat parcela plină de buruieni care ducea către râu, unde picături mari de ploaie izbeau deja apa formând mici cratere perfecte. Am coborât panta și, cu mâinile goale, am luat o grămadă de argilă lipicioasă de pe malul râului.

M-am reîntors apoi la șopron, unde am așezat noroiul respectiv sub forma unei movițe pe pervazul ferestrei. Având grijă să nu-mi murdăresc hainele de noroi, am făcut în palmă rulouri din argila respectivă, dând naștere unei întregi familii de șerpi cenușii, lungi și țepoși. Cățărându-mă apoi încă o dată pe motorul ruginit, am apucat marginile geamului și l-am așezat cu grijă în poziția inițială. Folosindu-mi degetul arătător drept cuțit de așezat chitul, am întins argila de jur-împrejurul geamului, făcând-o să pară, cel puțin, o izolație solidă.

Rămânea de văzut cât avea să dureze. Dacă ploaia nu o va spăla, era posibil să dureze o veșnicie. Nu că ar fi fost nevoie: cu prima ocazie, m-am gândit eu, aveam să înlocuiesc argila respectivă cu niște chit adevărat, aplicat cu cuțitul potrivit. Aveam să le șterpelesc de la Buckshaw, unde Dogger le folosea mereu pentru a întări ochiurile de geam care stăteau să cadă din sera părăginită.

„Cuțitarul-Chituitoare Nebun a lovit din nou!” ar șușoti sătenii.

După o fugă rapidă la râu pentru a spăla argila întărită de pe mâini, eram aproape prezentabilă, dacă n-aș fi fost udă până la piele.

Am ridicat-o pe Gladys din iarbă și m-am plimbat cu nonșalanță pe Cow Lane, îndreptându-mă spre strada principală, de parcă nici usturoi nu mâncasem, nici gura nu-mi mirosea.

Cofetăria domnișoarei Cool, care cuprindea și oficiul poștal al satului, era o relicvă georgiană îngustă, flancată de o ceainărie și o clădire de pompe funebre în partea de est și de o pescărie în partea de vest. Vitrinele sale murdare erau presărate ici și colo cu cutii decolorate de ciocolată, ale căror capace înfățișau niște doamne corpolente, cu dresuri în dungi și pene, care zâmbeau cinic în timp

ce stăteau pe jumătate călare pe triciclete.

De aici cumpărase Ned bomboanele de ciocolată pe care le lăsase în fața ușii noastre. Eram sigură de asta, deoarece în partea dreaptă era urma dreptunghiulară întunecată unde se odihnise cutia încă de pe vremea lui Pazvante.

Pentru o clipă m-am întrebat dacă Feely încercase deja produsul meu artizanal, însă am alungat gândul imediat. Astfel de plăceri vor trebui să mai aștepte.

Clopoțelul atârnat deasupra ușii zornăi pentru a-mi anunța intrarea și domnișoara Cool își ridică privirea de la ghișeu.

– Flavia, draga mea! zise ea. Ce surpriză plăcută. Vai, ești udă toată! Nu sunt zece minute de când mă gândeam la tine, și iată-te. De fapt, la tatăl tău mă gândeam, însă e același lucru, nu-i așa? Am aici o foaie cu timbre care l-ar putea interesa: patru timbre George cu o extraperforație fix prin fața lui. Nu prea pare un lucru cuviincios, nu-i așa? Destul de lipsit de respect. Domnișoara Reynolds de la Glebe House le-a cumpărat vinerea trecută și le-a returnat sâmbătă. „Sunt prea multe găuri în ele!” a zis ea. „Nu pot permite ca scrisorile mele către Hannah (asta e nepoata ei din Shropshire, draguță) să fie reținute pentru încălcarea Actului Poștal.”

Îmi înmână un plic transparent.

– Vă mulțumesc, domnișoară Cool, am zis. Sunt sigură că tata va fi încântat să le aibă în colecția lui, și știu că ar dori să vă mulțumesc pentru faptul că v-ați gândit la el.

– Ești o fată atât de bună, Flavia, zise ea, roșind. Tatăl tău trebuie să fie foarte mândru de tine.

– Da, am zis, este. Foarte.

De fapt, era un gând care nu-mi trecuse niciodată prin minte.

– Chiar nu ar trebui să stai îmbrăcată cu hainele astea ude, draga mea. Du-te în cămăruța din spate și scoate-ți lucrurile de pe tine. O să le agăț în bucătărie la uscat. Găsești o pătură la capătul patului – înfășoară-te în ea și vom sta frumos la taclale.

Cinci minute mai târziu, eram înapoi în magazin, eu ca un indian Blackfoot înveșmântat în pătură, iar domnișoara Cool, cu ochelarii ei micuți, arătând exact ca factorul de la centrul comercial local din Hudson's Bay.

Ea deja se îndrepta spre borcanul înalt plin cu drajeuri.

– Câte ai vrea astăzi, draga mea?

– Niciuna, mulțumesc, domnișoară Cool. Am plecat de acasă cam pe fugă în dimineața asta și mi-am uitat portofelul.

- Ia una oricum, zise ea, întinzându-mi borcanul. Cred că o să iau și eu una. Drajeurile sunt făcute pentru a fi împărțite cu prietenii, nu crezi?

Se înșela amarnic în această privință: drajeurile erau făcute pentru a fi înfulecate lacom în singurătate și preferabil într-o cameră încuiată, însă nu am îndrăznit să-i spun asta. Eram prea ocupată cu aranjarea capcanei.

Preț de câteva minute am stat într-o tăcere prietenoasă, sugând drajeurile. O lumină cenușie și apoasă ce venea de la fereastră se strecura în prăvălie, scoțând în evidență șiruri de borcane de sticlă pline cu dulciuri, dându-le o strălucire palidă și nesănătoasă. „Probabil că arătăm, m-am gândit eu, exact ca niște alchimiști care completează următorul atac asupra elementelor.”

- Și lui Robin Ingleby îi plăceau drajeurile, domnișoară Cool?

- Zău așa, ce întrebare ciudată! Ce te-a făcut să te gândești la asta?

- Oh, nu știu, am zis pe un ton nepăsător, trecându-mi degetul de-a lungul marginii unei vitrine din sticlă. Bănuiesc că a fost din cauză că i-am văzut chipul pe acea păpușă din sala parohială. A fost un șoc așa de mare. Nu am reușit să mi-l scot din minte.

Chestia asta era cât se poate de adevărată.

- Of, biata de tine! zise ea. Sunt sigură că niciunul din noi nu poate, dar nimeni nu a dorit să pomenească despre lucrul acesta. A fost aproape... care e cuvântul? *Obscen*. Și bărbatul acela, bietul de el! Ce tragedie. Nu am putut pune geană pe geană după cele întâmplate. Dar, bănuiesc că pe noi toți ne-a dat peste cap chestia asta, nu-i așa?

- Ați fost în juriu atunci când s-a făcut ancheta oficială cu privire la moartea lui Robin, nu-i așa?

Deveneam destul de bună la chestia asta. Se umflă imediat în pene.

- Păi... păi, da, am fost. Însă cum Dumnezeu ai putea tu să știi lucrul ăsta?

- Cred că e posibil ca tata să fi pomenit lucrul ăsta la un moment dat. Vă respectă foarte mult, domnișoară Cool. Dar sunt sigură că o știți.

- Un respect care este în totalitate reciproc, te asigur de asta, zise ea. Da, am fost unul dintre membrii juriului. De ce întrebi?

- Ei bine, ca să fiu cinstită, eu și sora mea Ophelia ne contraziceam în privința asta. Ea a zis că, la un moment dat, s-a crezut că Robin fusese omorât. Eu nu am fost de acord. A fost un

accident, nu-i așa?

– Nu știu sigur dacă mi se permite să discut despre lucrul acesta, draga mea, zise ea. Dar s-a întâmplat cu mulți ani în urmă, nu-i așa? Cred că îți pot spune – ca între prieteni, ține minte – că poliția s-a gândit și la această posibilitate. Dar nu a fost nimic de genul ăsta. Nici măcar cea mai mică dovadă. Băiețelul s-a dus singur în pădure și s-a spânzurat. A fost un accident. Asta am spus în verdictul dat, se numește moarte survenită în urma unui accident.

– Dar de unde ați știut că a fost singur? Probabil că sunteți extraordinar de deșteaptă ca să vă dați seama de asta!

– Păi, după urmele pașilor, draga mea! După urmele pașilor! Nu mai erau altele în preajma vechiului eșafod. S-a dus singur în pădure.

Mi-am întors privirea către vitrina magazinului. Ploaia scăzuse în intensitate.

– Plouase? am întrebat cuprinsă brusc de inspirație. Înainte de a-l găsi?

– Da, de fapt, plouase, răspunse ea. Plouase cu găleata.

– Ah, am zis, pe un ton rezervat. Domnul Mutt Wilmott a trecut cumva pe aici să-și ridice corespondența? Ar fi probabil post-restant.

Am știut imediat că mersesem prea departe.

– Îmi pare rău, draga mea, zise domnișoara Cool, pufnind ușor pe nas. Nu avem voie să dezvăluim astfel de informații.

– Este producător la BBC, am zis, adoptând cea mai bună privire ușor decepționată a mea. De fapt, e unul destul de faimos. Se ocupă, sau obișnuia să se ocupe, de programul de televiziune al bietului domn Porson, *Regatul vrăjit*. Speram să pot obține un autograf de la el.

– Dacă vine aici, o să-i spun că ai întrebat de el, zise domnișoara Cool, mai înmuindu-se puțin. Nu cred că am avut încă plăcerea de a-l întâlni pe acest domn.

– Oh, vă mulțumesc, domnișoară Cool, am bâiguit. Mi-ar plăcea la nebunie să adaug la mica mea colecție de autografe câteva personalități de la BBC.

Uneori mă uram. Însă nu pentru mult timp.

– Păi, se pare că ploaia s-a oprit, am zis. Chiar trebuie să o iau din loc. Cred că hainele mele sunt suficient de uscate ca să pot ajunge acasă și nu aş vrea ca tata să-și facă griji. Are atât de multe pe cap în prezent.

Știam foarte bine că toată lumea din Bishop's Lacey cunoștea dificultățile financiare ale tatei. Facturile plătite cu întârziere într-un sătuc reprezintă un fel de semnal de avertisment transmis noaptea de pe un vas în derivă. Puteam în felul acesta să mai înscriu câteva puncte pentru bună purtare.

– Ești un copil atât de chibzuit, Flavia, zise ea. Mai ia un drajeu.

Câteva minute mai târziu, eram îmbrăcată și mă aflam în fața ușii, pe picior de plecare. Afară soarele ieșise dintre nori, și un curcubeu perfect se arcuia pe cer.

– Vă mulțumesc pentru discuția încântătoare, domnișoară Cool, și pentru drajeuri. Data viitoare fac eu cinste – insist.

– Mergi cu bine, draga mea, îmi zise. Ai grijă la bălți. Și să nu scoți o vorbă; despre timbre, vreau să spun. Nu avem voie să lăsăm să circule chestiile cu defecte.

I-am făcut cu ochiul în mod conspirativ și mi-am încrucișat degetele în semn de legământ.

Nu îmi răspunsese la întrebarea dacă lui Robin îi plăcuseră drajeurile, însă nu prea mai conta, nu-i așa?

Douăzeci și unu

Am scuturat-o zdravăn pe Gladys, și picături de ploaie zburară din scheletul ei ca apa dintr-un câine flocos. Eram gata-gata să o șterg spre casă în momentul în care ceva în vitrina magazinului de pompe funebre îmi atrase atenția: nimic altceva decât o mișcare neînsemnată, zău așa.

Deși se afla în același loc încă de pe vremea lui George al Treilea, magazinul *Sowbell și Fii* stătea atât de discret și de rezervat pe strada principală, de parcă ar fi așteptat autobuzul. De fapt, era un lucru destul de neobișnuit să vezi că cineva intră sau iese din acel loc.

M-am apropiat ca să văd mai bine, prefăcându-mă deosebit de interesată de necrologurile cu margini negre expuse în vitrină. Deși niciunul dintre acei decedați (*Dennison Chatfield, Arthur Bronson-Willowes, Margaret Beatrice Peddle*) nu se afla printre persoanele al căror nume să îl pot recunoaște, le-am studiat numele cu foarte mare atenție, scuturând melancolic din cap la citirea fiecăruia.

Mișcându-mi ochii din stânga în dreapta, de parcă citeam scrisul mic de pe cartonașele acelea, însă totuși îndreptându-mi atenția spre interiorul întunecat al prăvăliei, am observat că în interior cineva își flutura mâinile în timp ce vorbea. Cămașa galbenă de mătase și cravata de culoare mov au fost cele care mi-au atras atenția: era Mutt Wilmott!

Înainte ca rațiunea să-mi pună frăie, am dat buzna în prăvălie.

– Oh, bună ziua, domnule Sowbell, am zis. Sper că nu deranjez. Voiam doar să trec pe aici și să vă anunț că micul nostru experiment chimic a reușit cât se poate de admirabil în cele din urmă.

Mi-e teamă că asta înfrumuseța într-o oarecare măsură adevărul. Adevărul era că îl abordasem în cimitirul Sfântul Tancred, într-o duminică, după slujba de dimineață, ca să-i cer părerea lui de profesionist – de expert în conservanți, ca să spun așa – în privința obținerii cu costuri mici a unui fluid de îmbălsămare, prin colectarea, macerarea, fierberea și distilarea acidului formic dintr-un număr mare de furnici roșii (*formica rufa*).

El își trecuse degetele peste falca lui lungă, se scărpinase în cap și privise fix la ramurile de tisă un timp, înainte de a-mi spune că

el nu se prea gândise la lucrul acesta.

– E un lucru pe care va trebui să-l verific, domnișoară Flavia, zisese el.

Însă știam că, de fapt, nu va face asta, și avusesem dreptate. Meșteșugarii în vârstă pot fi îngrozitor de rezervați atunci când vine vorba despre discutarea șmecheriilor referitoare la îndeletnicirea lor.

Acum el stătea în umbră lângă o ușă neagră capitonată care ducea spre camera din spate, fără îndoială sinistră: aș fi dat o guinee să o pot vedea.

– Flavia.

El dădu din cap, puțin cam prudent, mi-am zis.

– Mă tem că va trebui să mă scuzi, zise el. Eram în mijlocul unei...

– Măi să fie, întrerupse Mutt Wilmott. Cred că este tânăra și omniprezenta protejată a lui Rupert, domnișoara...

– De Luce, am zis.

– Da, bineînțeles, de Luce.

El zâmbi condescendent, de parcă ar fi știut tot timpul lucrul ăsta; de parcă încerca doar să mă tachineze.

Trebuie să recunosc că, la fel ca Rupert, bărbatul acesta avea o voce absolut minunată: un debit bogat și melodios al cuvintelor, de parcă ar fi avut un tub de orgă în loc de laringe. BBC-ul creștea, probabil, astfel de oameni într-o fermă secretă.

– Și ca una dintre tinerele protejate ale lui Rupert, ca să spun așa, continuă Mutt, probabil că vei fi consolată să afli că Mătușica – după cum numim noi, cei din interior, British Broadcasting Corporation – îi va face genul de înmormântare pe care o merită, ca una dintre cele mai strălucitoare stele ale sale. Nu chiar în genul celor ținute la Westminster Abbey, înțelegi tu, dar tot ceva de calitate. De îndată ce domnul Sowbell, aici prezent, va aduce... a... rămășițele pământești la Londra, doliul public poate începe: priveghiul, tributurile florale, mama rumenă la față care a născut zece copii, ingenuchind la catafalc împreună cu copiii secătuiți de lacrimi, și toate astea în fața camerelor de luat vederi. Nimeni altul decât directorul general însuși a sugerat că ar putea fi un lucru extraordinar de impresionant și mișcător ca Veverița Snoddy însăși să stea de veghe la piciorul sicriului, așezată pe o mănășă goală.

– El e aici? am întrebat, cu un gest către camera din spate. Rupert e încă aici?

– E pe mâini bune.

Mutt Wilmott făcu semn cu capul, iar domnul Sowbell, rânjind, făcu o scurtă plecăciune umilă în semn de încuviințare.

Îmi doream din tot sufletul să întreb dacă puteam arunca o privire asupra cadavrului, însă de data asta, mintea mea de obicei agilă mă lăsă baltă. Nu mă puteam gândi nici măcar la un singur motiv plauzibil pentru a mă uita pe furiș la rămășițele pământești ale lui Rupert – așa cum le numise Mutt Wilmott – și nici nu puteam găsi altul neplauzibil.

– Cum suportă Nialla toată această situație? am aruncat-o la întâmplare.

Mutt se încruntă.

– Nialla? Și-a luat tălpășița pe undeva, zise el. Nimeni nu pare să știe unde anume.

– Probabil și-a luat o cameră la *Treisprezece Rățoi*, am sugerat eu. E posibil să fi avut nevoie să facă o baie fierbinte.

Speram ca Mutt să muște din momeală, și o făcu.

– Nu este la *Treisprezece Rățoi*, replică el. M-am cazat chiar eu acolo încă de când am venit.

Așadar, după cum mă așteptasem, Mutt Wilmott fusese la o aruncătură de băț de parohia Sfântul Tancred, înainte, în timpul și probabil după ce Rupert fusese asasinat.

– Păi, am zis – îmi pare rău că v-am deranjat.

Și începură să pună din nou țara la cale chiar înainte ca eu să ies pe ușă.

Așa cum se întâmplă adeseori în timpul verii, cerul se limpezise repede. Norii negri alunecaseră spre est și păsărelele ciripeau ca nebunele. Cu toate că era destul de devreme și în ciuda aerului proaspăt și al soarelui calduț, m-am pomenit căscând ca o pisică în timp ce pedalam de-a lungul aleilor care duceau la Buckshaw. Probabil era din cauză că mă trezisem înainte de răsăritul soarelui; probabil din cauză că stătusem trează prea mult cu o seară înainte.

Oricum ar fi fost, mă simțeam brusc frântă de oboseală. Daffy remarcase odată că Samuel Pepys, autor a numeroase jurnale, trăgea întotdeauna un pui de somn după-amiaza, iar tata vorbea întotdeauna de puterea reconfortantă a unui scurt pui de somn. Pentru prima dată, am înțeles ce anume simțeau.

Însă cum să intru în casă fără a fi văzută? Doamna Mullet

păzea bucătăria ca un Câine Foo²⁸ de la mormântul unui împărat chinez, cu toate astea dacă foloseam ușa din față, riscam să fiu detectată de mătușa Felicity și să mi se încredințeze sarcini nedorite pentru restul zilei.

Garajul era singurul loc în care se putea cu ușurință intra și ieși fără a fi văzut sau deranjat.

Am parcat-o pe Gladys în spatele unuia dintre stejarii care încadrau aleea și mi-am croit drum pe furiș pe după casă.

O ușă aflată pe latura îndepărtată a garajului dădea în ceea ce odinioară fusese un mic padoc. M-am cățarat pe gard, am săltat zăvorul din fier forjat și m-am strecurat fără niciun zgomot în casă.

Deși ochii mei erau oarecum orbiți din cauza luminii de afară, puteam distinge totuși silueta întunecată și impunătoare a vechiului Rolls-Royce al Harrietei, un Phantom II, cu radiatorul nichelat sclipind monoton în întuneric. O lumină difuză și plăpândă reușea să-și croiască drum prin ferestrele mici și prăfuite și știam că va trebui să am grijă pe unde călcam.

Uneori veneam aici ca să meditez. Mă cățaram la bordul acestui palat pe roți și în interiorul său reconfortant stăteam așezată pe canapeaua din piele de culoare crem, prefăcându-mă că eram Harriet, gata să bag în viteză și să o pornesc către o viață mai bună.

Am pus mâna pe clanță și am apăsat-o încetșor. Dacă Dogger ar fi fost prin apropiere, știam că ar fi fost alertat de cel mai neînsemnat zgomot și că avea să vină în fugă să vadă cine încearcă să prade garajul. „Dumnezeu să binecuvânteze bunul vas Rolls-Royce, și pe toți cei care navighează împreună cu el”, am cugetat, în timp ce ușa grea se deschidea într-o tăcere absolută și mă urcam pe scaunul șoferului.

Am inhalat mirosul de pluș al automobilului, așa cum Harriet trebuie să fi făcut odinioară și mă pregăteam să mă ghemuiesc. Cu puțin noroc și în acea semiobscuritate, voi adormi în mai puțin de un minut. Mai târziu va fi suficient timp ca să mă gândesc la crima respectivă.

În timp ce mă întindeam în tihnă, degetele mele atinseră ceva: pielea unui picior, după cum se simțea. Înainte de a slobozi un țipăt, cineva îmi puse strâns mâna peste gură.

²⁸ Câinele Foo, Câinele Leu sau Câinele Celest, toate sunt nume date uneia și aceleiași creaturi care păzește, de peste 2000 de ani, templele budiste din Orientul Îndepărtat.

– Să nu faci zgomot! șopti o voce în urechea mea.

Ochii mi se învârtteau în orbite ca ai unui cal la abator. Chiar și în acea lumină difuză puteam vedea chipul persoanei care mă sugruma.

Era Nialla.

Prima mea tendință a fost să o mușc de unul dintre degete: am o fobie în legătură cu imobilizarea fizică și sunt dăți când reflexele mele sunt mai rapide decât rațiunea.

– Să nu scoți niciun sunet! șopti ea, zgâlțâindu-mă puțin. Am nevoie de ajutorul tău.

La naiba! Spusese parola femeiască – spusese acele cuvinte magice care își croiau drum prin negura istoriei către un legământ făcut în cine știe ce mlaștină primordială. Eram în puterea ei. M-am înmuiat pe dată și am încuviințat. Ea își îndepărtă mâna.

– Mă caută poliția? întrebă ea.

– A... nu cred asta. Nu știu, am zis. Nu sunt chiar una din confidențele lor.

Eram încă puțin supărată pentru că mă înhățase și mă zgâlțâise.

– Ei, haide, Flavia, zise ea. Nu mai fi atât de supărată pe mine. Trebuie să știu. Mă caută?

– Nu i-am mai văzut pe polițiști de sâmbătă noapte, chiar după ce Rupert a fost... După ce Rupert...

Deși nu am scrupule în legătură cu acel cuvânt, nu am reușit să-l spun față de Nialla.

– Omorât, zise ea, lăsându-se pe spate în scaun. Nici eu. Inspectorul ăla pur și simplu nu înceta să-mi tot pună întrebări. A fost oribil.

– Omorât? am scuipat cuvântul de parcă gândul acela nu-mi trecuse niciodată prin minte. Ce te face să crezi că Rupert a fost omorât?

– Toată lumea crede asta: poliția și acum și tu. Doar ai spus „chiar după ce Rupert a fost...”. Asta implică ceva, nu-i așa? Omorât... asasinat, care e diferența? Cu siguranță nu aveai de gând să spui „chiar după ce Rupert a murit” și să nu te prefaci că asta voiai să spui. Nu sunt proastă, Flavia, așa că te rog nu mă trata de parcă așa fi.

– Probabil a fost un accident, am zis, trăgând de timp ca să-mi pun gândurile în ordine.

– Tu crezi că poliția ar fi petrecut jumătate din noapte făcând interogatorii dacă ar fi crezut că a fost un accident?

Avea dreptate.

– Ceea ce e mai rău, continuă ea, e faptul că ei cred că eu am făcut-o.

– Înțeleg de ce, am zis.

– Ce? De partea cui ești tu? Ți-am spus că am nevoie de ajutor și brusc mă acuzi de crimă!

– Nu te acuz de crimă, am zis. Eu doar afirm ceea ce este evident.

– Ca de exemplu?

Începea să se enerveze cu fiecare minut.

– Cum ar fi, am zis, trăgând cu putere aer în piept, că te-ai ascuns, că Rupert te bătea, că mai exista și o Altă Femeie și că ești însărcinată.

În aceste ape eram cu capul sub valuri, însă cu toate astea eram hotărâtă să înot ca un câine care dă din răspuseri din picioare până la capătul unui debarcader. Chiar și așa, efectul cuvintelor mele asupra Niallei era cât se poate de imprevizibil. Pentru o clipă m-am gândit că avea de gând să-mi dea o palmă peste față.

– E oare atât de evident? Întrebă ea, cu buza tremurându-i.

– Pentru mine este, am replicat. Nu pot vorbi în numele altora.

– Tu crezi că eu am făcut-o? Că l-am omorât pe Rupert, mă refer?

– Nu știu, am zis. Nu ar trebui să cred că ești capabilă de un asemenea lucru, însă nu sunt Spilsbury.

Deși Sir Bernard fusese expert în detectarea criminalilor, inclusiv a celor doi mari otrăvitori doctorul Crippen și maiorul Armstrong, lucru destul de ciudat, își luase propria viață gazându-se în laboratorul său. Cu toate astea, mi-am spus, dacă Spilsbury ar fi fost în viață, ar fi fost primul care ar fi scos în evidență faptul că Nialla avea mijloacele, motivul și ocazia.

– Încetează să mai vorbești așa, pufni ea. *Tu crezi că eu l-am omorât pe Rupert?*

– L-ai omorât? i-am trântit-o eu.

– Nu pot răspunde la chestia asta, zise ea. Nu trebuie să mă întrebi asta.

Nu-mi era străină o astfel de sfadă femeiască: unsprezece ani sub același acoperiș cu Feely și Daffy mă făcuseră destul de imună la genul ăsta de eschivări și ocolișuri.

– Bine atunci, am insistat eu, însă dacă nu ai făcut-o tu, atunci cine a făcut-o?

Se lăsă o tăcere lungă și destul de neplăcută.

– Dacă nu ai fost tu, am zis eu în cele din urmă, atunci de ce te ascunzi aici?

– Nu mă ascund! Trebuia să scap de acolo. Ți-am spus asta. Poliția, familia Mullet...

– Te înțeleg în legătură cu familia Mullet, i-am spus. M-ai degrabă aș petrece o dimineață întreagă pe scaunul dentistului decât să ascult o oră trâncănelile doamnei Mullet.

– Nu trebuie să spui astfel de lucruri, zise Nialla. Amândoi au fost foarte drăguți, mai ales Alf. Este un bătrânel minunat – mă face să mă gândesc la bunicul meu. Însă trebuia să fug undeva ca să stau să mă gândesc, ca să mă adun. Tu nu știi cum este să fii foarte supărat și deprimat.

– Ba da, știi. Mai mult decât poți crede. Vin și eu destul de des aici atunci când simt nevoia să fiu singură.

– Probabil am simțit chestia asta. M-am gândit imediat la Buckshaw. Nimeni nu s-ar gândi niciodată să vină să mă caute aici. Și locul chiar nu a fost atât de greu de găsit.

– Mai bine te-ai întoarce, am zis, înainte ca ei să observe că ai dispărut. Inspectorul nu era la biserică când am trecut pe acolo. Bănuiesc că au stat acolo până noaptea târziu. Și din moment ce el deja te-a chestionat, nu văd niciun motiv pentru care nu ar trebui să faci o lungă plimbare la țară, nu-i așa?

– Nu... zise ea, într-o doară.

– Și în afară de asta, am adăugat, întorcându-mă la personalitatea mea voioasă obișnuită, nimeni în afară de mine nu știe că ești aici.

Nialla băgă mâna în buzunarul lateral al ușii Rolls-Royceului și scoase ceva de acolo. Acel lucru ieși cu un foșnet de hârtie cerată. În timp ce îl deschidea în poală, nu am putut să nu observ cutele tăioase ale hârtiei.

– Nimeni nu știe, zise ea, întinzându-mi un sendviș cu castravete... în afară de tine și de încă o persoană. Uite, mănâncă. Probabil că ești lihnită de foame.

Douăzeci și doi

– Haide! Haide! mârâi Dogger, cu mâinile tremurându-i ca ultimele frunze ale toamnei.

Nu mă văzuse stând acolo, în ușa serei.

Una din lamele briceagului său era deschisă formând un unghi aproape drept, iar el încerca cu neîndemânare să o ascută de o tocilă. De necontrolat, lama aluneca și ricoșa zgâriind suprafața neagră cu niște hârșăituri înspăimântătoare.

Bietul Dogger. Aceste episoade îl năpădeau fără avertisment, și aproape orice le putea declanșa: un cuvânt rostit, un miros sau un fragment răzleț al unei melodii.

Era la cheremul memoriei sale zdruncinate.

M-am îndepărtat încetișor până m-am aflat în spatele zidului grădinii. Atunci am început să fluier încetișor, mărid treptat volumul. O să sune de parcă tocmai venisem de-a lungul peluzei către grădina de zarzavaturi.

La jumătatea drumului către seră, am început să cânt: un cântecel de tabără pe care îl învățasem chiar înainte de a fi excomunicată de la cercetașe:

*Cândva, un hoinar poposi lângă un ochi de apă,
La umbra unui eucalipt,
Și așteptând ca apa să-i dea în clocot în gamelă cânta,
O să vii tu să valsezi cu mine oare, Matilda?*

Am intrat cu un aer hotărât în seră.

– Neața, prietene! am zis, cu un rânet entuziast.

– McCorquedale? Tu ești? strigă Dogger, cu vocea la fel de stinsă și voalată ca vântul în coardele unei harpe vechi. Bennet e cu tine? V-a revenit graiul?

Își ținea capul înclinat într-o parte, ascultând, și ridicase mâna pentru a-și feri ochii de lumina orbitoare care intra prin geamul serei.

Mă simțeam de parcă nimerisem din greșeală într-un sanctuar, și am simțit fiori reci pe șira spinării.

– Eu sunt, Dogger, Flavia, am reușit să îngaim.

Sprâncenele i se îmbinară într-o expresie de nedumerire

absolută.

– Flavia?

Numele meu ieși din gâtlejul lui ca o șoaptă dintr-o fântână părăsită.

Vedeam că se lupta să iasă din starea care îl cuprinsese, cum lumina i se întorcea în priviri din străfundurile ființei, la fel cum se ridică peștișorii aurii de pe fundul unui bazin ornamental.

– Domnișoară Flavia?

– Îmi pare rău, am zis, luându-i cuțitul din mâinile tremurătoare. L-am stricat? L-am împrumutat ieri ca să tai puțină sfoară și e posibil să fi stricat lama. Dacă am făcut-o, o să-ți cumpăr unul nou.

Era pură fabulație – nici măcar nu mă atinsesem de lucrul respectiv – însă învățasem că în anumite circumstanțe o minciună gogonată nu este doar permisibilă, ci poate să fie chiar un act perfect de bună-cuviință. I-am luat cuțitul din mâini, l-am deschis complet și am început să-l frec în cercuri line de suprafața pietrei de ascuțit.

– Nu, e în regulă, am zis. Pfiu! Aș fi dat de o mare belea dacă ți-aș fi distrus cel mai bun cuțit, nu-i așa?

Am închis lama și i l-am înapoiat. Dogger le-a luat de la mine cu niște degete care erau acum mult mai sigure.

Am întors o găleată goală cu fundul în sus și m-am așezat pe ea și apoi am rămas amândoi tăcuți pentru o vreme.

– A fost frumos din partea ta să te gândești să-i dai Niallei de mâncare, am zis, în sfârșit.

– Are nevoie de un prieten, zise el. Este...

– Însărcinată, am lăsat eu să-mi scape.

– Da.

– Însă cum ți-ai dat seama de asta? Cu siguranță nu ea ți-a spus acest lucru.

– Salivație excesivă, zise Dogger... și telangiectazie.

– Tel-ce?

– Telangiectazie, zise el cu o voce mecanică, de parcă citea dintr-o carte invizibilă. Vase de sânge proeminente în apropierea gurii, nasului și bărbiei. Un lucru neobișnuit, însă cunoscut la începutul sarcinii.

– Mă uimești Dogger, am zis. Cum Dumnezeu cunoști chestiile astea?

– Îmi plutesc prin minte, replică el încetișor, ca niște dopuri de plută pe mare. Am citit cărți, cred. Am avut mult timp la dispoziție.

– Ah! am zis.

Nu-l mai auzisem de mult spunând atâtea lucruri deodată.

Însă anii de captivitate ai lui Dogger nu erau un subiect de conversație și știam că era timpul să schimb subiectul.

– Crezi că ea a făcut-o? am întrebat. Că l-a omorât pe Rupert, vreau să spun?

Sprâncenele lui Dogger se îmbinară, de parcă procesul de gândire avea loc doar în urma unor eforturi foarte mari.

– Poliția va crede asta, zise el, dând ușor din cap. Da, asta va crede poliția. Vor sosi curând.

După cum se dovedi, avea dreptate.

– Este un lucru cunoscut de toată lumea, trâmbiță mătușa Felicity, că epidemia de ciumă a fost adusă în Anglia de către avocați. Shakespeare a zis că s-ar cuveni să-i spânzurăm pe cei mai mulți dintre ei și din perspectiva reformei sanitare moderne, știm că avea dreptate. Astea nu ajută cu nimic, Haviland!

Îndesă un teanc de hârtii într-o cutie prăfuită de pălărie și trânti capacul.

– E o adevărată rușine, adăugă ea, felul în care ai lăsat lucrurile să-ți alunece printre degete. Dacă nu apare ceva, în curând nu vei avea altă opțiune decât să vinzi Buckshawul și să-ți iei un apartament fără apă caldă în Battersea.

– Bună tuturor, am zis, intrând în bibliotecă și prefăcându-mă pentru a doua oară în mai puțin de o oră că nu sunt atentă la ce se întâmplă.

– Ah, Flavia! zise tata. Cred că doamna Mullet are nevoie de încă o pereche de mâini la bucătărie.

– Bineînțeles, am zis. Și apoi o să mi se permită să merg la bal?

Tata păru nedumerit. Replica mea spirituală îl lăsase fără cuvinte.

– Flavia! zise mătușa Felicity. Nu așa vorbește un copil cu un părinte. Mă gândeam că ai depășit deja acea atitudine impertinentă. Nu știu de ce le lași pe fetele astea să scape așa de ieftin, Haviland.

Tata se duse la fereastră și privi peste lacul ornamental înspre monument. Căuta refugiu, așa cum face el adeseori, lăsându-și ochii, cel puțin, să scape de o situație neplăcută.

Se întoarse brusc și o privi drept în ochi.

– La naiba, Lissy, zise el, cu o voce atât de puternică, încât cred că îl surprinse până și pe el. Nu e întotdeauna ușor pentru ele.

Nu... nu e întotdeauna ușor pentru ele.

Cred că eu căscam gura în timp ce el o închidea.

Bietul și dragul de tata! Aș fi putut să-l îmbrățișez și dacă vreunul dintre noi ar fi fost altfel decât era, poate aș fi făcut asta.

Mătușa Felicity se întoarce la scotocitul ei printre hârtii.

– Moșteniri prevăzute prin lege... bunuri personale, zise ea pufnind din nas. Unde se vor sfârși toate astea?

– Flavia, zise Feely, în momentul în care treceam prin fața ușii deschise a salonului – stai o clipă?

Părea dubios de politicoasă. Punea ea ceva la cale.

În momentul în care am intrat, Daffy, care stătea lângă ușă, o închise încetișor în urma mea.

– Te așteptam, zise Feely. Ia loc, te rog.

– Mai bine nu, am zis.

Rămaseră amândouă în picioare, eu fiind în dezavantaj dacă intenționez să o rup la fugă.

– Cum dorești, zise Feely, așezându-se la o măsuță și punându-și ochelarii.

Daffy rămase cu spatele lipit de ușă.

– Mă tem că avem o veste cam proastă pentru tine, zise Feely, jucându-se cu ochelarii ca un judecător de la Old Bailey.

Nu am zis nimic.

– În timp ce tu hoinăreai prin zonele rurale, am ținut o ședință și cu toții am hotărât că trebuie să pleci.

– Pe scurt, am votat ca tu să ieși din familie, zise Daffy. A fost unanimitate.

– Unanimitate? am zis. Asta e doar una din...

– Dogger, bineînțeles a pledat pentru indulgență, însă argumentele lui au fost respinse de mătușa Felicity, care are mai multă autoritate în aceste chestiuni. El voia să ți se permită să mai stai până la sfârșitul săptămânii, dar îmi e teamă că nu putem lăsa ca acest lucru să se întâmple. S-a hotărât ca tu să pleci înainte de apusul soarelui.

– Bine, dar...

– Tata i-a dat instrucțiuni domnului Pringle, avocatul lui, să întocmească un acord de reversiune, ceea ce înseamnă, bineînțeles, că te vei întoarce la Casa pentru Mame Necăsătorite, care nu va avea altceva de făcut decât să te primească înapoi.

– Pentru că vezi tu, acordul, zise Daffy, e în Constituția lor. Nu pot spune nu. Nu pot refuza.

Mi-am încleștat pumnii în timp ce simțeam cum lacrimile începeau să-mi inunde ochii. Nu avea sens să caut un motiv.

Am împins-o cu brutalitate pe Daffy din fața ușii.

– Ai mâncat deja bomboanele alea de ciocolată? am întrebat-o pe Feely.

Era oarecum surprinsă de asprimea vocii mele.

– Păi, nu... zise ea.

– Mai bine nu ai face-o, i-am trântit-o. E posibil să fie *otrăvite*.

De îndată ce cuvintele îmi ieșiră, am știut că greșisem.

La naiba! Mă dădusem de gol. Toată acea activitate din laboratorul meu se dusese pe apa sâmbetei!

„Flavia, am gândit, uneori nu ești mai deșteaptă decât o șopârlă lovită de trăsnet.”

Furioasă pe mine pentru că eram furioasă, am ieșit țanțoș din cameră și nimeni nu a încercat să mă oprească.

Am tras cu putere aer în piept, mi-am relaxat umerii și am deschis ușa bucătăriei.

– Flavia, strigă doamna Mullet, fii drăguță și adu-mi un pahar de sherry din cămară. Mă simt foarte ciudat. Nu prea mult, ai grijă, că altfel mă cherchelesc.

Era întinsă cât era de lungă într-un scaun de lângă fereastră, cu călcâiele pe plăcile de ceramică, făcându-și aer cu o mică tigiaie.

Am făcut ce fusesem rugată, iar ea dădu pe gât băutura în doi timpi și trei mișcări.

– Ce este doamnă M.? am întrebat-o. Ce s-a întâmplat?

– Poliția, drăguț. M-au întors așa de tare pe dos, când au venit așa cum au venit după tânăra aia.

– Ce tânără? Vă referiți la Nialla?

Ea încuviință încruntată, bățând paharul. I l-am umplut din nou.

– E o fată așa de drăguță. Nu a făcut niciodată vreun rău nimănui. A bătut la ușa bucătăriei ca să-mi mulțumească, mie și lui Alf, bineînțeles, pentru că am găzduit-o în acea noapte. A zis că pleca – nu voia să credem despre ea că e nerecunoscătoare. Doar ce i-au ieșit vorbele astea pe gură că a venit și inspectoru’ zi să-i zic...

– Hewitt, am zis.

– Hewitt. El e – chiar el... A apărut în pragul ușii în spatele ei. A zărit-o venind dinspre garaj, cred.

– Și apoi?

– A întrebat-o dacă poate vorbi ceva cu ea afară. Următorul lucru pe care-l știu e că biata fată a plecat în mașina lui. A trebuit să fug până la ușa din față ca să mă uit. M-a istovit de-a binelea chestia asta, să știi.

I-am umplut din nou paharul.

– Nu ar fi trebuit să fac asta, drăguță, zise ea, însă biata mea inimă bătrână nu e pregătită pentru un astfel de tărăboi.

– Arătați deja mai bine, doamnă M., i-am spus. Vă pot ajuta cu ceva?

– Eram gata-gata să pun alea la cuptor, zise ea arătând către o grămadă de tăvi pline cu cocă de pe masă în timp ce se ridica în picioare. Deschide ușa cuptorului – ce fată bună ești!

Aproape toată viața mea era dedicată deschiderii ușii cuptorului. Aga în timp ce doamna M. vâra în gura lui căscată grămezi de chestii care se cereau coapte. Iadul din *Paradisul pierdut* de Milton nu se compara cu corvezile mele.

– Am rămas fără produse de patiserie, zise ea. Când e vorba de delicatese, tânărul ăla al domnișoarei Ophelia pare să aibă un stomac fără fund.

Tânărul domnișoarei Ophelia? Deja s-a ajuns la asta? Oare hoinărelile mele prin sat mă făcuseră să pierd cine știe ce curte senzațională făcută Opheliei?

– Dieter? am întrebat.

– Chiar dacă e neamț, zise ea încuviințând, e mult mai rafinat decât cocoșul ăla care tot lasă daruri fără valoare în fața ușii de la bucătărie.

Bietul Ned! Am gândit. Până și doamna Mullet era împotriva lui.

– S-a întâmplat pur și simplu să aud câte ceva din ce spunea el în timp ce ștergeam praful în hol – despre Eathcliff, și așa mai departe. Îmi amintesc de vremea când eu și prietena mea, domnișoara Waller, luam autobuzul pân' la Hinley ca să-l vedem la cinema. *La răscruce de vânturi* se numea și ce nume bun avea! Acolo, 'Eathcliff, ăla, o ținea pe nevastă-sa ascunsă la mansardă ca pe o comodă veche! Te mai miri că s-a tăcănît? Eu una știu sigur că aş fi făcut-o! Ei na, de ce râdeți, domnișoară?

– De ideea asta, am zis, ca Dieter să o răpească pe Frumoasa Ophelia și apoi s-o pornească pe ploaie și fulgere prin noroaiile de pe câmpul Jubilee.

– Păi să știi că e posibil s-o facă, zise ea, dar nu fără tărăboiul cuvenit din partea lui Sally Straw – și, zic unii, chiar din partea cucoanei însăși.

– Cucoanei? A lui Grace Ingleby? Că doar nu vă referiți la Grace Ingleby.

Doamna Mullet se făcu brusc roșie ca sfecla la față.

– Am spus prea multe, zise ea tulburată. E din cauza sherry-ului, să știi. Alf zice întotdeauna că sherry-ul îl ciomăgește pe paznicul care ar trebui să-mi păzească limba. Acum, niciun alt cuvânt. Pleacă, drăguță. Și ține minte – nu am spus nimic.

„Bine!” am gândit. „Bine, bine, bine, bine, bine!”

Douăzeci și trei

Este ceva atunci când îți faci de lucru cu otrăvurile care îți limpezesc mintea. Atunci când cea mai neînsemnată alunecare a mâinii se poate dovedi fatală, atenția e constrânsă să se focalizeze la fel ca lentila de convergență în cadrul unui experiment, și atunci răspunsurile la niște întrebări doar pe jumătate formulate îți roiesc în minte la fel de iute ca albinele care se întorc la stup.

Cu o cantitate bună de acid sulfuric deja decantată într-o retortă proaspăt spălată și ușor încălzită, am adăugat cu prudență un strop de gelatină cristalină și am urmărit în extaz cum se dizolva încetișor, tremurând și vânzolindu-se în baia acidă, ca un calmar translucid.

Extrăsesem chestia respectivă, cu apă și alcool, din rădăcinile de iasomie galbenă (*Gelsemium sempervirens*) pe care, spre încântarea mea, o descoperisem înflorind fericită într-un colț al serei, cu florile ca niște mici trompete sculptate în unt proaspăt.

Planta este originară din America, îmi spusese Dogger, însă fusese adusă în serele englezești de călători; iar acest exemplar fusese adus de mama mea, Harriet.

Întrebam dacă o puteam lua în laboratorul meu, iar Dogger se învoise bucuros.

Rădăcina conținea un încântător alcaloid numit gelsemină, care stătuse nedetectat în interiorul plantei încă de la Creație, până când fusese extras prin 1870 de un bărbat din Philadelphia cu numele încântător Wormley, care administrase unui iepure otrava amară, care iepure căzuse pe spate, rămăsese cu picioarele în sus și pierise în douăzeci de minute.

Gelsemina era un criminal a cărui companie îmi făcea foarte mare plăcere.

Și acum venea partea magică!

În lichidul respectiv am introdus, pe vârful unui cuțit, o mică doză de $K_2Cr_2O_7$, sau bicromat de potasiu, ale cărui săruri roșii, luminate de o rază care intrase accidental prin fereastra batantă, i-au dat o tentă de roșu livid, culoarea sângelui unei victime intoxicate cu monoxid de carbon.

Dar acesta era doar începutul! Mai urmau și alte lucruri.

Deja strălucirea roșiatică începea să pălească și soluția trecea

în violetul dur al unei vânătaii vechi. Mi-am ținut respirația, și – *da!* – iată, faza finală de culoare galben-verzuie.

Gelsemina era unul dintre cameleonii chimiei, care-și schimbă culoarea printr-un abandon delicios, și totul fără vreo urmă a nuanței anterioare.

Și oamenii erau așa.

Nialla, spre exemplu.

Pe de altă parte, era captiva unui păpușar călător; o femeie tânără care, în afară de copilul pe care îl purta acum în pânțece, nu avea o familie despre care să povestească; o femeie tânără care se lăsa bătută de un iubit semiinvalid; o femeie tânără care acum rămăsese fără bani și fără niciun fel de mijloc vizibil de întreținere. Și cu toate astea, într-un mod destul de complicat, pe care nu îl înțelegeam în totalitate, nu beneficia de întreaga mea compasiune.

Era oare din cauză că fugise de la locul crimei, ca să spun așa, și se ascunsese în garajul de la Buckshaw? Înțelegeam că dorea să fie singură, dar nu prea își alesese cel mai bun moment pentru a face asta.

Unde era acum? mă întrebam. Oare inspectorul Hewitt o arestase și o dusesese într-o celulă în Hinley?

Am scris *Nialla* pe o bucată de hârtie.

Și apoi mai era Mutt Wilmott: un personaj supraomenesc, care părea să fi ieșit dintr-un film de Orson Welles. Și ca să spunem lucrurilor pe nume: Mutt sosise, Rupert murise; Mutt dispăruse după ce se certase cu Rupert, și apoi fusese văzut aranjând ca trupul în chestiune să fie trimis la Londra pentru o înmormântare pompoasă.

Era Mutt un asasin, angajat de BBC? Oare încăierarea lui Rupert cu misteriosul Tony îi împinsese pe „Mătușica” și pe directorul ei general prea departe? Oare sfârșitul încâlcit al lui Rupert pe scena unui teatru rustic de păpuși nu era altceva decât concluzia unei dispute contractuale amare?

Dar Grace Ingleby? Ca să fiu cinstită, femeia aceea mică și brunetă îmi dădea fiori. Altarul ei, aflat într-o volieră abandonată și închinat unui copil mort, era suficient pentru a speria pe oricine, și acum doamna Mullet sugera că soția fermierului era pentru Dieter ceva mai mult decât gazdă.

Și Dieter! Cu toată cucernicia lui nordică și pasiunea pentru literatura engleză, părea să fi conspirat cu cei care îl țineau captiv să crească și să furnizeze canabis pentru ceea ce Sally Straw numise „o mică armată care venea în mod regulat”. Cine erau

aceste persoane care veneau? mă întrebam eu.

Rupert se numărase, bineînțeles, printre aceștia și vizitase ferma Ingleby cu regularitatea unui tramvai timp de mulți ani. Fusese un bărbat care avusese succes la femei, nu era nicio îndoială în această privință (din nou Sally). Cu cine intrase în conflict? Cine îl dorea mort suficient de tare, încât să-i și facă de petrecanie?

În ceea ce o privea pe Sally, ea se afla la ferma Ingleby de ani de zile. Era clar că era îndrăgostită de Dieter, deși dacă pasiunii ei i se răspundea la fel era o cu totul altă poveste.

Și apoi era Gordon Ingleby. Gordon, sfântul înveșmântat în pânze care făcea pentru suferinzi ceea ce niciun doctor nu voia să facă, Gordon grădinarul; Gordon tatăl copilului mort în pădure.

Ca să nu mai spunem nimic de Meg Nebuna, care fusese în Pădurea Gibbet atunci când Robin murise, sau cel puțin, nu la mult timp după aceea.

Și Cynthia – draga de Cynthia Richardson, soția vicarului, a cărei unică pasiune era ura ei pentru păcat. Brusca apariție a unei perechi de păpușari promiscui care propuseseră să dea o reprezentație în sala de spectacole a parohiei trebuie să-i fi pârjolit sufletul precum apele lacului de foc din Cartea Revelației.

În ciuda tuturor acestor lucruri, sufletul Cynthiai nu avea sădit în el mila creștinească. Ce spusese oare Meg atunci când o întrebam despre somnul ei în casa parohială? Că Cynthia îi luase brățara și că apoi o dăduse afară pentru că era murdară. Fără îndoială ea se referea la cutia de pudră în formă de fluture a Niallei, însă dacă așa se întâmplase, de ce o găsisem încurcată în pătura din birou? Oare Cynthia îi luase lui Meg cutia cu pudră și apoi, prinsă asupra faptului de unul dintre sătenii care mișunau prin casa parohială, o ascunsese cu gândul s-o recupereze mai târziu și s-o păstreze?

Era puțin probabil: dacă exista vreun păcat de care Cynthia Richardson să nu fie vinovată, acel păcat era vanitatea. Doar o singură privire aruncată asupra ei era suficientă pentru a-ți da seama că machiajul nu pătase niciodată acea față de dihor palid; bijuteriile nu atârâaseră niciodată de acel gât costeliv și nici nu luminaseră acele încheieturi subțiri ca niște bețe de chibrituri. Și ca să ne exprimăm politicos, femeia aceasta era la fel de simplă ca o budincă.

Mi-am ascuțit creionul și am adăugat șase nume pe lista mea: *Mutt Wilmott, Grace Ingleby, Dieter Schrantz, Sally Straw, Meg*

Nebuna (Daffy îmi spusese odată că numele de familie al lui Meg era Grosvenor, însă eu nu o crezusem...) și *Cynthia Richardson*.

Am tras o linie, și dedesubt, am scris cu litere mari: PROBLEME – VERIFICĂ!!!

Deși aveam o idee vagă cu privire la ce se întâmplă între două persoane care au o aventură amoroasă, nu prea știam detaliile mecanice precise. Odată, când tata plecase câteva zile la o expoziție filatelică în Glasgow, Daffy insistase să ne citească *Doamna Bovary* cu voce tare la fiecare masă, dimineața, la prânz și seara, inclusiv la ceai și terminase în a treia zi, chiar în momentul în care tata intra pe ușă.

La momentul respectiv, aproape că murisem de plictiseală, deși de atunci devenise una dintre cărțile mele preferate, conținând, în capitolele sale finale, cea mai frumoasă și mai interesantă descriere de otrăvire cu arsenic din toată literatura. Savurasem în special felul în care Emma cea otrăvită „se ridicase ca un cadavru galvanizat”.

Însă acum îmi dădeam seama că fusesem atât de prinsă de tulburarea sinuciderii doamnei Bovary, încât nu mai izbutisem să bag în seamă părțile interesante ale celor câteva aventuri amoroase ale sale. Tot ce îmi puteam aduce aminte era că, singură cu Rodolphe lângă lacul cu nuferi, înconjurat de lintiță și de broaște care săreau care încotro, Emma Bovary – în lacrimi, ascunzându-și fața și într-un freamăt prelung – „cedă”.

Ce-o mai fi însemnând și asta. O să-l întreb pe Dogger.

– Dogger, am zis, când l-am găsit în cele din urmă, plivind buruienile din grădina de zarzavaturi cu o sapă cu coada lungă – ai citit *Doamna Bovary*?

Dogger se opri din munca sa și extrase o batistă din buzunarul din față al salopetei. Se șterse cu destoinicie pe față înainte de a-mi răspunde.

– E un roman franțuzesc, nu-i așa? întrebă el.

– Flaubert.

– Ah, zise Dogger, și își vârî batista înapoi în buzunar. Cel în care cea mai nefericită dintre persoane se otrăvește cu arsenic.

– Cu arsenic dintr-un borcan albastru! am trântit-o eu sărind cu încântare de pe un picior pe altul.

– Da, zise Dogger, dintr-un borcan albastru. Albastru, nu din cauza pericolului descompunerii sau oxidării conținutului, ci mai degrabă...

– Pentru a nu-l confunda cu o sticlă care conținea o substanță inofensivă.

– Exact, zise Dogger.

– Emma Bovary înghite chestia respectivă din cauza mai multor aventuri nefericite, am zis.

Cu foarte mare atenție, Dogger își răzuia cu sapa talpa pantofului, încercând să scape de o gălmă de noroi.

– A avut o aventură cu un bărbat pe nume Rodolphe, am adăugat – și apoi cu altul, pe nume Leon. Nu în același timp, bineînțeles.

– Bineînțeles, zise Dogger, apoi tăcu.

– Ce presupune o aventură, mai exact? am întrebat, sperând că alegerea cuvintelor mele ar implica, chiar și foarte puțin, faptul că deja știam răspunsul.

M-am gândit pentru o clipă că aș putea să aștept să vorbească el primul, chiar dacă în adâncul inimii știam că e o pierdere de vreme.

– La ce s-a referit Flaubert, am întrebat în cele din urmă, când a zis că doamna Bovary i-a cedat lui Rodolphe?

– S-a referit, zise Dogger, la faptul că au devenit cei mai buni prieteni. Cei mai buni prieteni dintre toți.

– Ah! am zis. Exact cum mă gândeam și eu.

– Dogger! Vino aici sus imediat înainte să-mi provoc vreo leziune internă gravă! trâmbiță vocea mătușii Felicity de la o fereastră de la etaj.

– Vin, domnișoară Felicity, strigă el, și apoi îmi zise aparte: Domnișoara Felicity are nevoie de ajutor cu bagajul dumneaei.

– Cu bagajul? am întrebat. Pleacă?

Dogger încuviință rezervat.

– Măculiță! am exclamat. Era o rugăciune secretă, al cărui înțeles îmi era cunoscut doar mie și lui Dumnezeu.

Mătușa Felicity era deja la jumătatea scării din aripa de vest îmbrăcată în ceva de pânză care te făcea să te gândești la Africa, mai degrabă decât la sălbăticia din Hampstead. Taxiul lui Clarence Mundy era la ușă, și Dogger îl ajuta pe Bert să ridice încărcătura mătușii Felicity la bord.

– O să ne fie dor de tine, mătușă Fee, zise Feely.

Mătușă Fee? Se pare că în absența mea Feely intrase pe sub pielea surorii tatei, cel mai probabil, am gândit eu, în speranța de a moșteni bijuteriile familiei de Luce: acea colecție îngrozitoare de zorzoane pe care bunicul meu, de Luce (din partea tatei și a

mătușii Felicity) i le vârâse pe gât bunicii care, atunci când primise fiecare obiect, îl luase cu două degete și îl lăsase să cadă într-o cutie de carton, cu dezinvoltura cu care ar fi apucat un șarpe de iarbă la care nu s-ar mai fi uitat apoi niciodată.

Feely își petrecuse întreaga după-amiază salivând deasupra acestor porcării ultima oară când ne duseserăm în Hampstead, la unul dintre ceaiurile obligatorii ale mătușii Felicity.

– E atât de romantic! zisese ea, cu respirația întretăiată, în momentul în care mătușa Felicity îi împrumutase, mai degrabă în silă, mi s-a părut mie, un pandantiv din sticlă roz care nu ar fi venit deloc rău la gâtul unei vaci. O să-l port la petrecerea de ieșire în înalta societate a Rosalindei Norton și toți ochii vor fi cu adevărat îndreptați asupra pandantivului tău. Biata Rosalinda, transpiră atât de tare.

– Îmi pare rău că a ieșit așa, Haviland, urlă mătușa Felicity de pe palier, însă chiar ai dat-o în bară. Toți caii și oamenii regelui nu vor reuși să-ți pună cap la cap registrele contabile. Ar trebui, bineînțeles, să fii mai mult decât fericită să te salvez de excesele tale dacă n-aș fi investit în acele console. Nu-ți mai rămâne nimic de făcut decât să vinzi timbrele alea ridicole.

Tata venise în hol atât de tăcut, că de-abia dacă îl observasem până acum. Cu o mână pe brațul lui Daffy și cu ochii plecați, părea că s-ar fi pierdut în studiul plăcilor de gresie albe și negre de sub tălpile lui.

– Îți mulțumesc că ai venit, Felicity, zise el încetișor, fără să ridice privirea. A fost foarte amabil din partea ta.

Îmi venea să o pocnesc peste față pe femeia asta!

Chiar făcusem jumătate de pas în față, în momentul în care o mână fermă pe umărul meu mă opri la timp. Era Dogger.

– Mai e și altceva, domnișoară Felicity? întrebă el.

– Nu, mulțumesc, Dogger, zise ea cotrobăind în poșetuță cu două degete.

Din adâncurile acesteia, ca o barză care scoate un pește dintr-un iaz, ea extrase ceva ce părea a fi un șiling și i-l înmână cu un oftat.

– Vă mulțumesc, domnișoară, zise el, băgând cu naturalețe ofensa respectivă în buzunar – și fără să se uite la ea – de parcă asta făcea în fiecare zi.

Și cu asta mătușa Felicity plecă. Câteva clipe mai târziu, tata apăru în antreul mare și întunecat, urmat îndeaproape de Daffy și de Feely, iar Dogger dispăruse fără un cuvânt pe micul coridor

care ducea la camera lui din spatele scărilor.

Era ca unul din acele momente electrizante de dinainte de căderea cortinei la finalul unei piese din West End: momentul când toate personajele secundare au dispărut, lăsând-o pe eroina principală singură în centrul scenei pentru a-și spune magnifica replică finală în fața unui public tăcut, care îi așteaptă cuvintele cu răsuflarea întretăiată.

– La naiba! am zis și am pășit afară ca să iau o gură de aer proaspăt.

„Problema celor din familia de Luce, am decis, este că suntem infestați cu istorie cam în același fel în care alți oameni sunt infestați cu păduchi.” La Buckshaw au existat de Luce de când Regele Harold a oprit o săgeată cu ochiul în Bătălia de la Hastings și majoritatea au fost nefericiți într-un fel complicat sau într-altul. S-ar părea că din naștere, și gloria și întunericul ne curg îngemănate prin vene, deși niciodată n-am ști să spunem care din ele ne poartă mai departe.

Pe de o parte, știam că nu voi fi niciodată ca mătușa Felicity, însă pe de alta, voi fi vreodată ca Harriet? La opt ani de la moartea ei, Harriet făcea încă parte din mine la fel ca unghiile de la picioare, cu toate că, probabil, acesta nu este cel mai bun mod de exprimare.

Citeam cărțile care îi aparținuseră, mergeam pe bicicleta ei, stăteam în Rolls-Royceul ei; tata mă strigase odată, într-un moment de rătăcire, cu numele ei. Chiar și mătușa Felicity lăsase deoparte deprinderile ei de gorgonă, suficient cât să-mi spună cât de mult semănam cu Harriet.

Însă o spusese ca pe un compliment? Sau ca pe un avertisment?

În majoritatea timpului mă simțeam ca o impotoare; un copil schimbat; sacul și cenușa care înlocuiau acea fetiță cu părul de aur care fusese furată de soartă și azvârlită de pe munte într-un ținut foarte îndepărtat. Se părea că toată lumea ar fi mult mai fericită dacă Harriet ar fi fost readusă la viață, iar eu aș fi dispărut.

Aceste gânduri și altele mi se rostogoleau în minte ca frunzele purtate toamna pe râu în timp ce mergeam de-a lungul aleii care ducea către sat. Fără ca măcar să-i observ, trecusem pe lângă grifonii sculptați de la Mulford Gates, care marcau intrarea la Buckshaw și acum puteam vedea satul Bishop's Lacey.

În timp ce mă deplasam cu greutate, puțin deprimată (bun,

recunosc, eram furioasă pe mătușa Felicity pentru că făcuse din Dogger un tontălău!), am vârât mâna în buzunar și degetele mele au venit în contact cu un obiect metalic rotund: ceva care nu mai fusese acolo înainte – o monedă.

– Hopa! am zis. Ce-i asta?

Am scos-o afară și m-am uitat la ea. De cum am văzut chestia respectivă, am știut ce era și am știut și cum își croise drum în buzunarul meu. Am întors-o și m-am uitat cu foarte mare atenție la reversul ei.

Da, nu putea fi nicio îndoială în legătură cu asta, niciun fel de îndoială.

Douăzeci și patru

Privită din strada principală, ceainăria *St. Nicholas* era ca o vedere a Angliei din vechime. Camerele sale de la etaj, cu micile ochiuri de geam, fuseseră reședința bunicilor actualului domn Sowbell, în zilele când locuiseră deasupra atelierului lor de sicrie și mobilă.

Mesele, bufeturile și comodele Sowbell, odinioară cunoscute pretutindeni pentru luciul lor negru agresiv și pentru strălucirea mânerelor sferice argintii și a celor pentru sertare, căzuseră acum în dizgrație și erau adeseori găsite prin târguri abandonate, singure și posace pe alee până ce erau vândute la sfârșitul zilei pe un preț puțin peste o liră sau două.

– De către niște pungași lipsiți de scrupule care folosesc lemnul pentru a transforma șifonierele Woolworth în antichități, îmi spusese odată Daffy.

Prăvălia de pompe funebre, observasem eu, avea acum un ceas din carton lipit în vitrină, suspendat de un șnur negru în formă de V întors. Limba minutelor arăta către ora douăsprezece și limba orelor lipsea. Era evident că domnul Sowbell plecase la *Treisprezece Rățoi* pentru halba lui de după-amiază.

Am traversat strada și, deschizând ușa ceainăriei, am intrat. În partea dreaptă se afla o scară abruptă de lemn și o mână vopsită în albastru era îndreptată în sus: *Ceainăria la etaj*. Lângă scară, un coridor întunecat și îngust dispărea în bezna din spatele clădirii. Pe perete, o altă mână-indicator vopsită de data asta în roșu și având inscripția *Către toaletele domnilor și doamnelor* arăta în mod discret drumul.

Știam că ceainăria și prăvălia de pompe funebre împărțeau același veceu. Feely insistase să ne care aici la un ceai într-o după-amiază de toamnă, iar eu rămăsesem cu gura căscată ca la dentist în momentul în care am văzut trei femei îmbrăcate cu rochii negre și purtând văluri negre, flecărind voioase în fața ușii toaletei ca un congres de ciori nesuferite, înainte să-și reia comportamentul sobru și să se strecoare înapoi în dependențele domnului Sowbell. Ușa prin care dispărușeră dădea direct spre camerele prăvăliei antreprenorului de pompe funebre.

Avusesem dreptate! O emblemă discretă, inscripționată cu litere

aurii *Sowbell* și *fii*, pe un fond negru lăcuit, trebuie să fi fost pusă cu intenția de a-i scuti pe îndoliați de băjbăitul prin ceainărie după ce „se spălaseră pe mâini”, ca s-o citez pe doamna Mullet.

Ușa cu panouri negre se deschise fără ca balamalele să facă vreun zgomot.

M-am pomenit într-un salon victorian întunecat, cu un tapet încărcat cu un model negru cu crem. Pe trei laturi ale camerei se aflau scaune fusiforme din lemn și o măsuță rotundă cu crenguțe artificiale de floarea-miresei. Locul respectiv mirosea a praf, cu o bază chimică subiacentă.

Peretele din partea îndepărtată a camerei era gol, în afara unei gravuri cu ramă neagră ce reprezenta *Angelus*-ul lui Millet, în care un bărbat și o femeie, în mod evident niște țărani flamanzi, stau singuri pe un câmp la apus. Măinile uriașe ale femeii, mâini de lucrătoare, sunt împreunate la piept în rugăciune. Bărbatul și-a scos pălăria, pe care o ține strâns cu mâinile în față, într-o manieră incomodă. A lăsat furca deoparte și a vârat-o în pământul afânat. În timp ce ciorile se adună deasupra lor ca vulturii, cei doi stau cu ochii plecați. Între ei, pe pământ, zace un coș de răchită pe jumătate plin.

Max Wight îmi spusese odată că atunci când tabloul original al lui Millet fusese expus în America, vânzarea gravurilor a mers greu până când cineva s-a gândit să schimbe numele tabloului din *Angelus* în *Îngroparea copilului*.

Am bănuir că, de obicei, sicriile sunt așezate sub această gravură. Și din moment ce locul respectiv era gol, era evident că trupul lui Rupert, dacă se mai afla încă în dependențe, trebuia să fie în altă cameră.

În dreapta era un paravan în formă de L. Probabil că în spatele lui era o altă ușă.

M-am uitat după acel paravan și m-am pomenit privind într-o cameră care era aproape la fel ca prima. Singura diferență sesizabilă era că tapetul încărcat avea un model negru cu roz și că gravura de pe peretele din fund era, de data asta, *Lumina lumii* a lui Holman Hunt, în care Isus stătea la ușă ca Diogene căutând un om sincer, cu un felinar în mână.

Sub rama neagră a gravurii, pe un postament, se afla un sicriu.

M-am strecurat către el pe vârfuri, cu urechile ciulite pentru a auzi cel mai mic zgomot.

Mi-am trecut degetele de-a lungul lemnului lucios, în felul în care cineva ar mângâia probabil clapeta unui pian înainte de a o

ridica pentru a dezveli clapele. Mi-am băgat degetele sub locul de îmbinare al capacului sicriului și am simțit cum se ridică încetișor.

Aveam noroc! Capacul nu era înșurubat. L-am ridicat și m-am uitat în interior.

Acolo, ca o păpușă într-o cutie, zăcea Rupert. Când era în viață, personalitatea lui îl făcuse să pară atât de mare, încât uitasem cât de mic era cu adevărat.

Să fi fost oare înnebunită de frică? Mă tem că nu. Din ziua în care am găsit un cadavru în grădina de zarzavaturi de la Buckshaw, începusem să manifest o adevărată fascinație pentru moarte, cu un accent deosebit pe chimia putrefacției.

De fapt, începusem deja să iau notițe pentru o lucrare hotărâtoare pe care aş putea-o numi *De Luce despre descompunere*, în care aveam să scot în evidență, pas cu pas, procesul descompunerii cadavrelor umane.

Ce palpitant era să reflectezi asupra faptului că, în doar câteva minute de la moarte, organele trupului, din lipsă de oxigen, încep să se mistuiască! Nivelul de amoniac începe să crească și, cu ajutorul acțiunii bacteriilor, se produce metanul (mai cunoscut drept gaz metan), împreună cu hidrogenul sulfurat, dioxidul de carbon și mercaptanul, o combinație captivantă de sulf-alcool, în a cărei structură sulfurul ia locul oxigenului, fapt ce explică mirosul de descompunere.

Ce curios era, am gândit, că nouă, oamenilor, ne luaseră milioane de ani ca să ieșim din mlaștini și, cu toate astea, la câteva minute după moarte, deja coborâm panta înapoi.

Simțul meu olfactiv ascuțit îmi spunea că domnul Sowbell folosisese, în cazul lui Rupert, un fluid de îmbălsămare pe bază de formol (o soluție de doi la sută de formaldehidă, cel mai probabil, cu un ușor buchet de altceva: cloroform, după cum mirosea) și din ușoara tentă verzuie de pe vârful nasului lui Rupert, am dedus că antreprenorul de pompe funebre se cam zgârcise în privința ingredientelor. Puteam să sper că expunerea trupului neînsuflețit la BBC avea să se facă cu sicriul închis.

„Totuși ar fi mai bine să te grăbești”, am gândit. E posibil ca domnul Sowbell să între dintr-o clipă într-alta.

Măinile palide ale lui Rupert erau împreunate peste abdomen, mâna dreaptă deasupra. I-am apucat degetele (era de parcă aş fi ridicat niște cârnați din congelator) și le-am tras în sus.

Spre uimirea mea, când am apucat de dreapta, s-a ridicat și stânga și am văzut imediat că fuseseră cusute una de alta cu

ingeniozitate. Răsucindu-i mâinile reci și aplecându-mă pentru a mă uita mai bine sub ele, am văzut ce căutam: un canal înnegrit care mergea de la baza degetului mare de la mâna stângă până în vârful primului și celui de-al doilea deget.

În ciuda eforturilor de îmbălsămare ale domnului Sowbell, Rupert degaja încă un miros de porc pârlit. Și nu rămânea nicio îndoială în legătură cu asta: arsura din palma mâinii stângi avea dimensiunea exactă a pârgheiei care îl declanșase pe Galligantus.

O scândură de dușumea scârțâi.

Pe când închideam capacul sicriului, ușa se deschise și domnul Sowbell intră în cameră. Nu-l auzisem venind.

Din cauză că eram încă pe jumătate aplecată de când studiam degetele arse ale lui Rupert, mi-a luat ceva până să mă îndrept.

– Amin, am zis, făcându-mi în mod exagerat semnul crucii.

– Ce Dumnezeu? zise domnul Sowbell.

– Oh, bună ziua, domnule Sowbell, am zis cu un ton cât puteam de șoptit. Tocmai am trecut ca să-mi aduc un respectuos omagiu. Nu era nimeni aici și m-am gândit că o rugăciune în tăcere n-ar face rău nimănui. Știți, domnul Porson nu avea prieteni în Bishop's Lacey, am adăugat, scoțând o batistă din buzunar și ștergându-mi o lacrimă imaginară. Era așa păcat și am crezut că nu ar fi un lucru rău dacă... Îmi pare rău dacă...

– Haide, haide, zise el. Moartea ne așteaptă pe toți, vezi tu, atât pe cei bătrâni, cât și pe cei tineri...

Mă amenința sau era doar imaginația mea supraîncălzită?

– Și cu toate că o așteptăm, continuă el, ne șochează întotdeauna în cele din urmă.

Cu siguranță așa se întâmplase și în cazul lui Rupert – dar oare bărbatul acesta se ținea de glume?

Evident că nu, deoarece fața lui lungă își păstra spoiala profesională.

– Și acum, dacă nu te superi, zise el. Trebuie să-l pregătesc pentru ultima sa călătorie.

Ultima călătorie? De unde aveau ei fraza asta sforăitoare? Fusesse oare publicat un dicționar de expresii pentru antreprenorii de pompe funebre?

Am schițat zâmbetul meu de „fetiță de zece ani care merge pe unsprezece” și am mimat o ieșire tulburată.

Clopoțelul de deasupra ușii ceainăriei *St. Nicholas* a sunat vesel când am intrat. Localul, care se afla la capătul scărilor, era deținut de nimeni altele decât domnișoarele Lavinia și Aurelia, surorile

Puddock: aceleași relicve care oferiseră preludiul muzical la moartea spectaculoasă a lui Rupert.

Într-un ungher în latura îndepărtată a camerei, domnișoara Lavinia părea să se fi aflat într-o confruntare mortală cu un mare samovar de argint: în ciuda simplității sarcinii sale, care era aceea de a fierbe apă, această invenție Heath Robinson era o caracatiță bulbucată făcută din tuburi, valve și aparate de măsurat care scuipau apă clocotită, în timp ce gâlgâia și șuiera ca un dragon încolțit.

– Mi-e teamă că nu servim ceai astăzi, zise ea peste umăr.

Încă nu putea să vadă cine intrase în prăvălie.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnișoară Puddock? m-am oferit eu pe un ton voios.

Ea slobozi un mic țipăt scurt în momentul în care își băgă mâna sub jetul de abur fierbinte, iar ceașca de porțelan pe care o ținea căzu pe podea, unde se sfărâmă în sute de cioburi alburii.

– Oh, este micuța de Luce, zise ea, răsucindu-se către mine. Dumnezeu! Mare! Ce m-ai speriat! Nu mă așteptam să-ți aud vocea.

Pentru că puteam vedea că își opărise mâna, mi-am înfrânt impulsurile inițiale.

– Pot să vă ajut cu ceva? am repetat.

– Oh, draga mea, zise ea, agitată fără un motiv anume. Petru își face întotdeauna de cap atunci când Aurelia nu este aici. Ea se descurcă mult mai bine cu el decât mine.

– Petru? am întrebat.

– Samovarul, zise ea, ștergându-și mâinile ude și roșii pe un șervețel. Petru cel Mare.

– Ia să vedem, am zis, dați-mi voie.

Fără a mai scoate o vorbă, am luat un castronel cu felii de lămâie de pe una dintre mesele rotunde și le-am stors pe toate într-un urcior cu apă rece ca gheața. Apoi am luat un șervet curat de masă, l-am scufundat în apă până ce s-a înmuiat bine și am înfășurat în el mâna domnișoarei Puddock. Ea s-a smucit în momentul în care am atins-o, apoi s-a relaxat.

– Îmi dați voie? am întrebat, scoțându-i broșa de opal de la rever și folosind-o pentru a imobiliza capetele bandajului improvizat.

– Oh! Deja e mai bine, zise, cu un zâmbet chinuit. Unde ai învățat trucul ăsta?

– În *Ghidul fetelor*, am mințit.

Experiența mă învățase că un răspuns așteptat este adeseori mai bun decât adevărul. Căutasem, de fapt, cu destul de mare efort, remediul într-una din cărțile de referință ale doamnei Mullet, după ce o eprubetă supraîncălzită îmi arsese aproape toată pielea de pe câteva degete.

– Domnișoara Cool vorbește întotdeauna atât de frumos despre tine, zise ea. O să-i spun că a fost „foarte exactă”, după cum obișnuiau să spună băieții aceia drăguți de pe bombardierele RAF-ului²⁹.

Am schițat cel mai modest zâmbet posibil.

– Oh, e o nimica toată, domnișoară Puddock, ați avut doar noroc că am fost aici la momentul oportun. Vedeți, eram alături, la domnul Sowbell, ca să spun o rugăciune la sicriul domnului Porson. Nu credeți că e un lucru rău ăsta, nu-i așa?

Mi-am dat seama că exageram, însă treaba trebuia făcută.

– Oh nu, draga mea, zise ea. Cred că domnul Porson ar fi impresionat.

Habar n-avea!

– A fost atât de trist.

Mi-am coborât vocea într-o șoaptă conspirativă și i-am atins brațul bun.

– Însă trebuie să vă spun, domnișoară Puddock că în ciuda tragediei de sâmbătă seară, eu și familia mea am apreciat foarte mult *Ultimul atac al lui Napoleon* și *Izvorul din Bendemeer*. Tata a zis că în zilele noastre nu auzi prea des muzică de felul ăsta.

– Oh, mulțumesc draga mea, șopti ea impresionată. E atât de amabil din partea ta să spui asta. Bineînțeles, din fericire, noi nu am văzut ce i s-a întâmplat domnului Porson, fiind ocupate în bucătărie, ca să spun așa. Ca proprietare ale singurei ceainării din Bishop's Lacey, mi-e teamă că există anumite așteptări. Nu că ne-ar dispăcea...

– Nu, bineînțeles că nu, am zis. Însă cu siguranță trebuie să existe o grămadă de oameni care să se ofere să vă ajute.

Ea slobozi un mic lătrat.

– Să ne ajute? Majoritatea oamenilor nu cunosc sensul cuvântului. Nu, Aurelia și cu mine am fost lăsate singure în bucătărie de la început până la sfârșit. Am turnat două sute șazeci și trei de cești de ceai, însă bineînțeles că le-am numărat și pe cele pe care le-am servit după ce poliția s-a ocupat de caz.

²⁹ RAF – Royal Air Force, Forțele Aeriene ale Regatului Unit.

– Și nu s-a oferit nimeni să vă ajute? am întrebat, aruncându-i o privire neîncrezătoare.

– Nimeni. După cum am spus, Aurelia și cu mine am fost tot timpul singure în bucătărie. Și am rămas singură de tot în momentul în care Aurelia i-a dus o ceașcă de ceai păpușarului.

Urechile mi se ciuliră ca un steag pe un stâlp.

– I-a dus lui Rupert o ceașcă de ceai?

– Păi, a încercat, draga mea, dar ușa era încuiată.

– Ușa către scenă? Cea dinspre bucătărie?

– Nu, nu... nu a vrut să o folosească pe aceea. Ar fi trebuit să treacă chiar pe lângă Mama Gâscă, femeia aia care se afla în luminile rampei și care spunea povestea. Nu, Aurelia a mers cu ceaiul prin spatele holului și spre cealaltă ușă.

– Cea care se află pe coridorul opus?

– Păi, da. Este singura, nu-i așa, draga mea? Dar după cum ți-am spus deja, era încuiată.

– În timpul spectacolului de păpuși?

– Păi, da. Ciudat, nu? Domnul Porson ne întrebese înainte de a începe dacă îi puteam aduce o ceașcă cu ceai în timpul spectacolului. „Lăsați-o pe măsuta din spatele scenei”, zisese el. „O găsesc eu. Vedeți, manevrarea păpușilor e un lucru care îți cam usucă gâtul”, și ne-a făcut cu ochiul. Așa că de ce Dumnezeu să fi încuiat el ușa?

Pe măsură ce continua, deja simțeam cum faptele începeau să se pună în mișcare în mintea mea.

– Acelea au fost cuvintele exacte ale Aureliei când s-a întors cu ceașca de ceai în mână. „Ce Dumnezeu l-a apucat să încuie ușa?”

– Probabil că nu el a încuiat-o, am zis, cuprinsă brusc de inspirație. Probabil că altcineva a făcut-o. Cine are cheia, știți?

– Sunt două chei ale ușii care duce spre scenă. Ambele deschid ușile care se află de-o parte și de alta a scenei. Vicarul ține una pe lanțul său de chei și copia într-un cui în biroul său din casa parohială. Și toate astea din cauza acelei întâmplări când s-a dus la Brighton pentru partida de cricket pentru E și A – adică pentru epitropi și ajutoare de epitropi – și l-a luat pe Tom Stoddart cu el. Vezi tu, Tom este lăcătuș și fiind amândoi plecați, nimeni nu a putut urca sau coborî de pe scenă fără scara mobilă. A fost o adevărată catastrofă pentru producția Micului Grup de Teatru care pusese în scenă *Regele Lear*, dă-mi voie să-ți spun!

– Și nu mai era nimeni prin preajmă?

– Nimeni, draga mea. Aurelia și cu mine am fost în bucătărie tot

timpul. Aveam ușa întredeschisă cât să nu pătrundă lumina din bucătărie în sală.

– Și nu era nimeni pe coridor?

– Nu, bineînțeles că nu. Ar fi trebuit să treacă prin raza luminii de la bucătărie, chiar pe sub nasurile noastre ca să zic așa. După ce am pus apa la fiert, Aurelia și cu mine am rămas acolo în crăpătura ușii să putem măcar auzi spectacolul. „Tihi! Tiha! Tiha! Tihi!” Oh! Mi se face pielea de găină doar când mă gândesc la asta!

Am rămas perfect nemișcată și mi-am ținut respirația, fără măcar să mișc un mușchi. Am rămas cu gura închisă și am lăsat ca tăcerea să se prelungească.

– Doar că, zise ea cu privirea tulbure, am crezut...

– Da?

– Am crezut că aud niște pași în hol. Am aruncat un ochi la ceasul din perete și lumina de deasupra plitei mi-a intrat în ochi. Am privit afară și am văzut...

– Vă amintiți ora?

– Era șapte și douăzeci și cinci. Aveam ceaiul programat pentru ora opt și plitelor ălor electrice le ia mult timp până când apa ajunge să dea în clocot. E ciudat că întrebi. Polițistul acela tânăr și simpatic – cum îl cheamă? –, tipul ăla mic, blond cu gropițe și zâmbetul acela încântător?

– Sergentul detectiv Graves, am zis.

– Da, el e: sergentul detectiv Graves. Ciudat, nu-i așa? Mi-a pus aceeași întrebare și i-am dat același răspuns pe care ți-l voi da și ție.

– Care anume?

– Era soția vicarului – Cynthia Richardson.

Douăzeci și cinci

Cynthia, răzbunătoarea cu față de rozătoare! Ar fi trebuit să-mi dau seama! Cynthia, care împărțea cu țărâita opere de caritate în parohia Sfântul Tancred cu mâna unui Irod. O puteam lesne vedea asumându-și pedepsirea lui Rupert, afemeiatul notoriu. Sala de spectacole a parohiei făcea parte din regatul ei; cheia de rezervă pentru ușile care dădeau spre scenă era agățată într-un cui în biroul soțului ei.

Cum anume o fi intrat ea în posesia clemei de pantaloni a vicarului rămânea încă un mister, însă nu era oare posibil oare ca acea clemă să fi fost tot timpul în sala parohială?

Recunoscând el însuși că era neatent, acest lucru începea să devină o problemă. De aici și inițialele gravate. Probabil plecase de acasă fără clemă joia trecută și își sfâșiasse manșeta pantalonului pentru că nu o purta.

Detaliile erau lipsite de importanță. De un lucru eram sigură: în casa parohială se întâmplau mai multe decât se vedea cu ochiul liber și, indiferent care erau acelea (soțul care dansa gol în pădure și așa mai departe), era posibil ca Cynthia să fie implicată în toate aceste lucruri.

– La ce te gândești, draga mea? vocea domnișoarei Puddock îmi întrerupsese șirul gândurilor. Ai devenit brusc atât de tăcută!

Aveam nevoie de timp pentru a analiza și ultimul aspect și aveam nevoie de acel timp acum. Era puțin probabil să mai am încă o dată șansa de a trece în revistă cunoștințele profunde ale domnișoarei Puddock referitoare la sat.

– Eu nu mă simt prea bine, am zis, apucându-mă cu mâna de marginea unei mese și lăsându-mă într-unul din scaunele cu spătarul din sârmă împletită. Probabil e din cauză că v-am văzut mâna opărită, domnișoară Puddock. Probabil că este o reacție întârziată. Un mic șoc.

Cred că erau momente când mă uram pentru că practicam astfel de înșelăciuni, însă, pentru moment, nu mă puteam gândi la niciunul. Soarta era, la urma urmelor, cea care mă vârase în lucrurile astea, și tot soarta va trebui să suporte vina.

– Oh, biata de tine! zise domnișoara Puddock. Stai chiar acolo unde te afli și o să-ți aduc o ceașcă bună de ceai și un biscuit. Îți

plac biscuiții, nu-i așa?

– Îmi p-plac biscuiții, am zis, amintindu-mi brusc despre faptul că victimele șocate dărdăie și se clatină pe picioare.

În momentul în care ea se întoarce cu biscuiții, deja dinții îmi clănțaneau ca niște bucăți de marmură într-un borcan de sticlă.

Ea îndepărtă o vază cu lăcrămioare (*Convallaria majalis*), scoase fața de masă din pânză scrobită de pe una din mese și mi-o puse în jurul umerilor. În momentul în care mirosul dulce al florilor mi-a gădilat nările, mi-am amintit cu plăcere că planta conținea o licoare vrăjitoarească pe bază de glicozide cardiotonice, inclusiv convalatoxină și gluconvalozide, și că până și apa în care stătuseră florile era otrăvitoare. Strămoșii noștri numiseră planta Lacrimile Maicii Domnului sau Scara-către-Rai, și pe bună dreptate!

– Nu trebuie să-ți fie frig, cloncăni domnișoara Puddock cu solicitudine, în timp ce-mi turna o ceașcă de ceai din samovarul voluminos.

– Petru cel Mare pare să se poarte cuviincios acum, am observat eu cu un tremur calculat și o încuviințare din cap în direcția mașinăriei scânteietoare.

– E foarte răutăcios uneori, zâmbi ea. Chestia asta i se trage de la faptul că e rus, bănuiesc.

– Chiar e rus? am întrebat, dându-i apă la moară.

– Din vârful capului său distins, zise ea, arătând către vulturul negru cu două capete care funcționa drept robinet pentru apă fierbinte, până la fundul său regal rotunjit. A fost confecționat în prăvăliile fraților Martiniuk, renumiții argintari ai Odesei, și se spune că, odinioară, a fost folosit pentru a face ceai pentru Țarul Nikolai și nefericitele sale fete. Când orașul a fost ocupat de către Roșii după Revoluție, cel mai tânăr din familia Martiniuk, Vladimir, care avea doar șaisprezece ani la momentul respectiv, l-a înfășurat pe Petru într-o blană de lup, l-a legat de o roabă și a fugit cu el pe jos – pe jos, închipuie-ți! – până în Olanda, unde și-a deschis o prăvălie pe una dintre aleile pietruite ale Amsterdamului și și-a schimbat numele în Van den Maarten. Petru, zise ea, mângâind ușor însă afectuos samovarul, a fost singura lui avere, în afară de roabă, bineînțeles. A plănuisit să-și facă averea producând nesfârșite copii și vânzându-le aristocraților danezi, despre care se spune că erau înnebuniți după ceaiul rusesc.

– Și chiar erau? am întrebat.

– Nu știu, replică ea, și nici Vladimir nu știa. A murit de gripă în timpul mării epidemii din 1918, lăsându-și prăvălia și tot ce era

în ea proprietăresei sale, Margriet van Rijn. Margriet s-a căsătorit cu un fermier din Bishop's Lacey, Arthur Elkins, care luptase în Flandra, și acesta a luat-o cu el în Anglia la scurt timp după sfârșitul Primului Război Mondial. Arthur a fost ucis când un coș de fabrică s-a prăbușit peste el în 1924, iar Margriet a murit din cauza șocului atunci când i-au adus vestea. După moartea ei, eu și sora mea am descoperit că ea ni-l lăsase prin testament pe Petru cel Mare, și nu ne-a mai rămas nimic de făcut decât să deschidem *Ceainăria St. Nicholas*. După douăzeci și cinci de ani, adică, după cum poți vedea, suntem încă aici.

– Este un samovar vechi și foarte temperamental, să știi, continuă ea, mișcându-se de parcă voia să-i mângâie suprafața de argint, însă răzgândindu-se. Bineînțeles, este un escroc bătrân și îngrozitor. Oh, scui-pă apă clocotită și face să sară siguranțele din când în când, însă pe lângă toate astea are o inimă de aur sau, cel puțin, de argint.

– Este destul de impunător, am zis.

– Și crezi tu că el nu știe! Ei bine, iată-mă vorbind despre el de parcă ar fi o pisică. Când Grace era cu noi, obișnuia să-l numească „Tiranul”. Imaginează-ți asta! „Tiranul vrea să fie lustruit”, spunea ea. „Tiranul vrea să-i fie curățate contactele electrice.”

– Grace? am întrebat.

– Grace Tennyson. Sau Ingleby, așa cum este cunoscută acum.

– Grace Ingleby a lucrat aici?

– Oh, da! Până când ne-a părăsit pentru a se căsători cu Gordon, era chelnerița noastră vedetă. Nu te-ai gândi la asta când o vezi acum, însă era zdravănă ca un taur. Nu întâlnești prea des chestia asta la o femeie atât de mică. Și nu era câtuși de puțin intimidată de Petru și de toanele lui. Oricât de mult tuna și fulgera, lui Grace nu-i era niciodată frică să își suflece mânecile și să-i scotocească prin măruntaie.

– Pare foarte deșteaptă, am zis.

– Chiar este.

Domnișoara Puddock râse.

– Deșteaptă și multe alte chestii. Și să nu te miri de asta! Unul dintre clienții noștri ne-a spus odată, în secret, bineînțeles (un comandant de escadron din RAF, cred), că Grace avea cel mai mare coeficient de inteligență pe care îl văzuse vreodată la „sexul frumos”, după cum s-a exprimat el: că dacă cei de la Operațiuni Speciale n-ar fi luat-o să facă o treabă strict secretă, e posibil să fi

petrecut restul războiului instalând radioreceptoare în aparatele de zbor Spitfire.

– O treabă strict secretă? am zis cu respirația întretăiată.

Gândul ca Grace Ingleby să facă și altceva în afară de a se ascunde în turnul volierei, ca o fecioară captivă așteptând să fie salvată de către Sir Lancelot, era aproape ridicol.

– Bineînțeles, ea nu a suflat nicio vorbă în legătură cu asta.

Domnișoara Puddock își coborî glasul, așa cum fac deseori oamenii atunci când vorbesc despre război.

– Nu li se dădea voie, înțelegi? Însă, acum o vedem rar. De când cu tragedia aia cu băiețelul ei...

– Robin, am zis.

– Da. De atunci, păstrează distanța. Mi-e teamă că nu mai e aceeași fată zâmbitoare care obișnuia să-l pună la punct pe Petru cel Mare.

– Gordon era și el membru al Operațiunilor Speciale? am întrebat.

– Gordon?

Ea râse.

– Dumnezeu mare, nu. Gordon „s-a născut fermier și fermier o să moară”, după cum a scris Shakespeare, sau era Harry Lauder, sau George Formby, sau altcineva? Memoria îmi joacă feste, și așa se va întâmpla și cu a ta, în timp.

Nu găseam nimic altceva de spus și am văzut imediat că ea avea impresia că mă jignise.

– Însă nu prea curând, draga mea. Sunt sigură că memoria *ta* va fi încă puternică atunci când noi ceilalți o să fim de mult oale și ulcele.

– Ați văzut-o pe doamna Ingleby în ultimul timp? am întrebat.

– Nu am mai văzut-o de sâmbătă seara, din sala parohială. Bineînțeles, nu am avut ocazia să stau de vorbă cu ea, fiind ocupată cu micul nostru interludiu muzical. Restul serii a fost un coșmar, nu-i așa: moartea bietului om – păpușa aia care avea chipul lui Robin? Nu știu la ce s-a gândit Gordon când a adus-o pe Grace acolo știind că e atât de fragilă. Dar, nu avea cum să știe lucrul ăsta, nu-i așa?

– Nu, am zis. Nu cred că știa.

În momentul în care am pornit-o către Buckshaw, trecuse de mult ora prânzului. Din fericire, domnișoara Puddock învelise câțiva biscuiți cu unt într-o hârtie și insistase să mi-i vâre în

buzunar. Am mușcat din ei cu mintea în altă parte în timp ce pedalam de-a lungul drumului, pierdută în gânduri.

La capătul străzii principale, drumul făcea un ușor unghi către sud-vest în timp ce ocolea perimetrul sudic al cimitirului Sfântul Tancred.

Dacă nu mi-aș fi aruncat privirea în dreapta, probabil că nu aș fi văzut: furgoneta Austin, cu inscripția cu litere aurii „Păpușile lui Porson” pe părțile laterale, era parcată chiar lângă sala parohială. Cauciucurile lui Gladys au alunecat în praf în momentul în care am pus frâna de mână și am virat către cimitir.

În timp ce opream, Nialla aranja tot felul de boarfe în interiorul furgonetei.

– Te pregătești să o întinzi! am strigat.

Ea îmi azvârli genul de privire pe care probabil ai arunca-o unui rahat de câine găsit în farfuria cu terci și continuă să împacheteze.

– Sunt eu, Flavia, am zis. M-ai uitat deja?

– Valea, trădătoare mică, pufni ea. Lasă-mă în pace.

Pentru o clipă, am crezut că eram înapoi la Buckshaw și că vorbeam cu Feely. Era genul de concediere prin care trecusem de mii de ori – și supraviețuisem, am gândit. Am hotărât să rămân pe poziții.

– De ce? Ce ți-am făcut?

– Oh, haide, Flavia! O știi la fel de bine ca și mine. Le-ai spus polițiștilor că eram la Buckshaw. Ei au crezut că mă ascundeam sau că fugeam, sau cum oi vrea să numești tu chestia asta.

– Nu am făcut așa ceva! am protestat. Nu am dat ochii cu niciun polițist de când ne-am întâlnit în garaj.

– Dar erai singura care știa că eram acolo.

Așa cum se întâmpla de fiecare dată când eram furioasă, mintea îmi funcționa brici.

– Eu știam că erai acolo, Dogger știa că erai acolo și la fel știa și doamna Mullet, ca să numim doar trei persoane.

– Nu prea îmi vine să cred că Dogger m-ar da de gol.

– Și nici doamna Mullet n-ar face asta, am zis.

Doamne Dumnezeule! Eu chiar o apărăm pe doamna M.?

– E posibil să fie o bârfitoare afurisită, însă nu e o persoană rea, am zis. Nu te-ar turna niciodată. Inspectorul Hewitt a venit la Buckshaw – probabil ca să-mi mai pună câteva întrebări în legătură cu sâmbătă noaptea – și s-a întâmplat să te vadă ieșind din garaj și îndreptându-te către bucătărie. Asta e tot. Sunt sigură de asta.

Îmi dădeam seama că Nialla se gândea la asta. Nu-mi doream nimic altceva decât să o iau pe după umeri și să o scutur bine, dar a trebuit să nu uit că emoțiile ei erau zgândărite de o furtună de hormoni: nori firoși de hidrogen, azot, oxigen, carbon și sulf, combinându-se și recombinaându-se în dansurile eterne ale vieții.

Chestia asta aproape că mă făcu să o iert.

– Uite, am zis, scoțând cu un gest teatral cutia de pudră din buzunar și întinzându-i-o. Cred că asta îți aparține.

M-am felicitat în așteptarea unui val uriaș de mulțumire și laudă. Însă niciunul din aceste lucruri nu veni.

– Mersi, zise Nialla și băgă chestia respectivă în buzunar.

Mersi? Doar *mersi*? Cât tupeu! O să-i arăt eu ei: o să mă prefac că nu m-a rănit; o să mă prefac că nu-mi pasă.

– Nu mă pot abține să nu observ, am zis cu dezinvoltură, că îți aranjezi lucrurile în furgonetă, ceea ce înseamnă că Bert Archer a reparat-o și că ești pe cale să-ți iei tălpașita. Și din moment ce inspectorul Hewitt nu se vede pe nicăieri, bănuiesc că asta înseamnă că ești liberă să pleci.

– Liberă? repetă ea și scuipă în praf. Liberă? Vicarul mi-a dat patru lire, șase șilingi și opt peni, bani proveniți de la spectacol. Factura lui Ben Archer se ridică la șapte lire și zece șilingi. Doar pentru că vicarul a pus o vorbă bună pentru mine, el a fost dispus să mă lase să mă duc cu mașina până în Overton ca să amanetez tot ce se putea. Dacă tu numești chestia asta libertate, atunci sunt liberă. Toate sunt ale dracului de bune și frumoase pentru ca Micuța Domnișoară Nabab, care locuiește într-un conac mare cât Palatul Buckingham, să tragă niște concluzii inteligente. Așa că poți să crezi ce vrei, da' să nu care cumva să mă iei pe mine de sus, ei drăcia dracului!

– În regulă, am zis. Nu am vrut să fac asta. Uite, ia asta, te rog.

Am vârât din nou mâna în buzunar și am scos moneda, cea pe care mătușa Felicity i-o strecurase pe furiș lui Dogger, crezând că era un șiling. Dogger, în schimb, o ascunsese în buzunarul meu, crezând, probabil, că în curând avea să fie cheltuită pe dropsuri cumpărate din prăvălia domnișoarei Cool.

I-am înmănat-o Niallei, care se uită neîncrezătoare la ea.

– Patru peni! zise ea. Patru afurisiți de peni!

Lacrimile îi curgeau nestingherite în momentul în care o azvârli printre pietrele funerare.

– Da, sunt doar patru peni, am zis. Însă sunt patru peni sub formă de monede Maundy. Monedele sunt produse de Monetăria

Regală, pentru a fi remise de Suveran...

– Să-l ia dracii pe Suveran! strigă ea. Cu Monetăria Regală cu tot!

– În Joia Mare. Sunt destul de rare. Dacă îmi amintesc bine, Bert Archer este colecționar de monede și cred că vei descoperi că cei patru peni Maundy vor face mai mult decât să-ți plătească reparația furgonetei.

Cu toată demnitatea justificată de care eram în stare, am înșfăcat-o pe Gladys de ghidon și am șters-o către casă. Când m-am uitat înapoi din colțul bisericii, Nialla era deja în patru labe, căutând prin iarba din cimitir și mi-era greu să-mi dau seama dacă lacrimile pe care și le ștergea erau lacrimi de furie sau de fericire.

Douăzeci și șase

– În regulă, Dogger, am zis, gata cu gluma.

Îl găsisem în cămară, lustruind pantofii tatei.

Atribuțiile lui Dogger la Buckshaw variau direct proporțional cu aptitudinile lui prezente, iar nivelul participării lui la viața noastră de zi cu zi urca și cobora cam ca acele mingi colorate din termometrul lui Galileo care plutesc la diverse niveluri într-un tub de sticlă, în funcție de temperatură. Faptul că acum lustruia pantofii era un semn bun. Indica în mod evident că avansase încă o dată de la grădinar la majordom.

El ridică privirea de la treaba lui.

– Chiar așa? întrebă el.

– Încearcă să-ți amintești, te rog, seara de sâmbătă din sala parohială. Stăteai lângă mine și urmăreai *Jack și vrejul de fasole* în momentul în care, brusc, ceva s-a stricat în culise. Rupert cade mort la pământ și câteva minute după aceea îmi spui că ți-e teamă că ai văzut o crimă. Cum de ți-ai dat seama de lucrul ăsta? Cum de ai știut că nu a fost un accident?

Această întrebare îmi măcinase subconștientul ca un șobolan care roade o funie, dar, până în acel moment, nu fusesem pe deplin conștientă de ea.

Înainte de a răspunde, Dogger suflă pe carâmbul uneia dintre cizmele de armată ale tatei, dând suprafeței negre și sticloase un ultim lustru cu mâneca.

– Circumstanțele se pronunțau împotriva acestui lucru, zise el. Domnul Porson era un perfecționist. El și-a confecționat propriul echipament. Un păpușar lucrează în întuneric. Nu e loc de greșeli. Un cablu electric uzat era exclus.

– Nu era uzat, am zis. L-am văzut când am fost în culise cu inspectorul Hewitt. Izolația fusese îndepărtată.

– Aș fi fost surprins dacă nu ar fi fost așa, zise el.

– Felicitări pentru o deducție genială, am zis, cu toate că e una care nu mi-a trecut mie prin minte.

Și cu siguranță nu-mi trecuse, deoarece mintea femeii nu funcționează în felul acesta.

Văzută de sus, mintea bărbatului arată, probabil, ca o hartă a apelor Europei, cu idei trase cu greu de caii de povară cu copite

grele prin șanțurile adâncite de uzură. Niciodată nu există vreo îndoială că vor ajunge, în ciuda vântului și a vremii, la destinațiile lor, urmând o serie simplă de linii care se intersectează.

Mintea femeii însă, chiar și din experiența mea limitată, pare mai degrabă o mlaștină vastă și fecundă, însă o mlaștină care știe într-o clipă când un străin – chiar dacă e aflat la kilometri depărtare – și-a vârât chiar și numai un singur deget de la picioare în apele ei. Oamenii care vorbesc despre acest fenomen, despre care nu se știe mai nimic, îl numesc „intuiție feminină”.

Cu toate că ajunsesem cam la aceeași concluzie ca și Dogger, merseserăm pe alte căi.

În primul rând, deși era evident că Rupert fusese asasinat pentru ceea ce-i făcuse unei femei, cred că știusem aproape din momentul morții sale că nu Nialla era ucigașa lui.

– În clipa în care s-a prăbușit pe scenă, am zis, Nialla a sărit în picioare și s-a îndreptat spre el. Primul ei impuls a fost să-i sară în ajutor.

Dogger își frecă bărbia și încuviință.

– Dar s-a oprit, am continuat, de îndată ce a văzut fumul și scânteile. Și-a dat repede seama că a atinge orice parte a trupului lui Rupert ar putea însemna moartea pe loc. A ei și a copilului ei.

– Da, zise Dogger. Am observat și asta.

– Prin urmare, nu Nialla este asasina.

– Cred că o poți șterge cu siguranță din lista ta, zise Dogger.

Abia la jumătatea drumului către Ferma Hulubăriei mi-am dat seama cât de obosită eram. Mă trezisem înainte de răsăritul soarelui și nu stătusem o clipă locului de atunci încoace. Însă timpul era important: dacă nu ajungeam acolo înaintea inspectorului Hewitt, nu aveam să aflui detaliile înspăimântătoare până ce nu aveam să le citesc în *News of the World*.

De data asta, mai degrabă decât să traversez râul prin spatele bisericii, mă hotărâsem să ocolesc pe drumul care ducea către Hinley și să mă apropii de fermă din partea de vest. Făcând acest lucru, aș avea avantajul de a vedea locul respectiv de sus, fiind în același timp ascunsă vederii de Pădurea Gibbet. Acum că lațul se strângea, ca să spun așa, nu avea rost să fiu luată prin surprindere de vreun criminal cu sânge rece.

Pe când mă aflu pe la jumătatea drumului calcaros în sus, pe dealul Gibbet, mă simțeam de parcă sângele mi se preschimbase în noroi și că pantofii mi-erau făcuți din plumb. În alte circumstanțe,

probabil că m-aș fi târât până într-un tufiș liniștit ca să trag un pui de somn, dar nu era cazul acum. Eram în criză de timp și, după cum spunea tata cu atâta plăcere, „oboseala este scuza salahorului”.

În timp ce ascultam cum vântul ofta și sușotea printre ramurile copacilor din Pădurea Gibbet, m-am pomenit aproape sperând ca Meg Nebuna să-mi sară în față și să-mi distragă atenția de la misiunea pe care o aveam. Însă nici asta nu a fost să fie: în afara unei presuri galbene care ciocănea întruna ca un cizmar ocupat, în cealaltă parte a pădurii, nu erau alte semne de viață.

Când am ajuns în vârful dealului, câmpul Jubilee se înclina din locul unde mă aflam eu către râu, o pătură de un albastru electrizant. În momentul în care izbucnise războiul, lui Gordon i se ceruse să cultive în sau, cel puțin așa îmi spusese mie doamna Mullet, din ordinul Guvernului Maiestății Sale, care avea nevoie de chestia respectivă pentru a fabrica parașute. Însă Bătălia pentru Anglia avusese loc cu ani în urmă, iar de parașute nu mai era nevoie pe nicăieri prin apropiere în aceeași cantitate.

Cu toate astea, sub mantia necesităților războiului, se pare că Gordon reușise să-și păstreze recolta de cannabis ascunsă cu ușurință printre copacii Pădurii Gibbet, existența acesteia fiind cunoscută numai de câteva persoane.

Care dintre ei, mă întrebam – dacă era cumva unul dintre ei – în afară de a-l urî pe Rupert Porson suficient de tare încât să-l omoare, poseda suficiente cunoștințe în domeniul electricității, încât să-l electrocuteze?

Un licăr de lumină îmi prinse privirea: era ceva care se reflecta lângă șosea. Am văzut imediat că era una dintre vechiturile lui Meg, un obiect care atârna legat cu o sfoară de o creangă de mur. Nu era decât o bucată zimțată de tablă cromată care se desprinsese, din cauza drumului cu hârtoape, de la radiatorul vreunei mașini care trecuse pe acolo. De ea atârna și se răsucea alene în soare (asta îmi atrăsese atenția) un mic disc striat și argintiu care, judecând după petele roșii, fusese odinioară capacul unei cutii de vopsea de un sfert de litru.

Îmi amintea, lucru destul de ciudat, de ceva ce încercasem cu un an înainte, când tata ne luase pe Ophelia, pe Daphne și pe mine la Londra, la o slujbă de la miezul nopții, la Brompton Oratory. În momentul înălțării ostiei, în timp ce preotul ținea ridicată deasupra capului mica ostie rotundă și albă (despre care unii dintre noi cred că este Trupul lui Hristos) într-un gest

prelungit la extrem, aceasta captase pentru o clipă lumina ce provenea de la lumânări și de la reflecțiile colorate ale altarului, degajând o strălucire nefiresc de irizată, care nu era nici solidă și nici vapoasă. La momentul respectiv, mi se păruse un semnal că ceva capital era pe cale să se întâmple.

Acum, la marginea Pădurii Gibbet, dinții unși cu vaselină ai cine știe cărei roți mentale zimțate se încăleacă printr-o serie de clicuri aproape audibile.

Biserica. *Clic!* Vicarul. *Clic!* Cercul suspendat, *Clic!* Cleva de pantaloni. *Clic!* Capacul de vopsea. *Clic!* Meg. *Clic!*

Și am văzut totul ca într-o viziune orbitoare: vicarul fusese aici la Ferma Hulubăriei joia trecută. Aici își prinsese cracul pantalonului în lanțul bicicletei și își pierduse cleva. O *purtase*, la urma urmelor! Și căzuse aici în praful calcaros. Petele albe de pe veșmântul său preoțesc proveneau tocmai de la drumul ăsta.

Meg Nebuna, coțofana eternă, găsise cleva – la fel cum făcuse cu toate obiectele metalice strălucitoare care căzuseră în vecinătatea Pădurii Gibbet –, o ridicase și o adusese cu ea la casa parohială.

Ea m-a dat afar'. I-a luat brățara bătrânei Meg și a dat-o afar'. Murdară, murdară!

Cuvintele lui Meg îmi răsunau în minte. Vorbea despre soția vicarului.

Cynthia Richardson îi luase cleva de pantaloni – „brățara” lui Meg –, după care o dăduse afară din casa parohială.

De la casa parohială era doar o aruncătură de băț, un pas și, hop, în sala parohială, unde chestia respectivă își făcuse apariția în culise, ca armă a crimei, în teatrul de păpuși al lui Rupert.

Așa trebuie să se fi întâmplat lucrurile. Eram sigură de asta: la fel de sigură cum știu că numele meu este Flavia de Luce. Și de-abia așteptam să i-o spun inspectorului Hewitt!

Mai jos de locul în care mă aflam, la distanță, pe malul îndepărtat al unei mări de in albastru, un tractor Ferguson cenușiu se strecura încetșor de-a lungul unui zid de piatră, trăgând în urma sa o platformă. O sclipire de păr blond în soare îmi spuse că bărbatul care stătea în picioare și descărca pietre pentru repararea gardului trebuia să fi fost Dieter și nu era nicio îndoială că persoana în salopetă de lângă roata tractorului era Sally. Chiar dacă ar fi fost atenți – lucru care nu era adevărat –, erau prea departe pentru a mă zări coborând pe furiș panta și îndreptându-mă către fermă.

Am traversat prudent curtea și locul respectiv mi-a părut cufundat în umbră: piatră veche peste altă piatră veche, cu ferestre impasibile (după cum spusese Sally) privind orbește la nimic în mod special. La care dintre ochiurile goale de geam, mă întrebam, fusese dormitorul lui Robin? Care dintre ferestrele goale îi încadraseră micul chip singuratic înainte de acea zi inimaginabilă de luni, din septembrie 1945, când scurta lui viață se sfârșise atât de brusc la capătul unei frânghii?

Am bătut ușor în ușă și am așteptat cele treizeci de secunde cuviincioase. La sfârșitul acestui interval de timp am răsucit mânerul sferic și am intrat.

– Doamnă Ingleby? am strigat. Domnule Ingleby? Eu sunt, Flavia. Am venit să văd dacă mai aveți vreun ou din acelea foarte mari.

Nu credeam că o să aud vreun răspuns și aveam dreptate. Gordon Ingleby era mult prea harnic ca să piardă vremea pe acasă cât încă era lumină afară, iar Grace – ei bine, Grace era fie în turnul ei, fie colinda pe dealuri. Doamna Mullet cea iscoditoare mă întrebase odată dacă dădusem vreodată peste ea în peregrinările mele prin comitat.

– E ciudată, Grace Ingleby aia, zisese ea. Prietena mea, Edith, adică Edith Cowley, drăguță – a fost Edith Fisher înainte de a se căsători cu Jack –, se ducea la ședința ei de reflexoterapie din Nether Stowell (vezi tu, pierduse autobuzu) și a zărit-o pe Grace Ingleby apărând ca o nălucă la capătul Biddy's Lane care, dacă treci dealu', nu duce nicăieri.

„Grace!” a strigat-o ea. „Iu-hu, Grace Ingleby!”, da' Grace a alunecat peste un pârleaz – chiar astea sunt cuvintele ei „a alunecat peste un pârleaz”, dacă îți poți închipui lucrul ăsta, și până să ajungă ea acolo, Grace dispăruse. „A dispărut ca măgaru' în ceață.” Asta a spus ea.

Când venea vorba despre bârfa satului, doamna M. Era infailibilă, ca Papa Pius al IX-lea.

M-am deplasat încetișor pe coridor, foarte increzătoare că eram singură în casă. La capătul holului, lângă o fereastră rotundă, o pendulă mare „ticăia” ca pentru sine, singurul sunet din acea casă, altminteri tăcută.

M-am uitat repede în fiecare cameră: în salonaș, în vestiar, în bucătărie, în cămară...

Lângă ceas, două trepte duceau către un mic palier pătrat și uitându-mă, pe după colț, am observat că o scară îngustă

continua în sus către primul etaj.

În spatele scării se afla un dulap, a cărui ușă din scânduri îmbinate făcea un unghi ciudat și era echipată cu un splendid mâner sferic din porțelan verde cu alb, care nu putea să fie decât Wedgwood. O să cotrobăi mai târziu în el.

Fiecare pas producea propriul scârțâit distinct pe podeaua de lemn pe când urcam: ca niște sicrie vechi care se deschid, mi-am zis, cu un fior plăcut.

„Ușurel, Flave, fetițo! N-are sens să te treacă fiorii.”

La capătul scărilor era un al doilea palier mai mic de unde alte trei trepte duceau la coridorul de sus.

Părea evident că toate camerele de aici, de sus erau dormitoare, și aveam dreptate: am aruncat o privire în primele două și am văzut că erau două camere reci și spartane, fiecare cu câte un singur pat, un lavabou, un șifonier și nimic altceva.

Dormitorul mare din partea din față a casei era al lui Gordon și al lui Grace – nu era nicio îndoială în această privință. În afara unei comode duble și a unui pat dublu cu o pătură uzată, această cameră era la fel de rece și de sterilă ca și celelalte.

Mi-am vârât repede nasul prin sertarele comodei: în partea lui, șosete, lenjerie de corp, un ceas de mână fără curea și un pachet unsuros și foarte folosit de cărți de joc, purtând pe ele emblema regimentului Scots Greys; în partea ei, slipi, lenjerie intimă, niște fiole de dormit date pe bază de rețetă (vechiul meu prieten hidratul de cloral, am observat eu: $C_2H_3Cl_3O_2$, un somnifer puternic care, atunci când le era strecurat în alcool pungașilor americani, era numit „Mickey Finn”. În Anglia, le era prescris casnicilor tensionate de către doctorii de țară și era numit „ceva care să vă ajute să dormiți”).

Nu mi-am putut reține un ușor zâmbet în timp ce mă gândeam la momentul în care, folosind doar alcool, soluție de curățat closetul și o sticlă de înălbitor pe bază de clor, sintetizasem o șarjă din chestia respectivă și i-o administrasem, în interiorul unui măr, lui Phoebe Snow, un porc premiat care îi aparținea vecinului nostru Max Wight. Phoebe dormise timp de cinci zile și șaptesprezece ore și, pentru o perioadă, „Remarcabilul porc adormit” fusese a opta minune a lumii agricole engleze. Max o împrumutase cu bunăvoință pentru serbarea câmpenească de la Sfântul Tancred, unde Phoebe putuse fi admirată, pentru șase peni, în timp ce sforăia în spatele unui camion inscripționat cu „Frumoasa adormită”. La sfârșit, ea strânsese aproape cinci lire

pentru fondul corului.

Cu un oftat, m-am întors la treaba mea.

În capătul sertarului lui Grace, vârâtă sub o batistă murdară de cârpă, se afla o Biblie foarte răsfoită. Am deschis coperta și am citit cuvintele de pe forțat: *Vă rog să o returnați bisericii Sfântul Tancred, Bishop's Lacey.*

Pe când o puneam înapoi în sertar, o bucățică de hârtie căzu și pluti către podea. Am ridicat-o cu unghiile, având grijă să nu-mi las amprente pe chestia respectivă.

Cuvintele erau scrise cu cerneală purpurie: *Grace, te rog să suni dacă îți mai pot oferi alinare.* Și era semnată *Denwyn.*

Denwym Richardson, vicarul. Pe care Meg Nebuna îl văzuse dansând gol în apropierea Pădurii Gibbet.

Am vârât dovada în buzunar.

Tot ce mai rămăsese acum era micul dormitor din partea din spate a casei. Dormitorul lui Robin. Acolo trebuia să fie. Mi-am croit drum pe palierul tăcut și m-am oprit în fața ușii închise. Abia atunci am început să simt o ușoară neliniște. Și dacă Gordon și Grace năvăleau brusc în casă și o luau în sus pe scări? Cum puteam explica invazia mea în dormitoarele lor?

Am lipit urechea de scândurile negre ale ușii și am ascultat. Niciun sunet.

Am răsucit mânerul sferic și am intrat.

După cum bănuisem, era dormitorul lui Robin, dar era camera unui băiețel care murise de cinci ani de zile: cu un pătuț înduioșător de mititel, cu păturile strânse cu grijă, cu un șifonier micuț și cu linoleum pe podea. Nu tu altar, nu tu lumânări, nu tu poze înrămate ale copilului călare pe un căluț de lemn sau atârnat de crengile unui măr. Ce dezamăgire amară!

Era la fel de goală și de simplă ca tabloul *Dormitorul din Arles* al lui Van Gogh, dar fără căldura respectivă; camera era la fel de rece și impersonală ca luna în timpul iernii.

Aruncând o privire rapidă în jurul meu, mi-am dat seama că nu mai era nimic altceva de văzut și am ieșit, închizând respectuos, aproape tandru, ușa în urma mea.

Și atunci am auzit zgomot de pași jos.

Ce să fac? Posibilitățile îmi trecură repede prin minte. Aș putea să cobor în galop scările plângând și prefăcându-mă că mă pierdusem și mă dezorientasem în timpul unei crize de somnambulism. Aș putea pretinde că sufăr de depresie și că nu știu unde mă aflui; că văzusem, din curtea fermei, o persoană la

fereastra de la etaj, care îmi făcea semn să urc și crezusem că era Grace Ingleby aflată la ananghie.

Oricât de interesante ar fi fost, aceste acțiuni presupuneau consecințe, iar ultimul lucru de care aveam nevoie era să-mi complic singură viața. Nu, m-am gândit, o să mă furișez pe scări și o să sper în nebunia mea că nu voi fi prinsă.

Însă ideea muri aproape înainte de a se naște. În clipa în care am pus piciorul pe ea, treapta de sus slobozi un vaier înfiorător.

Se auzi un fâlfâit lângă partea de jos a scării, ca și cum o pasăre mare ar fi fost captivă în casă. Am coborât încet, dar sigur restul scării. Când am ajuns jos, mi-am vârât capul pe după colț și sângele mi-a înghețat în vine.

O rază de soare lumina capătul holului. În acea rază de soare, un băiețel cu cizmulițe de cauciuc și un costumaș de marinar dispărea prin ușa deschisă.

Douăzeci și șapte

Eram sigură de asta.

Se aflase în dulapul de sub scară în tot acest timp. Am rămas acolo, nemișcată în fața ușii deschise, confruntându-mă cu o dilemă. Ce să fac? Știam sigur că odată ce ieșeam din curtea acestei ferme, era puțin probabil să mai intru vreodată acolo. Cel mai bine era să arunc repede o privire în spatele ușii înclinate acum, înainte de a o porni pe urmele nălucii în costum de marinar.

În interiorul întunecat al dulapului, o bucată de sfoară atârna de un bec. Am tras de acea sfoară și interiorul s-a luminat palid. Dulapul era gol.

Gol, cu excepția unei perechi de cizmulițe de cauciuc foarte asemănătoare cu cele pe care tocmai le văzusem în picioarele siluetei din pragul ușii.

Diferența majoră era că aceste cizmulițe erau pline de argilă, încă ude de la ploaia de dimineață.

Sau de la mormânt.

În momentul în care am țâșnit prin ușa deschisă, am zărit costumul albastru de marinar dispărând în spatele șopronului. Dincolo de acei pereți ruginiți din fier galvanizat se afla, o știam, un labirint uluitor de dependințe: o încrengătură de șoproane încovoiate, iar în fiecare dintre ele, zeci de ascunzători.

M-am avântat în acea urmărire ca un ogar care se ia după miros. Nicio clipă nu mi-a trecut prin cap că-mi era teamă.

Dar apoi m-am oprit brusc. În spatele șopronului era o alee îngustă care ducea undeva în dreapta. Oare fugarul țâșnise pe acolo pentru a mă face să-i pierd urma? M-am furișat prin pasajul îngust, având mare grijă să nu ating pereții păraginiți. O singură zgârietură provocată de una dintre bucățile desprinse de tablă, ascuțite ca niște lame, ar duce aproape sigur la tetanos și aș sfârși legată fedeleș într-o secție de spital, făcând spume la gură și devastată de spasme zdrobitoare.

Ce fericite ar fi Daffy și Feely!

– Ți-am spus că o să sfârșească prost, i-ar spune Daffy tatei. Nu ar fi trebuit niciodată să i se dea voie să umble liberă.

Prin urmare, am înaintat încetșor ca un crab, prin pasaj. Când, în cele din urmă, am ajuns la capătul acestuia, am

descoperit că drumul îmi era blocat, în partea stângă, de o stivă de butoaie uzate de combustibil și în partea dreaptă, de o cocină năpădită de urzici.

Pe când mă strecuram înapoi prin Pasajul Morții, care părea și mai îngust în timpul călătoriei de întoarcere, m-am oprit pentru a asculta, dar, în afara cotcodăcitului îndepărtat al găinilor, nu auzeam nimic cu excepția propriei mele răsufări.

Am mers încetișor pe vârfuri printre șoproanele în paragină, fiind foarte atentă la vederea periferică, conștientă că, în orice moment, ceva se putea năpusti asupra mea din pragul întunecat al vreunei uși.

Abia atunci am observat urmele lăsate pe pământ: mici urme de pași care puteau fi lăsate doar de tălpile gofrate ale unor cizmulite de cauciuc.

Cu toate simțurile în alertă, le-am urmat.

Acestea m-au dus pe lângă șopron; pe lângă carcasa ruginită a unui vechi tractor care se înclina periculos într-o parte, din cauză că-i lipsea o roată, semănând foarte bine cu ceva pe jumătate scufundat în nisip, cu cine știe ce motor vechi aruncat de mare în nisip.

Încă un obstacol depășit în partea stângă și m-am pomenit la baza volierei, care trona deasupra mea ca un castel de poveste, ale cărui cărămizi pestrițe deveniseră aproape aurii în lumina târzie a zilei.

Cu toate că mai fusesem aici și înainte, folosisem un alt drum, și i-am dat încetișor ocol pe furiș pentru a ajunge la ușa părăginită din lemn, duhoarea înțepătoare a găinațului de porumbei începând deja să-mi umple nările.

Probabil mă înșelasem, am gândit pentru o clipă: probabil băiatul îmbrăcat în costum de marinar fugise pe lângă turn și era deja la mare depărtare, pe câmp. Dar urmele de pași de pe jos demonstrau altceva: duceau direct către ușa volierei.

Ceva se frecă de piciorul meu și aproape că îmi stătu inima în loc.

– *Miau!* făcu o voce.

Era Tock, cea mai vorbăreată dintre pisicile familiei Ingleby.

Mi-am dus degetul la buze pentru a-i face semn să tacă, însă mi-am amintit că pisicile nu cunosc limbajul trupului. Sau poate că îl cunosc, deoarece fără a mai scoate vreun alt sunet, ea se apropie mai mult de pământ și se furișă în interiorul întunecat al volierei.

Am urmat-o cu ezitare.

În interior, locul era așa cum mi-l aminteam: mii de lumini ce pătrundeau prin crăpăturile zidăriei vechi; și aerul acela înecăcios, prăfos și care îți dădea senzația de claustrofobie. Deși, de data asta, nu se mai auzea niciun vaier din camera de deasupra. Locul era la fel de tăcut precum cripta care se află sub castelul Morții înseși.

Am pus piciorul pe eșafodaj și am privit în sus, spre punctul în care dispărea în întunericul de deasupra capului. Lemnul vechi slobozi un scârțait dureros, iar eu m-am oprit. Oricine – sau orice – se afla deasupra mea în semiobscuritate, știa acum că era încolțit.

– Hei! am strigat, mai mult pentru a mă îmbărbăta. Hei! Sunt eu, Flavia! E cineva acolo sus?

Singurul sunet de deasupra era bâzâitul albinelor din jurul ferestrelor de la etajul volierei, amplificate în mod grotesc de structura concavă a turnului.

– Nu-ți fie teamă! am strigat. Vin sus.

Încetul cu încetul, făcând câte un pas, mi-am început urcușul dificil. Din nou, m-am simțit precum Jack urcând pe vrej; urcând centimetru cu centimetru, pentru a înfrunta cine știe ce oroare necunoscută. Lemnul vechi scârțâi oribil și am știut că se putea prăbuși în orice clipă, aruncându-mă în brațele unei morți sigure pe dalele de dedesubt, cam în același fel în care uriașul și Rupert se prăbușiseră pe scena de păpuși.

Urcușul părea să nu se mai sfârșească. M-am oprit să ascult: încă nu se auzea niciun sunet, în afară de cel făcut de albine.

Am urcat și am tot urcat, mutându-mi cu grijă picioarele de pe o treaptă de lemn pe alta, apucându-mă de traverse cu degetele care deja începeau să-mi amortească.

În momentul în care ochii mei ajunseră în sfârșit la nivelul deschizăturii arcuite, interiorul firidei de la etaj deveni vizibil. O siluetă stătea aplecată deasupra altarului lui Robin Ingleby: aceeași siluetă care fugise din casă.

În genunchi și cu spatele întors spre mine, mica apariție era îmbrăcată într-un costum alb de marinar, cu pantaloni scurți; tălpile gofrate ale cizmulilor Dunlop de cauciuc erau aproape de fața mea. Aș fi putut întinde mâna și le-aș fi putut atinge.

Genunchii începură să-mi tremure violent, amenințând să se îndoie și să mă trântască în abisul neîndurător.

– Ajută-mă, am zis, cuvintele ieșind brusc, inexplicabil și surprinzător, din cine știe ce parte îndepărtată și reptiliană a

creierului meu.

O mână se întinse, niște degete albe le înșfăcă pe ale mele și, cu o forță surprinzătoare, mă ridicară într-un loc mai sigur. O clipă mai târziu m-am pomenit stând pe vine, în siguranță, dar tremurând toată, față în față cu năluca.

În timp ce costumul alb de marinar, cu jacheta cu coroană și cu ancoră, și cizmulițele Dunlop îi aparțineau fără îndoială lui Robin Ingleby cel care murise, chipul încordat și descompus care mă privea de sub chipiul *HMS Hood* decorat cu funde îi aparținea micuței lui mame Grace.

– Dumneavoastră, am zis, fără să mă pot abține. Dumneavoastră erați.

Chipul ei era trist și dintr-odată foarte, foarte îmbătrânit. Era greu de crezut că mai rămăsese în această femeie măcar un singur atom din Grace Tennyson, acea fată veselă și sociabilă care, plină de voioșie, punea stăpânire odinioară pe măruntaiele nervoase ale lui Petru cel Mare, samovarul de argint al *Ceainăriei St. Nicholas*.

– Robin nu mai e, zise ea tușind. L-a luat Diavolul.

L-a luat Diavolul! Erau aproape aceleași cuvinte pe care le folosisese Meg Nebuna în Pădurea Gibbet.

– Și cine e Diavolul, doamnă Ingleby? Am crezut un timp că a fost Rupert, dar nu era el. Dumneavoastră ați fost, nu-i așa?

– Rupert e mort acum, zise ea, ducându-și degetele la tâmpile de parcă ar fi fost năucită.

– Da, am zis. Rupert e mort. El era bărbatul cu acel spectacol cu Punch și Judy de la mare, nu-i așa? Aranjaserăți să vă întâlniți cu el acolo, iar Robin v-a văzut împreună. Vă era frică să nu-i spună lui Gordon.

Ea schiță un zâmbet aproape șiret.

– La mare? zise ea cu o tuse înecăcioasă. Nu, nu, nu la mare. Aici... în volieră.

Bănuiam de ceva vreme că singurele urme de pași, cele care fuseseră găsite cu cinci ani în urmă și care străbăteau Câmpul Jubilee și duceau către Pădurea Gibbet, fuseseră acelea ale lui Grace Ingleby, care purtase cadavrul lui Robin în brațe. Pentru a lăsa doar amprente, ea se încălțase cu cizmulițele de cauciuc ale copilului. Purta, la urma urmelor, aceeași măsură ca el. Ca pentru a demonstra acest lucru, ea le purta acum.

La cinci ani după moartea lui, ea era încă îmbrăcată cu hainele lui Robin, încercând cu disperare să-l aducă pe fiul ei înapoi din morți. Sau pentru a ispăși ceea ce făcuse.

– L-ați cărat în brațe până în pădure și l-ați atârnat de copac. Însă Robin a murit *aici*, nu-i așa? De aceea ați făcut altar aici și nu în dormitor.

Ce prozaică sunase această conversație de coșmar cu o femeie nebună! Știam că dacă voi mai ajunge vreodată în siguranță acasă la Buckshaw, o să am nevoie de o baie lungă, fierbinte și plină de aburi.

– I-am spus să rămână jos, zise ea mai degrabă pe un ton arțăgos. „Du-te înapoi în casă, Robin”, am strigat. „Nu trebuie să urci aici.” Însă el nu a vrut să asculte. Așa sunt uneori băieții. Neascultători.

Ea tuși din nou și își scutură capul cu tristețe.

– „Pot face o șmecherie cu funia!” a strigat el. Se jucase toată ziua de-a cowboy-ul cu o funie pe care o găsisese în șopron.

Exact cum spusese și Sally. Grace probabil îmi spunea adevărul.

– S-a cățărat aici, sus înainte ca noi să-l putem opri. Rupert era furios. L-a înhățat pe Robin ca să-l zgâlțâie, însă proteza de metal de la picior i-a alunecat pe cărămizi. Robin...

Acum, lacrimi tăcute îi șiroiau pe obraji.

– A căzut, am zis.

Nu era nevoie să elaborez.

– A căzut, repetă ea, și felul în care lungi cuvintele le făcu să se lovească de zidul de cărămidă, plutind grotesc în încăperea rotundă: un sunet pe care nu-l voi uita niciodată.

Odată cu acele cuvinte apăru și ideea.

– Rupert s-a gândit la povestea lui Punch și a lui Judy? Că Robin interpretase scena aceea cu Punch și cu călăul?

– Unde ai auzit asta? întrebă ea, dintr-odată lucidă și prudentă.

M-am gândit la zâmbetul lui Meg Nebuna din Pădurea Gibbet; aceste două femei aveau atât de multe lucruri în comun.

– Mărturia dumneavoastră din fața juriului, din timpul anchetei, am răspuns. E cunoscută de toată lumea.

Nu am crezut că era necesar să adaug că auzisem asta de la Sally.

– El m-a obligat să o dau, zise ea, ștergându-și ochii de mâneca costumului de marină, și mi-am dat seama pentru prima oară cât de mult semăna cu Robin. Odată observată, asemănarea era sinistru.

– Rupert mi-a spus că nimeni nu va ști niciodată. Robin își rupsesse gâtul în cădere, și dacă noi... dacă eu...

Un fior îi traversă tot trupul.

– Dacă nu aveam să fac cum îmi poruncise, avea să-i spună lui Gordon ce se întâmplase între noi. Eu aveam să fiu cea pedepsită. Vezi tu, Gordon e cam iute la mânie.

Cum era și Rupert. Văzusem vânătăile lăsate pe brațul Niallei. Doi bărbați irascibili. Și în loc să se lupte între ei, amândoi făcuseră saci de box din femeile lor.

– Și nu ați găsit pe nimeni cu care să puteți vorbi? Vicarul, spre exemplu?

Chestia asta păru să o stârnească și fu chinuită de un acces de tuse. Am așteptat până s-a calmat.

– Vicarul, zise ea, cu răsuflarea întretăiată, este singura persoană care a făcut acești cinci ani suportabili.

– A știut ce i s-a întâmplat lui Robin?

Cu greu îmi venea să cred acest lucru!

– Buzele unei fețe bisericești sunt pecetluite, zise ea. Nu a suflat niciodată nicio vorbă. A încercat să vină o dată pe săptămână la Ferma Hulubăriei, doar ca să-mi dea ocazia să mă confesez. Bărbatul acesta este un sfânt. Soția lui a crezut că era...

– Îndrăgostit de dumneavoastră.

Ea încuviință, închizând ochii, parcă torturată de durere.

– Sunteți bine? am întrebat.

– Așteaptă câteva minute, zise ea, și voi fi bine.

Trupul ei se prăbușea sub ochii mei, înclinându-se către margine.

Am apucat-o de mână și, în timp ce făceam acest lucru, o sticlută pe care o ținea strâns în pumn căzu pe podeaua de cărămidă și ricoșă, zăngănind într-un colț, făcând ca un porumbel să-și ia zborul spre deschizătură. Am târât-o pe Grace în centrul încăperii și am țâșnit după sticlă, care se odihnea într-un morman de găinaț vechi.

Eticheta îmi spuse tot ce trebuia să știu: *Calcium Cyanide* scria. *Otravă.*

Otravă de șobolani! Chestia respectivă era folosită de obicei în ferme, în special în acele ferme ale căror cotețe de păsări atrăgeau dăunătorii. Mai era doar una din acele tablete albe pe fundul sticlei. Am scos dopul și am adulmecat. Nimic.

Grace zăcea acum lată pe podea, cuprinsă de spasme, dând din brațe și din picioare.

M-am lăsat în genunchi și i-am mirosit buzele. Era mirosul de migdale amare.

Știam că tabletele de cianură de calciu, de îndată ce întâlneau umezeala din gură, beregată și stomac, aveau să producă cianură de hidrogen, un gaz toxic care putea omorî în cinci minute.

Nu era timp de pierdut. Viața ei era în mâinile mele. Era să intru în panică la acest gând, însă nu am făcut-o.

M-am uitat cu atenție în jur, trecând în registru fiecare detaliu. În afara lumânării, altarului, a fotografiei lui Robin și a bărcuței lui de jucărie, în cameră nu se găsea altceva decât moloz.

Ei bine, nu chiar nimic. Pe un perete era un vas vechi de apă pentru păsări: un balon de sticlă întors și un tub prin care se păstra un vas plin cu apă pentru ca porumbeii să-și înmoaie ciocurile în el. După claritatea apei, se părea că Grace îl umpluse de curând.

Un robinet de sticlă permitea dispozitivului respectiv să stea închis. L-am răsucit și am tras cu grijă vasul plin din clemele cu care era prins.

Grace gemu îngrozitor pe podea, pierzându-și, din câte se părea, cunoștința.

Călcând cu grijă, m-am dus către locul de unde porumbelul își luase zborul. Am pipăit încetișor paiele cu vârful degetelor și am fost repede răsplătită. Un ou. Nu, două ouă mititele!

Le-am pus ușor lângă vas și am ridicat bărcuța de jos. La fundul chilei sale de tablă se afla o greutate de plumb! La naiba!

Am înțepenit chila respectivă în deschizătura dintre două cărămizi ale pervazului și am tras cu toată forța de care eram capabilă, și iar am tras. A treia oară, greutatea se desprinsese.

Folosind muchia ascuțită a chilei drept șpaclu improvizat, m-am întins peste deschizătură către pervazul spațios care servise secole întregi drept prăjină.

Dedesubt, curtea fermei era goală. Nu avea sens să irolesc timpul ca să strig după ajutor.

Am răcâit chila subțire de pervaz până ce am adunat lucrul de care aveam nevoie, apoi l-am lăsat să cadă, ajutându-mă de un deget șovăielnic, în vasul cu apă.

Mai rămânea un singur pas.

Deși dimensiunea lor mică le făcea greu de manevrat, am spart ouăle pe rând, așa cum mă învățase doamna Mullet: o lovitură precisă în mijloc, apoi folosind cele două jumătăți ale cojii drept cupe, am răsturnat gălbenușul dintr-o parte într-alta până ce și ultimul albuș a dispărut în vasul cu apă care aștepta.

Ridicând flaconul de sticlă, l-am folosit drept mojar, răsucindu-

l, învărtindu-l și agitându-l până ce am obținut cam jumătate de ceașcă de murdărie încheată, de culoare cenușie, cu o foarte ușoară tentă galbenă.

Pentru ca niciuna dintre noi să nu dărâme vasul – Grace dădea acum slab din picioare și era roz la față din cauza lipsei de oxigen – m-am așezat lângă ea, mi-am încrucișat picioarele pe podea și i-am tras capul în poală, ținând-o cu fața în sus. Era prea slăbită ca să opună rezistență.

Apoi, ținându-i nasul strâns cu ajutorul degetului mare și al arătătorului, i-am deschis gura, sperând, cuprinsă cum era de spasme, că nu mă va mușca.

Ea o închise imediat. Chestia asta nu avea să fie așa de simplă cum s-ar fi crezut.

Am apucat-o ceva mai strâns de nas. Acum, dacă voia să respire, va face lucrul ăsta pe gură. Mă uram pentru ceea ce-i făceam.

Ea se luptă, cu ochii ieșiți din orbite și apoi gura i se deschise, inspiră, apoi o închise din nou.

Cât am putut de încet și de ușor, m-am aplecat și am ridicat vasul plin, așteptând momentul potrivit.

Acesta veni mai curând decât mă așteptasem. Cu un găfâit, gura lui Grace se deschise și, în timp ce trăgea din nou aer, răsturnai conținutul vasului în gura ei și i-o ținui închisă punându-i dosul palmei sub bărbie. Vasul gol căzu pe podea cu un zgomot.

Însă Grace se lupta cu mine; îmi dădeam seama de lucrul ăsta. O parte din ființa ei era atât de hotărâtă să moară, încât ținea amestecul respectiv în gură, refuzând să-l înghită.

Cu degetul mic, am început să-i împung esofagul, ca un pescăruș care sapă cu ciocul în nisip.

Trebuie să fi arătat ca niște luptători greci: ea, cu capul bine imobilizat în strânsoarea brațului meu, eu, aplecată deasupra ei, tremurând din cauza efortului fizic extraordinar, în încercarea de a o împiedica să scuipe amestecul greșos.

Și apoi, chiar înainte de a rămâne fără vlagă, am auzit-o înghițind. Nu mai opunea rezistență. I-am deschis cu grijă gura. În afara unei scânteieri slabe și dezagreabile de materie străină, gura era goală.

Am alergat la fereastră, aplecându-mă în lumina soarelui cât de mult puteam.

Mi se strânse inima. Curtea fermei era goală.

Apoi se auzi dintr-odată un zgomot de utilaj pe alee și o clipă mai târziu, tractorul Fergie de culoare cenușie apăru bălăbănindu-se în câmpul meu vizual. Sally sălta la volan și Dieter își balansa picioarele lungi peste ușița remorcii.

– Sally! Dieter! am strigat.

La început ei nu știură de unde venea vocea mea. Se uitară pretutindeni în jurul lor prin curte, năuciți.

– Aici sus, în volieră!

Mi-am vârât mâna în buzunar, am pescuit de acolo fluierul lui Alf și am suflat în el ca un jandarm dement.

Mă zăriră în cele din urmă. Sally îmi făcu cu mâna.

– Grace! am urlat. A luat otravă! Sună-l pe doctorul Darby și spune-i să vină imediat.

Dieter se repezise deja către casă, fugind cât îl țineau picioarele, așa cum trebuie să fi făcut odinioară, când se năpustise cu avionul său Messerschmitt.

– Și spune-i să se asigure că are azotit de amil și tiosulfat de sodiu în geantă! am strigat, în ciuda câtorva lacrimi îndărătnice. O să aibă nevoie de ele!

Douăzeci și opt

– Găinaț de porumbel? zise inspectorul Hewitt, probabil pentru a treia oară. Tu îmi spui mie că ai inventat un antidot din *găinaț de porumbel*?

Stăteam în biroul vicarului, măsurându-ne unul pe altul din cap până în picioare.

– Da, am zis. Nu am avut de ales. Găinațul de porumbel, dacă e lăsat afară în soare, este extrem de bogat în NaNO_3 , nitrat de sodiu, de aceea a trebuit să-l răzuiesc de pe pervazul de afară, în loc să-l folosesc pe acela dinăuntru. Nitratul de sodiu este un antidot pentru cianură. Am folosit albușurile de la ouăle de porumbel pentru a produce suspensia. Sper că ea e bine.

– E în regulă, zise inspectorul, cu toate că ne interesăm dacă te putem acuza pentru practicarea medicinei fără autorizație.

I-am studiat chipul ca să-mi dau seama dacă mă tachina, dar nu părea s-o facă.

– Dar, am protestat eu, doctorul Darby a zis că nici el nu ar fi putut face mai bine lucrul acesta.

– Ceea ce nu spune multe, zise inspectorul, îndepărtându-și privirea de la chipul meu și privind pe fereastră.

Mi-am dat seama că fusesem înfrântă.

Inspectorul Hewitt mă oprise în timp ce mă întorceam la Buckshaw și îmi ceruse să dau socoteală pentru prezența mea la Ferma Hulubăriei.

O poveste născocită în grabă despre faptul că mă dusesem să iau niște ouă pentru doamna Mullet, care voia să facă o prăjitură din albușuri, părea să mă fi salvat dintr-o situație neplăcută. Cel puțin pentru moment.

Inspectorul mă asigurase că Grace Ingleby era încă în viață; că fusese dusă la spitalul din Hinley.

Nu spusese că antidotul meu îi salvase viața. Bănuiam că doar timpul va lăsa să se vadă acest lucru.

Vicarul, care renunțase la biroul și scaunul său în favoarea inspectorului Hewitt, stătea ca o barză neagră într-un colț, ștergându-și ochelarii cu o batistă de pânză.

În timp ce sergentul detectiv Woolmer stătea la una dintre ferestre, prefăcându-se că lustruiește o lentilă anastigmată de la

prețiosul său aparat de fotografiat, sergentul detectiv Graves ridică privirea din notițele sale suficient de mult timp pentru a schița către mine un zâmbet radios. Mi-ar plăcea să cred că scuturatul aproape imperceptibil al capului care însoțise acel zâmbet era un semn de admirație.

Și cu toate că încă nu se cunoșteau, îmi place să cred de asemenea că sergentul Graves se va căsători într-o zi cu de pravata mea soră, Ophelia, și că o va duce într-o căsuță acoperită de iederă care să se afle suficient de aproape de Buckshaw pentru ca eu să pot trece pe la ei ori de câte ori am chef de o pălăvrăgeală referitoare la crime.

Însă acum, Dieter trebuia luat în calcul. Viața devenea atât de complicată.

– Începe, pur și simplu, cu începutul, zise inspectorul Hewitt, revenindu-și brusc din reverie. Vreau să mă asigur că nu mi-a scăpat nimic.

Detectam oare o notă de sarcasm? Speram că nu, din moment ce îl simpatizam cu adevărat pe acest bărbat, cu toate că, uneori, putea fi tare greu de cap.

– Doamna Ingleby, Grace, avea o aventură cu Rupert Porson. Rupert venea la Ferma Hulubăriei de ani de zile deoarece... Gordon îl aproviziona cu marijuana. Vedeți, chestia respectivă făcea ca durerile cauzate de poliomielită să fie mai suportabile.

El trebuie să-mi fi sesizat ezitarea.

– Nu e nevoie să-ți faci griji că îl dai de gol, zise el. Domnul Ingleby a fost foarte sincer cu noi. Versiunea ta este cea pe care vreau să o aud.

– Rupert și Grace au aranjat să se întâlnească la mare, cu ani în urmă, am zis. Robin i-a văzut împreună acolo. A dat din nou peste ei, mai târziu, în volieră. Rupert s-a repezit la el, sau așa ceva, și Robin a căzut în puțul central și și-a rupt gâtul. A fost un accident, dar totuși Robin a murit. Lui Rupert i-a venit ideea ca Grace să ducă trupul, la căderea serii, în Pădurea Gibbet, și să-l atârne într-un copac. Robin fusese văzut de mai multe persoane, în acea zi, jucându-se cu o funie.

Tot Rupert a inventat povestea că Robin interpretase scena dintre Punch și Jack Ketch, pe care o văzuse în spectacolul de păpuși de la mare. Punch și povestea călăului este cunoscută de orice copil din Anglia. Nimeni nu ar fi pus la îndoială faptul că Robin s-a spânzurat în mod accidental. Era suficient de bizar ca să fie adevărat. Ca păpușar bine-cunoscut, Rupert nu-și putea

permite ca numele său să fie legat în vreun fel de moartea unui copil. Trebuia să se elimine din scena morții lui Robin. În afară de Grace, nimeni nu știa că el fusese la fermă în acea zi.

De aceea a amenințat-o. I-a spus că dacă nu face cum vrea el, o să lase să-i scape porumbelul față de Gordon – scuze, adică o să-l informeze pe Gordon că avea o aventură cu soția lui. În felul acesta, Grace o să-și piardă și copilul, și soțul. Ea era deja aproape înnebunită de durere și de frică, așa că probabil era destul de ușor de manipulat.

Și pentru că era atât de micuță, a putut să se încalțe cu cizmulițele de cauciuc ale lui Robin pentru a-i căra trupul în Pădurea Gibbet. E remarcabil de puternică pentru dimensiunile ei. Am descoperit acest lucru când m-a tras în sus în volieră. După ce a atârnat trupul lui Robin de creanga unui copac, i-a pus cizmulițele în picioare și s-a dus acasă tot drumul în picioarele goale.

Inspectorul Hewitt dădu din cap și mâzgăli ceva cu scrisul lui microscopic.

– Meg Nebuna a dat peste trupul atârnat acolo și a crezut că era lucrarea Diavolului. V-am dat deja pagina din carnetul meu, așa că ați văzut desenul pe care l-a făcut. E destul de bună la desen, nu-i așa?

– Hm, făcu inspectorul.

Era un obicei prost pe care îl deprinsese pentru că stătuse prea mult în preajma doctorului Darby.

– De aceea i-a fost frică să-l atingă sau chiar să-i spună cuiva. Trupul lui Robin a stat atârnat acolo în Pădurea Gibbet până l-a găsit Dieter.

Sâmbăta trecută, în sala parohială, când Meg a văzut chipul lui Robin la Jack, marioneta, a crezut că Diavolul îl readusese la viață pe băiețelul mort, îl micșorase și îl pusese să joace pe scenă. Meg încurcă foarte rău lucrurile. Vă puteți da seama după desen: Robin cel care atârnă în ștreang este o imagine pe care a văzut-o acum cinci ani. Vicarul care își scoate hainele în pădure este ceva ce a văzut joia trecută.

Vicarul se făcu roșu ca sfecla la față și își trecu un deget pe sub gulerul hainei sale preotești.

– Da, păi... vedeți...

– O, am știut că ați căzut, Sfinția Voastră, am zis. Am știut acest lucru din clipa în care v-am văzut în cimitir în ziua în care i-ați cunoscut pe Rupert și pe Nialla, vă amintiți? Cracul

pantalonului era sfâșiat și erați plin de pete albe de la drumul calcaros al Fermei Hulubăriei, și vă pierduserăți și cleva de la pantaloni.

– Așa e, zise vicarul. Pantaloni mi s-au prins în blestematul de lanț al bicicletei și am fost proiectat drept în șanț.

– Ceea ce explică de ce v-ați dus în Pădurea Gibbet: pentru a vă scoate hainele și pentru a încerca să le curățați. Vă era teamă de ce ar spune Cynthia – scuze, doamna Richardson, vreau să spun. Cam asta ați spus în cimitir. Ceva despre faptul că Cynthia o să vă tragă o săpunală.

Vicarul rămase tăcut, și nu cred că l-am admirat vreodată mai mult decât atunci.

– Pentru că vă duceați la fermă cel puțin o dată pe săptămână de la moartea lui Robin, de acum cinci ani de zile, Cynthia – doamna Richardson, vreau să spun – a crezut că era ceva mai mult în întâlnirile dumneavoastră cu Grace, decât s-ar zice la prima vedere. De aceea în ultimul timp vă țineți secrete vizitele acolo.

– Nu prea am libertatea să discut despre asta, zise vicarul. Purtarea gulerului preoțesc pune frâu oricărei tendințe pe care am avea-o de a fi gură-spartă. Însă trebuie să adaug, în apărarea ei, că Cynthia este foarte loială. Viața ei nu este întotdeauna foarte ușoară.

– Nici a lui Grace Ingleby, am subliniat eu.

– Nu, nici a lui Grace.

– În orice caz, am continuat, Meg stă într-o colibă dărăpănată undeva în adâncul Pădurii Gibbet. Nu-i scapă prea multe din lucrurile care se întâmplă acolo.

„Sau în oricare altă parte”, voiam să adaug. Tocmai îmi trecuse prin minte că mai mult ca sigur pe Meg o auziseră Rupert și Nialla dând târcoale pe lângă cortul lor instalat în cimitir.

– V-a văzut când vă scoteați pantalonii lângă vechea spânzurătoare, chiar în locul în care îl văzuse pe Robin spânzurat. De aceea v-a reprezentat în desenul ei.

– Înțeleg, zise vicarul. Cel puțin, *cred* că înțeleg.

– Meg v-a găsit cleva de pantaloni pe drum și a luat-o cu intenția de a o folosi pentru una dintre operele ei de artă agățate în copaci, dar a recunoscut-o ca fiind a dumneavoastră și...

– Are inițialele mele pe ea, zise vicarul. Cynthia le-a gravat.

– Meg nu știe să citească, am zis, dar este o bună observatoare. Uitați-vă la detaliile din desenul ei. Și-a amintit până și de insigna

bisericii anglicane de pe reverul dumneavoastră.

– Dumnezeuule Mare! zise vicarul, venind să se zgâiască peste umărul inspectorului Hewitt. Așa e.

– A venit aici sâmbătă după-amiază pentru a returna clema de pantaloni și, în timp ce vă căuta, s-a întâmplat să între în sala parohială în timpul spectacolului lui Rupert. Când l-a văzut pe Robin transformat în păpușă pe scenă, a făcut o adevărată criză. Dumneavoastră împreună cu Nialla ați dus-o până la casa parohială și ați așezat-o pe canapeaua din biroul dumneavoastră. Atunci clema și cutia de pudră a Niallei i-au căzut din buzunar. Am găsit cutia de pudră pe podea în spatele canapelei, a doua zi. Nu am găsit clema deoarece Grace Ingleby o luase cu o zi înainte.

– Ia stai, zise inspectorul. Nimeni nu afirmă că ar fi văzut-o pe doamna Ingleby pe undeva prin apropierea casei parohiale sau în sala parohială sâmbătă după-amiază.

– Nici n-au văzut-o, am zis. Ceea ce au văzut ei a fost că femeia care aducea ouă a trecut pe aici.

Dacă inspectorul Hewitt ar fi fost genul de om a cărui gură să rămână căscată când era uimit, ar fi rămas cu ea deschisă ca un balaur.

– Doamne Dumnezeule! zise el pe un ton impasibil. Cine ți-a spus asta?

– Doamna Roberts și domnișoara Roper, am zis. Erau în bucătăria casei parohiale ieri după slujbă. Am presupus că le-ați interog.

– Cred că am făcut-o, zise inspectorul Hewitt, ridicând din sprânceană către sergentul Graves care dădu câteva pagini înapoi în carnetul său.

– Da, domnule, zise sergentul Graves. Ambele au dat declarații, dar nu s-a spus nimic despre femeia care aduce ouă.

– Femeia care aduce ouă era Grace Ingleby, bineînțeles, am zis, pentru a le sări în ajutor. A venit de la Ferma Hulubăriei târziu, sâmbătă după-amiază, aducând ouă pentru casa parohială. Nu mai era nimeni în preajmă. Ceva a făcut-o să între în biroul vicarului. Probabil că a auzit-o pe Meg sforăind, nu știu. Însă a găsit clema pe podea, a luat-o și și-a băgat-o în buzunar.

– Cum de ești așa de sigură de asta? întrebă inspectorul Hewitt.

– Nu sunt sigură, am zis. Lucrul de care *pot* fi sigură, pentru că mi s-a spus, este că vicarul și-a pierdut clema de pantaloni joia trecută...

Vicarul dădu din cap în semn de încuviințare.

- ... pe drumul care duce spre dealul Gibbet... și că dumneavoastră și cu mine, domnule inspector, am găsit clema respectivă duminică dimineată prinsă de grinda teatrului de păpuși. Restul este pură deducție.

Inspectorul se scărpină la nas, făcu o altă însemnare și se uită la mine de parcă fusese tras pe sfoară.

- Lucru care ne aduce cu abilitate înapoi la Rupert Porson, zise el.

- Da, am replicat. Lucru care ne aduce cu abilitate înapoi la Rupert Porson.

- În legătură cu care tu ești pe cale să ne luminezi.

I-am ignorat zeflemeaua și am continuat.

- Grace îl cunoștea pe Rupert de ani de zile. Probabil chiar de dinainte de a-l cunoaște pe Gordon. Din câte știu, e posibil chiar să fi călătorit împreună cu el la un moment dat, în calitate de asistentă.

Am dedus din privirea interzisă apărută dintr-odată pe chipul inspectorului Hewitt că o nimerisem. „Bravo, Flavia!” m-am gândit. „Leși în fața clasei!”

Erau dați când mă surprindeam până și pe mine.

- Și chiar dacă nu a fost, am adăugat, cu siguranță a asistat la unele dintre spectacolele pe care el le-a pus în scenă prin țară. Acordase o atenție deosebită instalației electrice. Și din moment ce Rupert își confecționase singur toată instalația de iluminat, îmi vine greu să cred că nu ar fi profitat de ocazie să se mândrească cu detaliile în față altui electrician. Vedeți dumneavoastră, era destul de înfumurat în legătură cu talentele sale.

Bănuiesc că Grace a luat cheile de la casa parohială, a traversat cimitirul și s-a dus drept la sala parohială. Spectacolul de după-amiază se terminase deja; spectatorii plecaseră, la fel și Rupert. Erau șanse mici ca ea să fi fost zărită. Și chiar dacă fusese, nimeni nu i-ar fi dat nici cea mai mică atenție, nu-i așa? La urma urmelor, era doar femeia care aducea ouă. Și în afară de asta, ea și soțul ei sunt enoriași ai parohiei Sfântul Tancred, așa că nimeni nu s-ar fi uitat de două ori la ea.

A intrat în sală și, luând-o pe coridorul din stânga, a încuiat ușa în urma ei și a urcat cele două grupuri scurte de scări care duc spre scenă.

S-a cățărat pe pasarela scenei de păpuși și a îndepărtat izolația instalației electrice, folosind clema drept briceag. Apoi a strecurat clema peste cadrul de lemn al scenei, atingând firul electric

neizolat într-o parte și tija de metal care îl elibera pe Galligantus în partea cealaltă. Și cu asta basta! Cam atât era de făcut! Dacă v-ați fi uitat mai îndeaproape la clemă, puteați să fi descoperit deja o mică urmă de abraziune în centru, pe partea din interior, și probabil și ușoare urme de cupru.

– Adevărat! lăsa sergentul Woolmer să-i scape, iar inspectorul Hewitt îl săgetă cu privirea.

– Spre deosebire de majoritatea celorlalți suspecți – cu excepția lui Dieter, bineînțeles, care monta aparate de radio în Germania, puști fiind –, Grace Ingleby avea pregătirea tehnică necesară. Înainte de război, înainte de a se căsători cu Gordon, a lucrat într-o fabrică unde se montau radioreceptoare în avioanele Spitfire. Din câte am aflat, coeficientul ei de inteligență era aproape egal cu numărul psalmilor.

– La naiba! strigă inspectorul Hewitt, sărind în picioare. Mă scuzați, Sfinția Voastră. De ce nu am aflat noi aceste lucruri, sergent?

Se uită urât pe rând, la fiecare dintre oamenii lui, incluzându-i pe amândoi în exasperarea lui.

– Cu tot respectul, domnule, îndrăzni sergentul Woolmer, ar putea fi din cauză că noi nu suntem domnișoara de Luce.

Era o remarcă îndrăzneată, dar și nesăbuită în același timp. Dacă ce văzusem la cinema în filme era adevărat, era genul de remarcă care putea avea drept rezultat trimiterea sergentului ca muncitor la drumuri și poduri, înainte de apusul soarelui.

După o tăcere care te călca pe nervi, inspectorul zise:

– Ai dreptate, bineînțeles, sergent. Nu avem același acces în casele și în căminele din Bishop's Lacey, nu-i așa? E un domeniu pe care l-am putea îmbunătăți. Notează-ți chestia asta.

Nu era de mirare că subordonații îl adora!

– Da, domnule, zise sergentul Graves, mângălind ceva în carnetul lui.

– Apoi, am continuat, după ce a instalat capcana, Grace a ieșit pe ușa din hol, din partea dreaptă a scenei, și a încuiat-o și pe aceea – probabil pentru a evita ca altcineva să ajungă în culise și să descopere ce făcuse. Nu că s-ar fi dus cineva, bineînțeles, însă bănuiesc că era foarte stresată. Plănuia să se răzbune pe Rupert de multă vreme. Abia când a zărit clevă vicăruului pe podea a văzut exact cum anume putea face acest lucru. După cum am spus, este o femeie foarte inteligentă.

– Dar, zise inspectorul Hewitt, dacă ambele uși erau încuiate,

cum s-a urcat Porson pe scenă pentru reprezentație? Nu s-ar fi putut înclua pe dinăuntru pentru că nu avea cheia.

- A folosit acea mică scară din fața scenei, am zis. Nu este la fel de abruptă precum cele două din holurile laterale și are doar un singur grup de scări. Scările înguste erau greu de urcat pentru Rupert din cauza protezei de la picior, de aceea a folosit drumul cel mai scurt. Am observat chestia asta joia trecută când verifica acustica sălii.

- O teorie destul de ingenioasă, remarcă inspectorul Hewitt. Însă nu explică totul. De unde să fi știut așa-zisul criminal că o astfel de bagatelă de sârmă ar avea drept rezultat moartea lui Rupert?

- Păi, Rupert se sprijinea de o traversă de metal în timp ce-și manevra marionetele. Cu toată instalația de iluminat care se găsea în culise, balustrada trebuia să fie împământată. În momentul în care Rupert a atins pârghia lui Galligantus care era traversată de curent, din cauză că partea inferioară a trupului său era lipită de traversă, iar piciorul drept imobilizat într-o proteză de fier, curentul i-a trecut direct prin braț și prin...

- Inimă, zise inspectorul. Da, înțeleg.

- Cam tot așa cum i s-a întâmplat Sfântului Laurențiu, am zis, care, după cum știți, a fost întins pe un grătar încins de fier.

- Mulțumesc, Flavia, zise inspectorul Hewitt. Cred că ți-ai expus punctul de vedere.

- Da, am zis, mai degrabă cu infatuare, așa e. Atunci, cam asta ar fi.

Sergentul Graves rânjea deasupra carnetului său ca Scrooge deasupra registrelor contabile.

Inspectorul Hewitt se încruntă și afișă o expresie pe care o mai văzusem și înainte: o privire de curiozitate exasperată ținută în frâu de anii de pregătire și de un puternic simț al datoriei.

- Așa a fost, da, cu excepția, probabil, unui mic punct sau mai degrabă a vreo două.

Am schițat acel zâmbet radios și superior: cu toți dinții și cu toată gura. Aproape că mă uram pentru că făceam asta.

- Da, domnule inspector?

El se duse la fereastră, cu mâinile împreunate la spate, așa cum îl mai văzusem cu nenumărate ocazii și înainte. În cele din urmă se întoarse:

- Probabil că sunt puțin tâmpit, zise el.

Dacă se aștepta ca eu să-l contrazic, atunci să aștepte până o

zbura porcul.

– Observațiile tale referitoare la moartea lui Rupert Porson au fost foarte edificatoare. Însă, din păcate, nu am reușit absolut deloc să-ți urmăresc raționamentul referitor la moartea lui Robin Ingleby.

Cizmulițele, da... probabil. E o posibilitate, admit, dar e departe de a fi o certitudine. O dovadă fragilă, atunci când ajunge la tribunal. În eventualitatea în care cazul este redeschis, vreau să spun. Însă vom avea nevoie de mult mai multe lucruri în afară de cizmulițele de cauciuc ale unui copil, dacă urmează să le convingem pe Excelențele lor.

Tonul său era aproape rugător. Hotărâsem deja că anumite observații aveau să rămână pentru totdeauna încuiate în creierul meu: fragmente de deducție selectate cu grijă, pe care aveam să le păstrez pentru propria mea delectare, în particular. La urma urmelor, inspectorul avea mult mai multe resurse la dispoziție decât mine.

Însă apoi m-am gândit la frumoasa lui soție, Antigone. Ce-ar fi gândit ea despre mine dacă descoperea că îi pusese inspectorului bețe în roate? Un lucru era cert: ar înăbuși orice impuls de a mă invita să sorb ceai în grădina căsuței lor decorate cu gust.

– Foarte bine, am zis fără prea mare tragere de inimă. Sunt alte câteva aspecte. Primul este acesta: când Dieter a rupt-o la fugă înapoi spre curtea fermei, după ce tocmai descoperise trupul neînsuflețit al lui Robin în Pădurea Gibbet, ferestrele casei erau goale. Nimeni nu era acolo, după cum ar fi fost de așteptat. Cu siguranță mama unui copil dispărut ar fi fost înnebunită, așteptând și cea mai neînsemnată veste. Însă Grace Ingleby nu stătea la fereastră. Și de ce nu? Motivul este simplu: știa deja că Robin era mort.

Undeva, în spatele meu, vicarul i se tăie răsuflarea.

– Înțeleg, incuviință inspectorul Hewitt. O teorie ingenioasă... cea mai ingenioasă. Însă tot e destul de greu să întemeiezi un caz pe ea.

– Se acceptă, am consimțit, dar mai e ceva.

M-am uitat când la unul, când la altul: vicarul, inspectorul Hewitt și sergentul Graves, cu gâturile întinse de nerăbdare, se agățau de fiecare cuvânt al meu. Chiar și masivul sergent Woolmer o lăsă mai moale cu lustruitul lentilelor sale complicate.

– Părul lui Robin Ingleby era întotdeauna ca o căpiță de fân, le-am spus. „Ciufulit” este probabil cuvântul potrivit. Puteți vedea

acest lucru în fotografiile lui. Și cu toate astea, când a fost găsit atârând de grinzile vechii spânzurători, părul lui era atât de îngrijit, de parcă tocmai coborâse de pe scaunul frizerului. Meg a surprins acest lucru perfect în desenul ei. Vedeți?

Toți se îngrămădiră deasupra paginii carnetului meu și scoaseră sunete de uimire.

– Era ceva ce doar o mamă ar face, am zis. Nu a putut rezista. Grace Ingleby voia ca fiul ei să fie prezentabil când urma să fie găsit, spânzurat, mort în Pădurea Gibbet.

– Doamne Dumnezeule! zise inspectorul Hewitt.

Douăzeci și nouă

– Doamne Dumnezeu! exclamă tata. E clădirea radiodifuziunii. Au instalat camere în Portland Place.

Se ridică din scaun pentru a nu știu câta oară și se grăbi să ajungă în salon pentru a răsuci butoanele televizorului.

– Te rog să taci, Haviland, zise mătușa Felicity. Dacă ar fi fost interesați de comentariul tău, cei de la BBC ar fi trimis după tine.

Mătușa Felicity, nici nu ajunsese bine acasă în Hampstead, că se și grăbise să se întoarcă la Buckshaw de îndată ce îi încolțise ideea în minte. Închiriasse televizorul pentru ocazia respectivă („la un preț exorbitant”, se grăbise ea să sublinieze) și, din acest motiv, se bucura acum de niște puteri dictatoriale care creșteau considerabil.

Cu o zi înainte, dimineața devreme, angajații firmei de unde închiriasse televizorul începuseră să înalțe o antenă pe meterezele Buckshawului.

– Trebuie să fie suficient de înaltă pentru a capta semnalul de la turnul de transmisie din Sutton Coldfield, spusese mătușa Felicity, cu o voce care sugera că televiziunea era propria ei invenție. Mă gândisem ca noi toți să mergem la Londra, la funeraliile lui Porson, continuă ea, însă Lady Burwash a lăsat să-i scape că familia Sitwell își luase un televizor... Nu, nu, să nu protestezi, Haviland. E o chestie educativă. Eu o fac doar pentru binele fetelor.

Mai mulți muncitori musculoși, îmbrăcați în salopete, scosese ră televizorul din spatele unui camion de transportat mobilă și îl aduseseră în salon. Acum trona acolo, cu singurul său ochi cenușiu privind fix, ca un ciclop pâlpâitor, la aceia dintre noi care ne adunaserăm în lumina lui îndurerată.

Daffy și Feely stăteau îngrămădite una într-alta pe o canapea, prefăcându-se plictisite. Tata îl invitase pe vicar și le spusese să aibă grijă cum vorbesc.

Doamna Mullet trona pe un fotoliu cu spătarul înalt, iar Dogger, care prefera să nu șadă în prezența tatei, stătea tăcut în spatele ei.

– Mă întreb dacă au televizoare în Portland Place, zise Feely în dorul lelii, sau dacă, mai degrabă, se uită pe ferestre?

Am recunoscut imediat chestia asta drept o încercare de a-l zeflemisi pe tata, al cărui dispreț față de televiziune era legendar.

– Televiziunea este un lucru fără valoare, replica el ori de câte ori ne rugam de el să instaleze un televizor la Buckshaw. Dacă Dumnezeu ar fi avut în intenție ca imaginile să fie trimise prin aer, El nu ne-ar fi dat niciodată cinematograful. Sau Galeria Națională, adăugase, cu acreală.

Însă în acest caz, avea să fie contrazis.

– Dar asta e istorie, Haviland, zisese mătușa Felicity cu voce tare. Le-ai fi refuzat fiicelor tale șansa de a-l urmări pe Henric al V-lea adresându-se oamenilor săi de Săn-Crispian?

Se postase deja în mijlocul salonului.

*– De noi vor spune fiilor părinții,
Și nu va trece-o zi de Săn-Crispian,
– De astăzi până la sfârșitul lumii
Să nu fim prăznuiți noi, cei puțini,
Puțini și norocoși, legați ca frații [...]*³⁰

– Prostii! zise tata, dar mătușa Felicity, așa cum ar fi făcut și Henric al V-lea, continuă, neînfricată:

*– Că toți ce-și varsă sângele cu mine
Sunt frații mei și-nnobițați vor fi,
Oricât de-umili, de-această zi.
Iar nobilii ce dorm acum în țară
Blestem numi-vor lipsa lor de-aici
Și-a lor noblețe lucru de nimic
Când le vor spune unii c-au luptat
Alături de noi, de Săn-Crispian.*³¹

– Toate bune și frumoase, dar ei nu aveau televiziune în 1415, zisese tata mai degrabă ursuz, fără să o înțeleagă deloc.

Ieri însă se întâmplase ceva remarcabil. Unul dintre mecanici, care stătuse în salon cu ochii fixați pe televizor, începuse să-i dea indicații pe fereastră unui tovarăș de-al lui, care le transmitea mai departe, cu o voce răsunătoare de sergent, bărbatului care se afla

³⁰ William Shakespeare, *Henric al V-lea*, traducere de Ion Vinea, Editura Univers, 1985.

³¹ Idem.

pe acoperiș.

– Ține-o așa, Harry! Înapoi... înapoi... înapoi. Nu... ai pierdut semnalul. Înapoi, invers...

Chiar în acel moment, tata intrase în cameră, plănuiind, cred, să contramandeze întreaga operațiune, dar privirea îi fu atrasă de ceva ce se afla pe ecranul plin de purici.

– Stop! strigă el, și cuvântul lui trecu de la un om la altul, într-un ecou care se auzea din ce în ce mai încet, prin fereastră și până sus, pe metereze.

– Dumnezeuule Mare! zise el. Este timbrul British Guiana din 1856. Dă puțin înapoi! strigase el, fluturând din mâini pentru a ilustra ceea ce tocmai spusese.

Din nou, instrucțiunile sale urcară din gură în gură până sus, iar imaginea se mai limpezi puțin.

– Exact cum credeam, zise el. L-aș recunoaște oriunde. E vândut la licitație. Dă mai tare.

Soarta a dorit ca BBC-ul să transmită în acel moment un program având ca subiect filatelia și, câteva clipe mai târziu, tata trăsese un scaun, își fixase ochelarii cu rame subțiri pe vârful nasului și refuzase să se mai urnească de acolo.

– Taci, Felicity! se răstise el, în momentul în care ea încercase să intervină. Chestia asta e de o importanță colosală.

Și astfel, tata îi permisesese Bestiei Cu Un Singur Ochi să șadă în salonul său.

Cel puțin pentru moment.

Iar acum, pe măsură ce se apropia ora înhumării lui Rupert (un cuvânt pe care Daffy îl etalase în beneficiul doamnei Mullet), Dogger se deplasă încet până în foaier pentru a-i deschide vicarului, care, cu toate că nu oficia slujba de înmormântare, simți totuși nevoia profesională de a ne strânge mâinile fiecăruia în momentul în care intră în cameră.

– Vai, vai, zise el. Și când te gândești că bietul om și-a dat duhul aici, în Bishop's Lacey.

De-abia se așezase pe sofa, că sună din nou clopoțelul, și câteva clipe mai târziu Dogger se întoarse cu un oaspete neașteptat.

– Domnul Dieter Schrantz, anunță el din ușă, reluându-și fără niciun efort rolul său de majordom.

Feely țâșni în picioare și veni plutind prin salon către Dieter, cu mâinile întinse și palmele în jos, de parcă mergea în somn.

Era radioasă, vulpoaica!

Eu mă rugam să se împiedice de covor.

– Trage draperiile, te rog, Dogger, zise tata și după ce Dogger le trase, lumina dispăru din cameră și ne lăsă pe toți împreună în întuneric.

În imaginea micului tub, după cum am spus, se vedea trotuarul ud din Portland Place, din fața Casei Radiodifuziunii, iar vocea șoptită și solemnă a crainicului de la BBC spunea povestea (era posibil să fi fost chiar Richard Dimbleby, sau poate era cineva cu o voce asemănătoare cu a lui):

– Și acum, din fiecare colț al ținutului, vin copiii. Sunt aduși astăzi aici de mamele și tații lor, bonele lor, guvernantele lor, și câțiva, s-ar zice, de bunicii lor.

Stau aici, în Portland Place, de ore întregi în ploaie, tineri și bătrâni, fiecare așteptându-și cu răbdare rândul pentru a-și lua un ultim și trist rămas-bun de la omul care le-a cucerit inimile; pentru a-i aduce un omagiu lui Rupert Porson, geniul care i-a răpit în fiecare după-amiază la ora patru, asemenea lui Pied Piper, și i-a condus în al său Regat vrăjtit...

Geniu? Ei bine, chestia asta era cam trasă de păr. Rupert era un comediant extraordinar; nicio îndoială în această privință. Dar *geniu*? Bărbatul ăsta era un ticălos, un afemeiat, un bătăuș, o brută.

Dar îl făcea oare chestia asta mai puțin geniu? Bănuiesc că nu. Creierul și morala nu au nimic de-a face una cu cealaltă. Uite, eu, de exemplu: se crede adesea despre mine că sunt extraordinar de inteligentă și, cu toate astea, creierul meu născocеște deseori, cu pasiune, noi și interesante feluri de a le oferi dușmanilor mei o moarte subită, sufocantă, spasmodică și agonizantă.

Sunt destul de fermă în convingerea mea că otrăvurile au fost lăsate pe pământ în primul rând pentru a fi descoperite și întrebuințate cum se cuvine de aceia dintre noi care au inteligența, și nu neapărat forța fizică, de a...

Otrava! Uitasem cu desăvârșire de acele bomboane de ciocolată false!

Oare Feely le mâncase? Părea puțin probabil; dacă ar fi făcut-o, nu ar fi stat aici cu un calm atât de înnebunitor în timp ce Dieter, ca un crescător de cai care își admiră mânza peste gardul padocului, îi admira trăsăturile cele mai reușite.

Hidrogenul sulfurat pe care îl injectasem în acele bomboane nu era suficient pentru a ucide, în orice caz. Odată ajuns în trup – presupunând că cineva era suficient de idiot încât să-l înghită – ar

oxida în sulfat acid, formă sub care ar fi eliminat în cele din urmă prin urină.

Era oare o crimă atât de mare lucrul pe care îl făcusem? Dimetilul sulfurat era vârat cu duiumul în dulciurile cu arome artificiale, și nimeni, din câte știam eu, nu fusese încă spânzurat pentru că făcea asta.

Când ochii mi s-au obișnuit cu întunericul din salon, am putut să mă uit repede în jurul meu la chipurile luminate de strălucirea dată de televizor. Doamna Mullet?

Nu, Feely nu și-ar fi irosit bomboanele de ciocolată pe doamna Mullet. Tata și Dogger erau și ei scoși din discuție, la fel și vicarul.

Exista posibilitatea slabă ca mătușa Felicity să le fi înfulecat, însă dacă ar fi făcut-o, trâmbițările ei indignate l-ar fi făcut până și pe elefantul lui Sabu să-și ia tâlpășița în munți.

Prin urmare, bomboanele de ciocolată se aflau probabil în continuare în camera lui Feely. Dacă m-aș putea strecura neobservată afară, în acest semiîntuneric...

– Flavia, zise tata, fluturând din mână înspre micul ecran – știu cât de greu trebuie să fie pentru tine, mai ales. Poți fi scutită de treaba asta, dacă dorești!

Salvare! Fuga la bomboanele otrăvite de ciocolată!

Dar ia stai: dacă aș tuli-o acum, ce-ar crede Dieter despre mine? În privința celorlalți, nu-mi păsa nici cât negru sub unghie... Ei bine, poate îmi păsa puțin de ceea ce credea vicarul. Dar ca un bărbat al cărui avion fusese doborât să creadă despre mine că sunt slabă...

– Mulțumesc, tată, am zis. Cred că o să reușesc să fac față.

Știam că e genul de răspuns scorțos pe care îl voia și am avut dreptate. După ce făcu observațiile părintești de rigoare, se cufundă din nou în fotoliul său, slobozind ceva ce semăna cu un oftat.

Dinspre fotoliul din colț se înalță un fel de orăcăit și am știut imediat că era Daffy.

Camerele de televiziune transmiteau acum din interiorul Casei Radiodifuziunii, dintr-un studio mare, plin ochi cu flori și printre aceste flori zăcea Rupert – sau cel puțin coșciugul său: o piesă încărcată care oglindea reflectoarele și pe cei din apropiere pe suprafața sa lucioasă, mânerul sale placate cu argint sclipind foarte tare în întuneric.

Acum o altă cameră arăta o fetiță în timp ce se apropia de catafalc... ezitând... timid – împinsă în față, printre îmbrânceli, de

o mamă jenată. Copilul își șterse o lacrimă înainte de a așeza o ghirlandă de flori de câmp pe balustrada din fața sicriului.

Scena fu întreruptă de un prim-plan al unei femei mature care plângea.

Apoi, un bărbat îmbrăcat în negru făcu un pas în față. Culese trei trandafiri din peretele plin de flori și îi oferi cu delicatețe: unul copilului, unul mamei și cel de-al treilea femeii care plângea. După ce făcu asta, scoase o batistă mare și albă, se întoarse cu spatele la cameră și își suflă nasul cu o energie plină de durere.

Era Mutt Wilmott! El regiza întregul eveniment! Exact cum spusese că va face! Mutt Wilmott, în ochii întregii lumi, era un om sfâșiat.

Până și la momentul doliului național, Mutt era acolo pentru a oferi momente memorabile – imaginile de neuitat cerute de moarte. Aproape că îmi venea să sar în picioare și să aplaud. Știam că oamenii care erau martorii acestor onoruri simple, fie personal, fie pe ecranul televizorului, vor continua să vorbească despre ele până la adânci bătrâneți, când, așezați pe o băncuță de lemn în curtea căsuței lor, vor aștepta ca inimile să înceteze să le mai bată.

– *Mutt Wilmott*, continuă vocea lui Dimleby, *producătorul spectacolului lui Rupert Porson*, Regatul vrăjit. *Ni se spune că a fost devastat în momentul în care a aflat vestea morții păpușarului; că a fost dus de urgență la spital pentru a fi tratat de palpitații, însă în ciuda acestui lucru – și în ciuda recomandărilor medicului –, a insistat să se afle astăzi aici, pentru a-i aduce un omagiu răposatului său coleg... Cu toate că aflăm din surse sigure că o ambulanță stă pregătită, în cazul în care e nevoie...*

Acum apăru o imagine pe care nu o mai văzusem înainte. Filmând dintr-un unghi înalt, ca dintr-o cupolă, camera coborî tot mai mult în studioul respectiv, ca și cum ar fi fost ochiul unui înger care se pogoară, apropiindu-se din ce în ce mai mult de coșciug până ce, la piciorul acestuia, se opri asupra unei figuri remarcabile care nu putea fi alta decât Veverița Snoddy.

Montată pe un stâlp de lemn, marioneta, cu micile ei urechi de piele, cu dinții ieșiți în față și cu o coadă stufoasă în formă de semnul întrebării, fusese cu grijă aranjată în așa fel încât să privească trist înspre coșciugul maestrului său, cu lăbuțele sale mici împreunate respectuos și căpșorul înclinat într-o atitudine de rugăciune umilă.

Erau dăți – iar aceasta era una dintre ele – când, ca în lumina bruscă a blițului unui aparat de fotografiat, vedeam totul. Moartea

nu era altceva decât o simplă mascaradă (și la fel era și Viața!) și ambele erau aranjate cu artă de un Mutt Wilmott celest, din culise.

Noi toți eram marionetele așezate pe scenă de Dumnezeu – sau de Soartă – sau de Chimie, numiți-o cum vreți, de unde aveam să fim scoși ca niște mănuși și manipulați de acești Rupert Porsoni sau Mutt Wilmotti ai lumii. Sau de niște Ophelii sau Daphnee de Luce.

Voiam să scot un strigăt de bucurie!

Cât de mult îmi doream ca Nialla să fi fost aici, astfel încât să-i împărtășesc descoperirea mea. La urma urmelor, nimeni nu merita mai mult lucrul ăsta decât ea. Dar ea, din câte știam eu, se afla deja la volanul Austinului rablagit pe versantul vreunui munte galez, îndreptându-se către cine știe ce sat galez, unde cu ajutorul vreunei Mame Gâște adevărate și în grabă încropite, avea să-și despacheteze cuferele și, mai târziu în acea seară, să ridice cortina pentru sătenii mocofani ai unei îndepărtate Săli St. David, prezentându-le propria versiune a poveștii *Jack și vrejul de fasole*.

Acum că Rupert nu mai era, care dintre noi era Galligantus? mă întrebam. Care dintre noi era monstrul care avea să se prăbușească pe neașteptate din cer în viețile altora?

– *Omagii din toată inima continuă să se reverse din Land's End până în John O' Groats*, spunea crainicul, *și din străinătate*.

Se opri și scoase un mic suspin, de parcă ar fi fost copleșit de momentul respectiv.

– *Aici la Londra, în ciuda ploii torențiale, coada continuă să crească, întinzându-se până la All Souls Church și dincolo de Langham Place. De deasupra ușii Casei Radiodifuziunii, statuile lui Prospero și Ariel privesc în jos la mulțimea de îndoliați, de parcă și ei ar împărtăși durerea comună*.

Imediat după ceremoniile de astăzi, de la Casa Radiodifuziunii, continuă el cu mai mult curaj, sicriul lui Rupert Porson va fi dus la Waterloo Station, și de acolo la locul înhumării, cimitirul Brookwood, în Surrey.

Deja până și Feely își dăduse seama că văzusem destul.

– Ajunge cu gunoiul ăsta sentimental! anunță ea, îndreptându-se spre televizor și apăsând butonul pentru a-l închide.

Imaginea de pe ecranul televizorului se transformă într-un mic punct de lumină și apoi dispăru.

– Dă draperiile la o parte, Daffy, ordonă ea și Daffy sări în picioare, gata să-i îndeplinească ordinul. E atât de plictisitoare toată această chestie. Haideți să facem puțină lumină ca să mai

schimbăm atmosfera.

Ceea ce voia cu adevărat, bineînțeles, era să se zgâiască mai bine la Dieter. Prea orgolioasă ca să-și poarte ochelarii, Feely nu văzuse din înmormântarea lui Rupert nimic altceva decât o imagine aburită. Și oare ce sens are să fii admirată de aproape de un flăcău nerăbdător, dacă nu poți vedea încântarea din ochii flăcăului respectiv?

Nu mă puteam abține să nu observ că tata trecuse cu vederea felul în care imaginea primului nostru televizor fusese atât de brusc întreruptă, și că deja alunecase în propria sa lume.

Dogger și doamna Mullet se duseră discret la treburile lor, lăsând-o doar pe mătușa Felicity să protesteze neconvingător.

– Zău așa, Ophelia, pufni ea, ești foarte nerecunoscătoare. Voiam să mă uit mai îndeaproape la mânerul sicriului. Băiatul servitoarei mele, Arnold, lucrează ca decorator de platou la BBC, și i-au solicitat în mod special serviciile. I-au dat o guinee pentru a face niște aranjamente care să dea bine în poză.

– Îmi pare rău, mătușă Felicity, zise Feely, oarecum absentă, însă înmormântările îmi fac pielea de găină chiar și atunci când sunt transmise la televizor. Pur și simplu nu pot suporta să văd așa ceva.

Pentru o clipă, o tăcere rece rămase suspendată în aer, indicând faptul că mătușa Felicity nu se lăsa atât de ușor înduplecată.

– Știi, adăugă Feely pe un ton voios. Dați-mi voie să vă ofer fiecăruia câte o bomboană de ciocolată.

Și se îndreptă către sertarul unei măsuțe.

Viziuni ale unui iad victorian îmi năvăliră brusc în minte: peșterile, flăcările, abisurile în flăcări, sufletele pierdute care se aliniau unele după altele – în același fel în care se aliniau cei îndoliați în fața Casei Radiodifuziunii – așteptând toate să fie azvârlite de către un înger răzbunător în focul și pucioasa topită.

Pucioasa, la urma urmelor, era sulful (având drept simbol chimic litera S), cu al cărui dioxid împănasem eu bomboanele de ciocolată. Dacă se mușca din ele, urmau să... Ei bine, de-abia dacă suportam să mă gândesc la asta.

Feely se îndreptă deja spre vicar, rupând celofanul cu care era învelită cutia de bomboane vechi de ciocolată pe care Ned o lăsase în pragul ușii; cutia pe care eu o deschiseseam cu atâta afecțiune.

– Sfînția Voastră? Mătușă Felicity? zise ea, îndepărtând capacul și întinzând cutia la distanță de un braț. Luați o bomboană de

ciocolată. Cele cu nuga de migdale sunt deosebit de interesante.

Nu puteam lăsa să se întâmple acest lucru, însă ce puteam face? Era evident că Feely considerase avertismentul care îmi scăpase mai devreme drept o cacealma idioată.

Acum vicarul întindea mâna după o bomboană, degetele lui ca indicatorul de pe o tablă Ouija plutind deasupra bomboanelor de ciocolată, de parcă cine știe ce spirit nevăzut l-ar fi putut îndruma către cea mai gustoasă dintre ele.

– Cele cu nuga de migdale sunt ale mele! am strigat. Mi-ai promis chestia asta, Feely!

M-am năpustit și am smuls bomboana de ciocolată dintre degetele vicarului și, în aceeași clipă, am reușit să mă împiedic de marginea covorului, răsturnând cutia din mâinile lui Feely.

– Bestie ce ești! strigă Feely. Bestie mică și murdară!

Era exact ca în vremurile de demult!

Înainte ca Feely să-și vină în fire, apucasem deja să calc cutia în picioare, într-o încercare neîndemânatică, eoliană, însă frumos coregrafiată, de a-mi recăștiga echilibrul, reușind să strivesc tot acel talmeș-balmeș lipicios pe covorul Axminster.

Dieter, am observat, avea un surâs larg pe chip, de parcă totul ar fi fost o glumă bună. Văzuse și Feely acest lucru și mi-am dat seama că era sfâșiată între comportamentul ei de ducese și dorința de a mă pocni peste față.

Între timp, vaporii de hidrogen sulfurat eliberați prin călcarea în picioare a bomboanelor de ciocolată își începuseră opera fatală. Camera se umplu brusc de miros de ouă clocite – și ce mai duhoare! Mirosea de parcă un brontozaur bolnav tocmai trăsesse un vânt, și îmi amintesc că, pentru o clipă, m-am întrebat dacă salonul va mai fi vreodată același.

Toate aceste lucruri se întâmplară în mai puțin timp decât e nevoie pentru a povesti, și reflecțiile mele tumultuoase fură întrerupte de vocea tatei.

– Flavia, zise el cu acel ton jos și categoric pe care îl folosește întotdeauna ca să-și exprime furia, du-te în camera ta! Imediat!

Degetul îi tremura în timp ce indica direcția.

Nu avea sens să protestez. Cu umerii încovoiați, de parcă aș fi mers printr-un viscol năprasnic, mi-am târât picioarele către ușă.

În afară de tata, toată lumea din cameră se prefăcea că nu se întâmplase nimic. Dieter se juca preocupat cu gulerul cămășii, Feely își rearanja fusta în timp ce se așeza lângă el pe sofa, iar Daffy deja se întindea după un exemplar cu copertile îndoite al

Minelor Regelui Solomon. Până și mătușa Felicity se uita cu ferocitate la o ață descusută de la mâneca jachetei sale de tweed, iar vicarul se dusesse până la ușa cu glasvand și rămăsese cu ochii pironiți afară, părând interesată de lacul ornamental și monument.

La jumătatea drumului, m-am oprit și am făcut cale întoarsă. Aproape că uitasem ceva. Băgând mâna în buzunar, am scos plicul cu timbrele extraperforate pe care mi-l dăduse domnișoara Cool și i l-am înmănat tatei.

– Astea sunt pentru tine. Sper să-ți placă, am zis.

Fără să se uite la el, tata luă plicul, cu degetul tremurător arătând încă spre ușă. M-am furișat afară din cameră.

M-am oprit în ușă... și m-am întors pe călcâie.

– Dacă aveți nevoie de mine, am zis, mă găsiți sus, plângând în fundul dulapului.

Mulțumiri

Ce moment mai bun pentru a face o mărturisire, decât sfârșitul unui roman polițist? Potrivit marelui Eric Partridge, în engleză cuvintele *knowledge* (cunoaștere) și *acknowledgement* (recunoaștere, mărturisire) provin de la verbul din engleza Evului Mediu *knowlechen*, care înseamnă nu doar cunoaștere, ci și confesiune sau recunoaștere. Așa că mai bine aș recunoaște din capul locului că lucrez cu ajutorul unui număr frumușel de parteneri specialiști în romane polițiste.

Primii și cei mai importanți dintre acești conspiratori sunt editorii mei: Bill Massey de la Orion Books; Kate Miciak de la Random House Publishing Group și Kristin Cochrane de la Doubleday Canada. Pentru încrederea lor fermă în Flavia chiar de la bun început, le sunt pentru totdeauna îndatorat. Bill, Kate și Kristin au devenit membri ai familiei.

Și din nou, dragii mei prieteni dr. John și Janet Harland au avut o contribuție nespus de prețioasă. De la idei geniale până la discuții animate în timpul unor mese joviale, au fost mereu cei mai răbdători dintre prieteni.

Natalie Braine, Helen Richardson și Juliet Ewers de la Orion Books, din Londra, sunt mereu întruchiparea eficienței binevoitoare.

Agentul meu literar, Denise Bukowski, a muncit cu sârg, povestind lumii întregi despre Flavia. De asemenea, Jericho Buendia, David Whiteside și Susan Morris de la agenția Bukowski, m-au ajutat să nu-mi mai fac griji în legătură cu miile de mici detalii.

Îi sunt profund îndatorat lui Nicole, de la Apple, a cărei baghetă magică a transformat ceea ce ar fi putut deveni o tragedie într-un excelent triumf în privința sprijinului online. Mulțumesc din nou, Nicole!

Kate Miciak, Nita Taulib, Koyale Coles, Randall Klein, Gina Wachtel, Theresa Zoto, Gina Centrello și Alison Masciovecchio de la Random House, din New York, mi-au făcut o primire impresionantă, pe care nu o voi uita niciodată. Și a o avea pe Susan Corcoran drept agentă de presă e visul oricărui autor. Și îi mulțumesc redactorului meu, Connie Munro.

Mulțumesc, de asemenea, American Booksellers Association pentru că m-au invitat la prânzul lor de la Book Expo America. Din fericire, m-am pomenit așezat la masă cu Stanley Hadsell, de la Market Block Books din Troy, New York, care întrunește toate calitățile necesare unui specialist în vânzarea de carte. Am fi putut sta toată noaptea de vorbă.

Le mulțumesc lui Ann Kingman și lui Michael Kindness de la Books on the Nightstand pentru încrederea lor necondiționată și trainică. În momentul în care am dat pe neașteptate peste Michael la BEA, am descoperit că în ciuda faptului că locuia în cel mai mic oraș din cel mai mic district din cel mai mic stat, era unul dintre cei mai mari admiratori ai Flaviei.

În Houston, David Thompson și McKenna Jordan, Brenda Jordan, Michelle McNamara și Kathryn Priest de la Murder By the Book m-au făcut să înțeleg imediat de ce atât de mulți oameni iubesc cu pasiune Texasul. Și eu îl iubesc acum.

Sarah Borders și Jennifer Schwartz de la Houston Public Library au făcut o treabă extraordinară în aranjarea sesiunii de întrebări și răspunsuri.

Mulțumiri speciale lui Jonathan Topper de la Topper Stamps și Postal History din Houston, care au făcut ca seara să fie mai incitantă printr-o prezentare fascinantă a timbrelor Penny Black.

Și lui John Demers de la Delicious Mischieff, care a reușit să transforme un interviu cu obstacole într-o adevărată plăcere.

De asemenea, în Houston, reprezentanții Random House, Liz Sullivan și Gianna LaMorte, m-au făcut să mă simt ca acasă.

Acelei legende printre vânzătorii de carte, Barbara Peters de la Poisoned Pen din Scottsdale, Arizona, mulțumirile mele profunde pentru că a fost gazda perfectă. Deși este mai tânără decât mine, Barbara este totuși sora mea geamănă demult pierdută.

Patrick Milliken, John Goodwin și Will Hanisko de la The Poisoned Pen mi-au permis cu amabilitate să arunc un ochi în spatele scenei unei librării aglomerate și m-au asaltat cu gustări.

Mulțumesc, de asemenea, lui Lesa Holstine și lui Cathy Johnson, pentru o seară foarte specială, în timpul căreia am vorbit cu plăcere despre tot ce există sub soare.

Kim Garza de la Tempe Public Library a încropit o după-amiază încântătoare plină de discuții animate. Încă port în minte imaginea tuturor acelor chipuri fericite. Mulțumesc, Tempe!

În Westminster, Maryland, Lori, Zook, Cheryl Kelly, Judy Pohihaus, Camille Marchi, Ginny Mortorff, Wanda Rawlings, Pam

Kaufman, Stacey Carlini, Sherry Drechsler m-au asaltat cu băuturi răcoritoare, prăjituri și JuJube (care, atunci când am reușit să ne reamintim dulciurile de la matineele cinematografice demult apuse, m-au învățat și să pronunț corect: se spune „JOO-joo-bay” și nu „JOO-joob”).

Între timp, la Doubleday Canada, agentul meu de presă Sharon Klein a fost dinamul perfect. Trebuie să recunosc, de asemenea, că am un respect deosebit atât pentru echipa de la Doubleday Canada, inclusiv pentru Martha Leonard, cât și pentru Heather Sanderson și Sharmila Mohammed de la Digital Team, care au dat viață Fan Clubului Flavia și au oferit vizitatorilor un refugiu tihnit. Și aș fi cu adevărat nerecunoscător dacă nu aș reuși să-i transmit mulțumiri speciale lui Brad Martin, președinte și director general al Random House din Canada, care a apărat-o pe Flavia de la bun început.

În ciuda celui mai îngrozitor viscol, Bryce Zorn și Curtis Weston de la Chapters din Kelowna, British Columbia, au reușit să umple sala la lansarea canadiană a primei cărți din această serie, *Plăcinta e dulce la sfârșit*. Mulțumiri, de asemenea, lui Paul Hasselback, care m-a condus în siguranță acasă în ciuda poleiului și a tuturor rafalelor de vânt.

Lui Trish Kells de la Random House Canada, care a aranjat un eveniment de carte memorabil în Vancouver, mi-a fost și șofer și a râs la glumele mele, în ciuda vremii ploioase.

Deb McVitie de la 32 Books din Vancouverul de Nord a fost un sponsor încântător al primei mele prezentări de carte departe de casă și al primei mele sesiuni de autografe. Consilierile mele de la editură, Hannah Holborn și Andrea Gunraj, au făcut ca acea seară să devină de neuitat. Dacă Hannah și Andrea sunt imaginea tinerilor scriitori în devenire, nu trebuie să ne facem nicio grijă în privința viitorului.

Și în cele din urmă, soției mele, Shirley, care mi-a permis luxul de a scrie prin dragostea, compania și sprijinul ei răbdător. Și lui Amadeus și Cleo care m-au ajutat și ei mult.

Alan Bradley trăiește în Canada, a publicat numeroase povești pentru copii, precum și o carte de memorii (*The Shoebox Bible*, în 2004) și a lucrat ca jurnalist în presa canadiană.

Buruiana care împletește ștreangul este al doilea dintr-o serie de cinci romane, serie a cărei protagonistă este Flavia de Luce, fetița detectiv pasionată de chimie.

Primul roman din seria respectivă, *Plăcinta e dulce la sfârșit*, a fost tradus în 36 de limbi și a fost recompensat în 2007 cu Dagger Award, precum și cu numeroase alte distincții literare.

3

FICTION
CONNECTION

ALAN BRADLEY

După uriașul succes al primului său roman, *Plăcinta e dulce la sfârșit*, Alan Bradley își pune iarăși la încercare eroina preferată.

O întâmplare stranie tulbură din nou liniștea din Bishop Lacey, acest bucolic sătuc englezesc, cu grădini îngrijite și pășuni învăluite în cețuri. Și de data aceasta e nevoie de talentele Flaviei de Luce – neîntrecut detectiv și chimist genial – cu riscul ca ora ei de culcare să fie în repetate rânduri depășită. Pentru că Flavia se află la dificila vârstă de 11 ani. Și pe lângă asta, trebuie să lupte cu două surori veninoase, să se descurce cu imaginea fantomatică a unei mame pe care n-a apucat s-o cunoască, să accepte răceala unui tată absorbit de clasoarele lui cu timbre... și, în plus, să mai rezolve și acest caz dificil! Rupert Porson, păpușar vestit, a suferit în timpul unui spectacol cu marionete un șoc... electric și, din păcate, a părăsit această lume.

Excentrica lui asistentă pare suspectă, dar nu este singura. Prin poveste bântuie și Meg Nebuna, locuitoare a pădurii Gibbet, unde se găsesc rămășițele unei vechi spânzurători – scena unui episod întunecat din trecut. În toiul intrigii mai aterizează și un pilot german îndrăgostit de surorile Brontë, care a riscat totul doar pentru a survola ținuturile mlăștinoase și colinele acoperite de iarbă neagră. Și lista suspectilor se extinde...

Cum va dezlega neastâmpărata Flavia misterul și la ce îi vor folosi de data aceasta cunoștințele extinse de chimie rămâne să descoperim.

ISBN 978-973-707-501-7

www.edituratrei.ro